XXIII. *évfolyam 28. szám* **Ára: 1 forint** *1967. július. 13*

Ludas Matyi

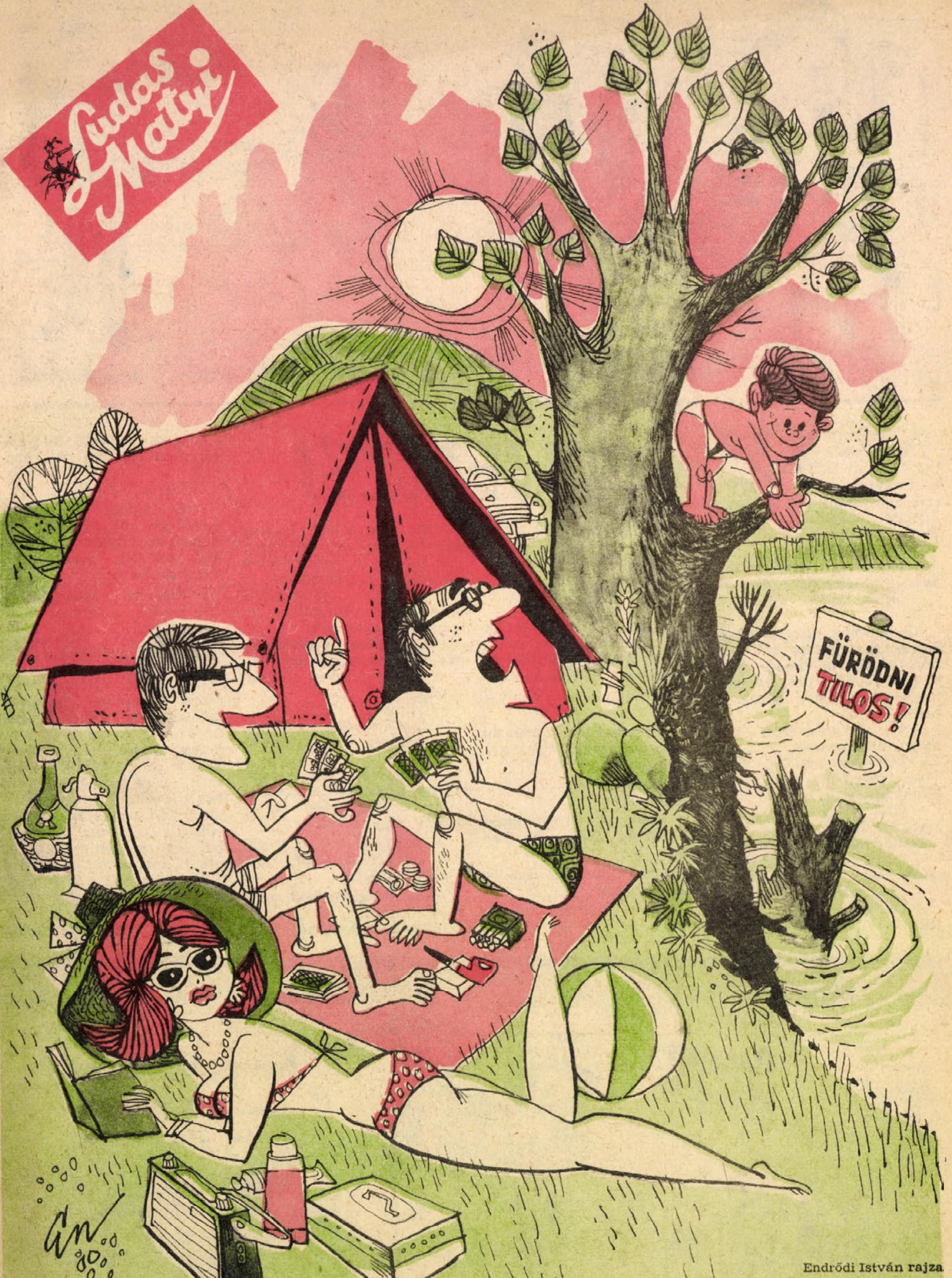

Endrődi István rajza

– Mielőtt ugrasz, kisfiam, vedd le az órádat!

(Revünk a 8—9. oldalon)

Bútorgyárban

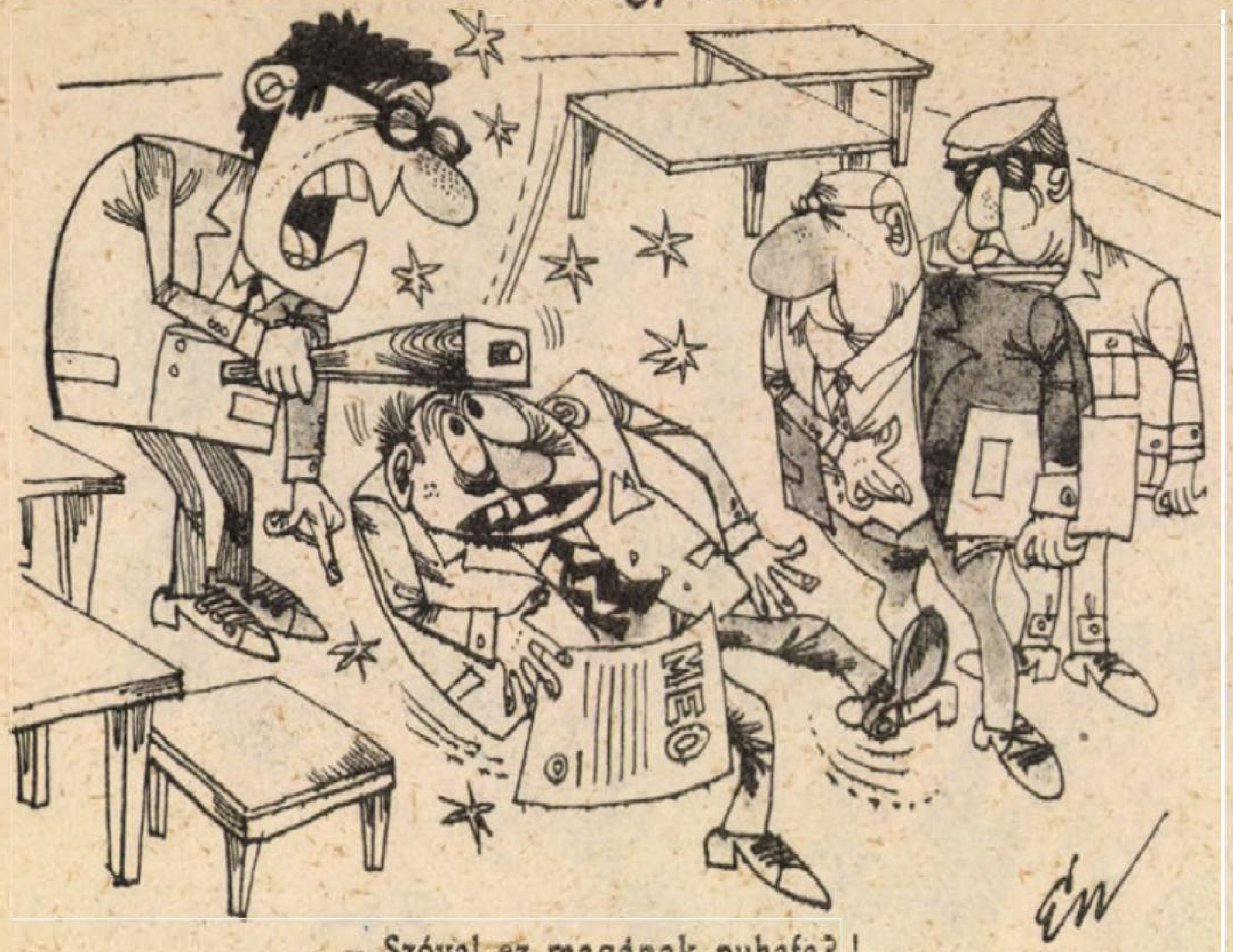

– Szóval ez magának puhafa? ! . . .

Hivatalos személyiség

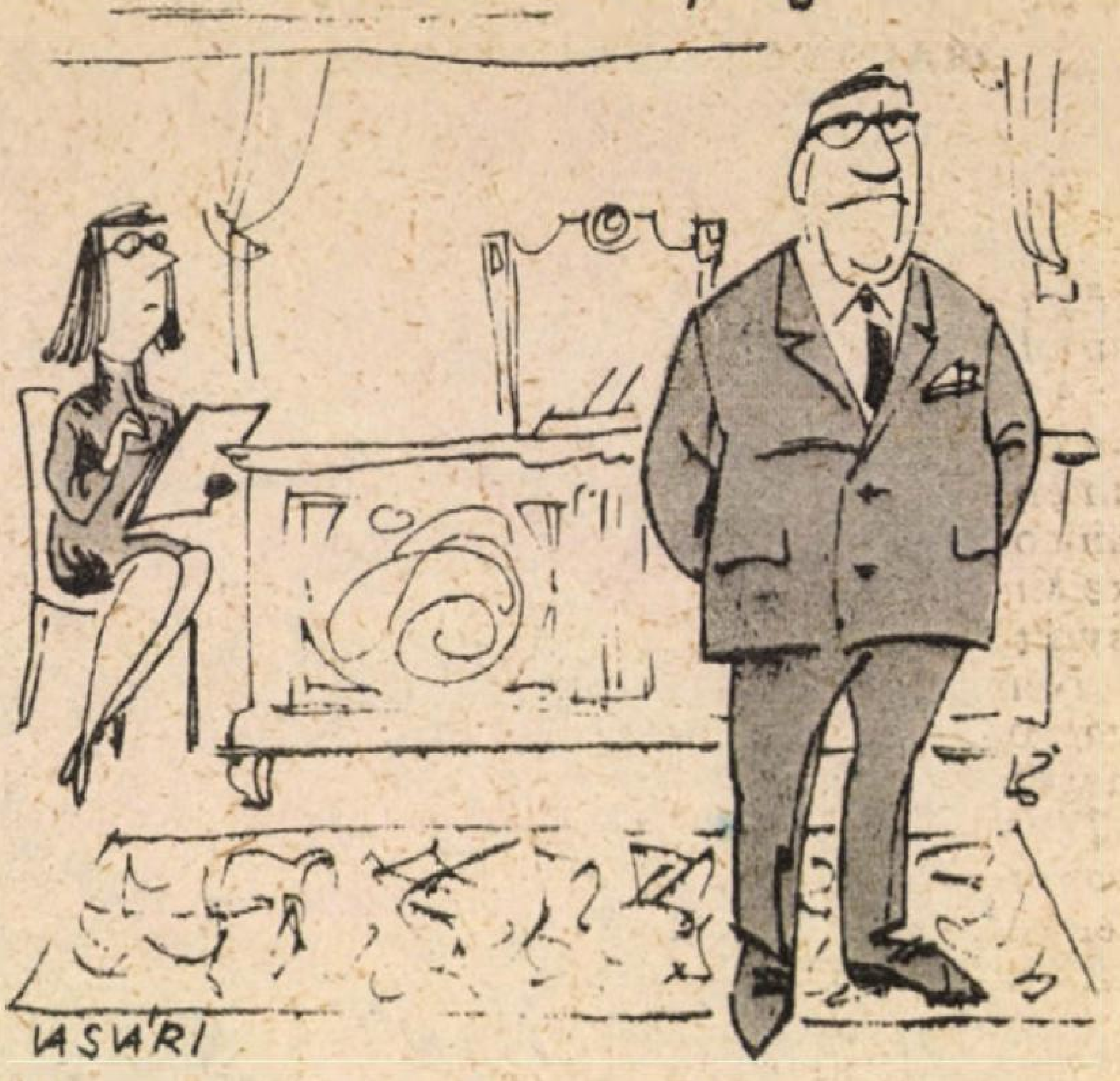

– Körlevelet diktálok. Bekezdés . . . Drága szerelmem! . . .

ÖSSZETŰZÉS

A hatos villamos leghátsó kocsijára egy középkorú sovány férfi akar feljutni. Erélyes mozdulattal igyekszik felnyomni egy hasonlóképpen középkorú kövér férfit. Az ingerülten leszól:

– Mit tolakszik?

– Hogyhogy mit tolakszom? Tessék följebb menni!

– Hova, nem mondaná meg?

Közben már elindult a villamos, az ajtó nagy nehezen becsukódik, mindenki fent van, de az összetűzés parazsa tovább izzik. Már mások is beleszólnak:

– Minek tolakodni, jön mögöttünk a másik!

– Mindenki siet!

Az eredeti pár is folytatja a dialógust:

– Csak ilyen értetlen emberek ne lennének!

– Mit morog még mindig?

– Maga morog, kikérem magamnak!

– Modortalan alak!

– Hallgasson, maga hájfejű!

– Vigyázzon, maga zápfejű!

A sovány hirtelen meghökken.

– Azt mondta, zápfejű?

– Azt!!!

– Érdekes. Nem járt ön valaha a Barcsayba?

– De igen . . . Miért? . . .

A sovány hirtelen felderül:

– Szevasz, Sámli! Zápfejű, ez a te szavajárásod!

– Ne haragudj . . . nem jut eszembe a neved. Bébe jártál, ugye?

– Pápai . . . akkor Papaneknek hívtak!

– Papek! Az ördög vigyen el! Mindig ilyen nagy szád volt!

– Nahát, öregem! Semmit sem változtál!

– Te se! Hol vagy, mit csinálsz?

Ekkor már a kocsi belsejében ápolták a régi barátságot.

– Emlékszel, amikor egeret engedtünk el a katedrán?

– Brühaha . . . és amikor a Dagadtnak a kalapját a fogashoz ragasztottuk!

– És amikor viszketőport tettem a Sunyi zsebébe?

A sovány hirtelen elkomolyodik.

– Te voltál?

– Én! Életemben nem röhögtem még ennyit, emlékszel?

– Hogyhogy emlékszem? Engem írtak be az osztálykönyvbe. Miért nem jelentkeztél, hogy te voltál?

– Bolond is lettem volna!

– És hagytad, hogy engem áztassanak el?

– Na, öregem, csak nem fogsz itt murizni most velem?

– Vedd tudomásul, hogy jellemtelenség volt! Még zsiványbecsület sem volt benned!

– Ugyan, kérlek!

– És én még nem is gyanakodtam rád, pedig a Buci is mondta, hogy te voltál. Én még védtelek, nem lehetsz ilyen csirkefogó!

– Kikérem magamnak!

– Kisülhet a szemed!

– Hülye!

– Hájfejű!

– Zápfejű!

(Az olvasó, aki most csattanót, fordulatot, meglepő befejezést vár, csalódik várakozásában. A két egykori iskolatárs egészen addig veszekedett, amíg egyikük le nem szállt. Úgy váltak el, mint két ellenség, s ha történetesen Szicíliában élnének, talán vérbosszú is lenne a dologból. Istenem, mennyi minden miatt nem tudnak békében élni egymással az emberek kicsiny bolygónkon!)

Feleki László

Jólértesültek

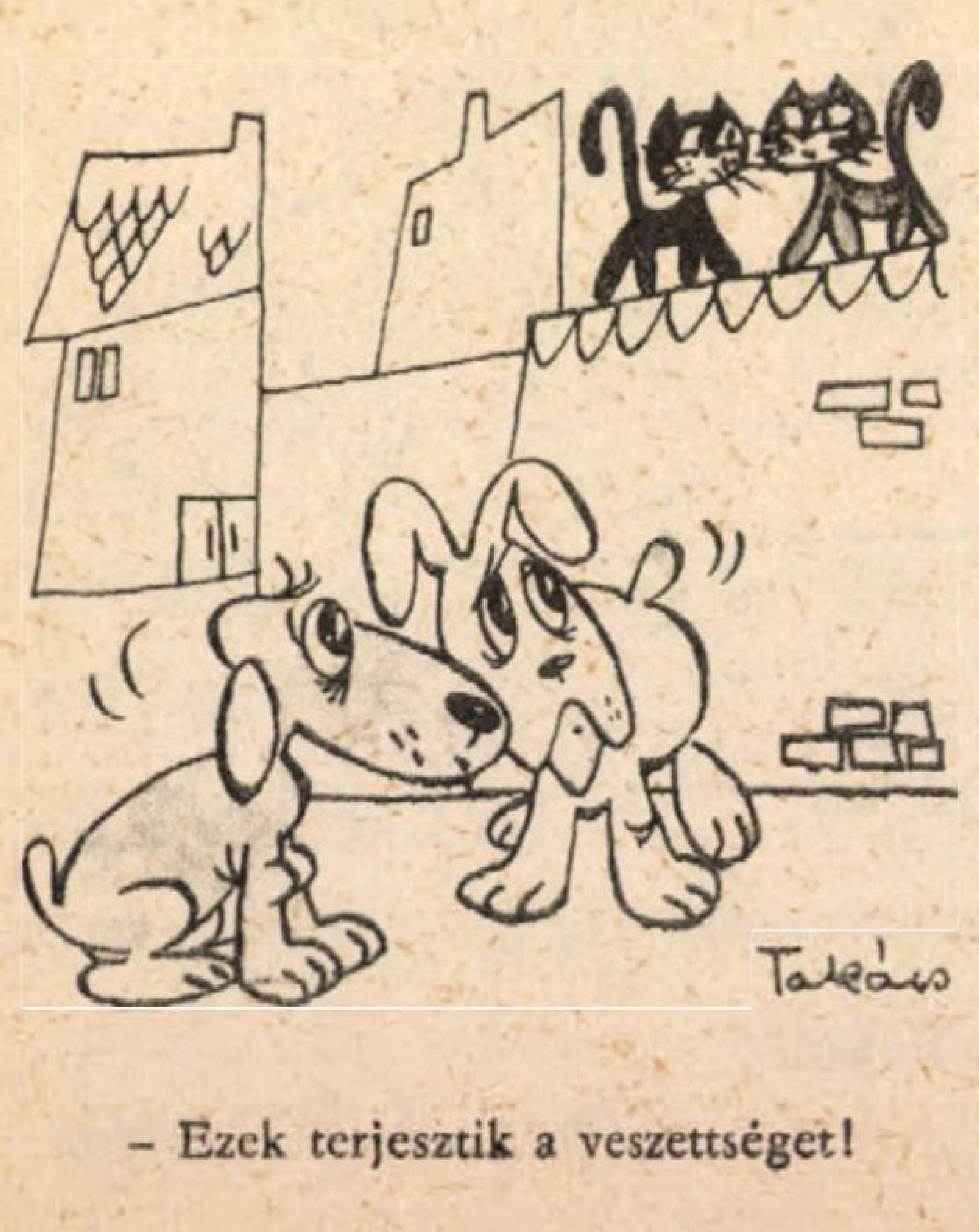

– Ezek terjesztik a veszettséget!

Karrierista

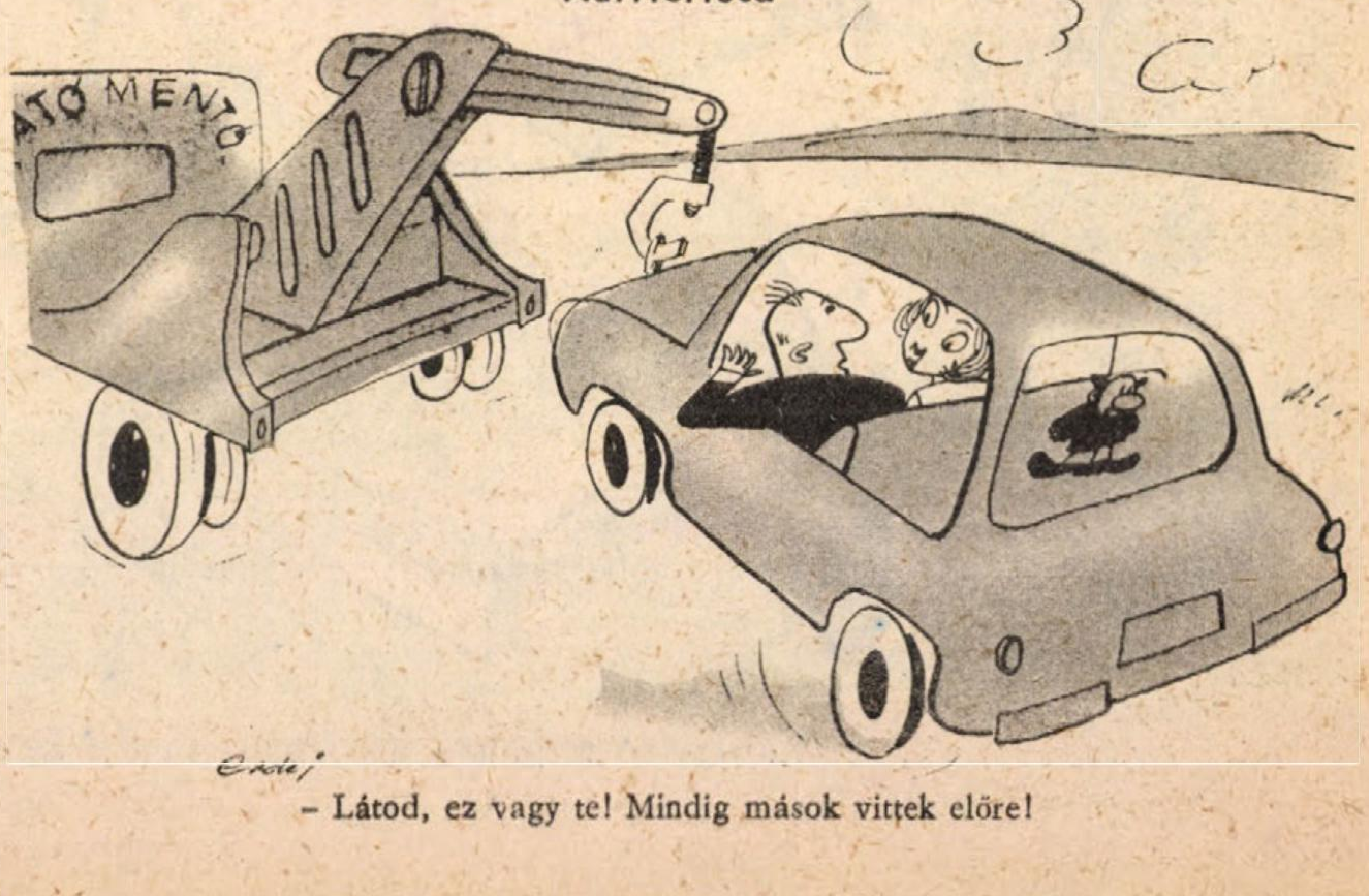

– Látod, ez vagy te! Mindig mások vittek előre!

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

ÖTÓRAI TEA — TEA NÉLKÜL

Joggal büszkélkedhetünk a Dunakanyarral. A festői vidék az utolsó esztendőkben különösen sokat fejlődött. „Fővárosa" Visegrád, kedvenc kirándulóhelye a külföldieknek.

A Vár-szálló szomszédságában található a Vár-étterem és eszpresszó, amelynek teraszán ötórai tea dívik, táncolnak a vendégek, az igazgatóság kellemes légkört és remek zenekart nyújt hozzá, csak éppen teát nem.

Német házaspár ismerősünk teára vágyott, és azt remélte, hogy fenn a hegytetőn élvezheti ezt a csábos italt. „Tea nincs" — felelték a népszerűen panorámának becézett hatalmas kilátóteraszon. Erre limonádét kértek. „Nincs citromunk" — felelte a kiszolgáló.

Úgy látszik, a derék vendéglátóipari „létesítmények" nem tudnak teához és citromhoz jutni. Elárulhatjuk nekik: a visegrádi modern ABC Áruházban dombok vannak felhalmozva teából és citromból. Hivatkozzanak a Ludas Matyira, talán el is adnak belőlük.

(s.)

A vietnami őserdőben

Várnai György rajza

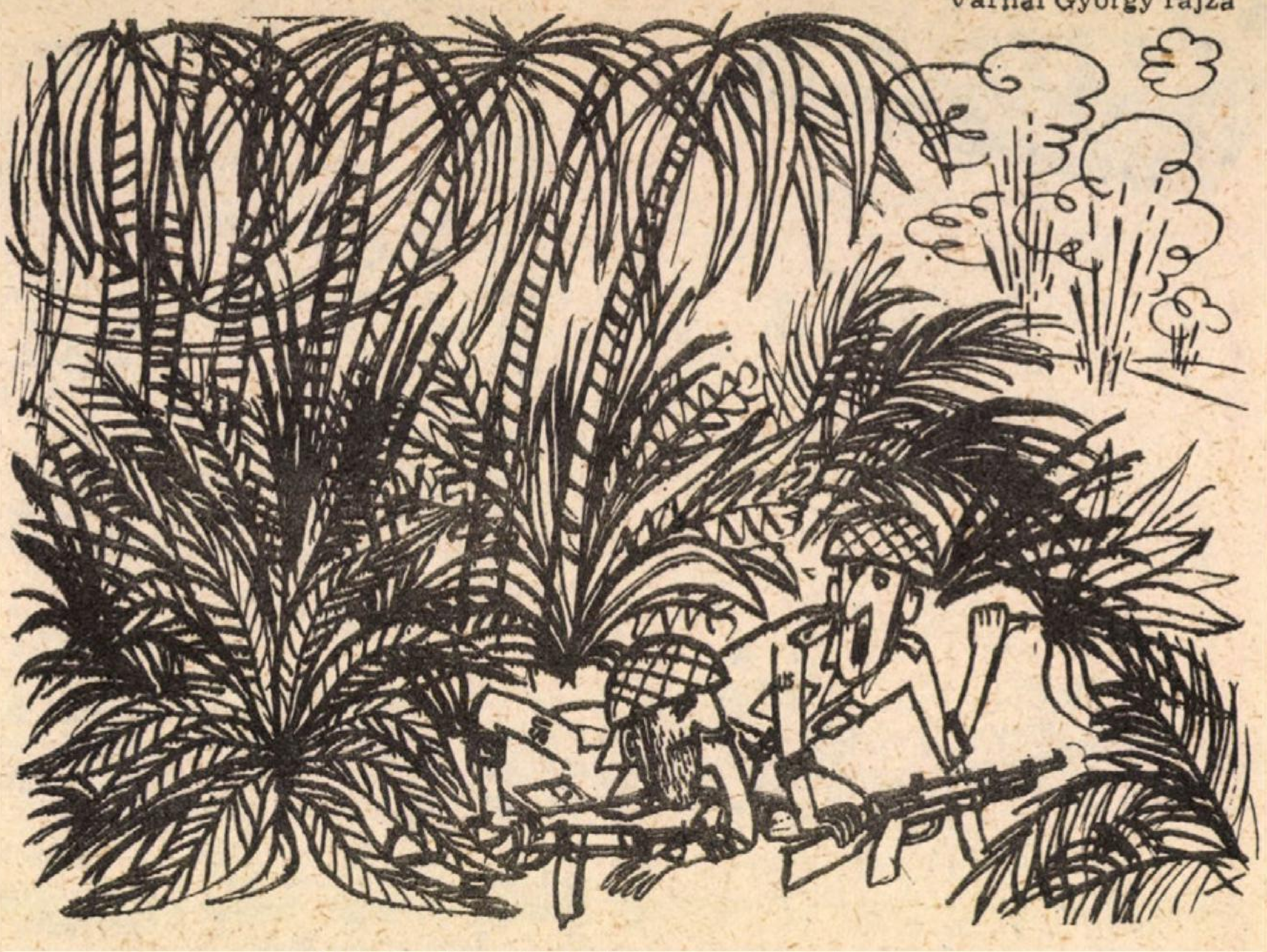

– Hallod, Jim, elnökválság van Saigonban!...

JAVASLATAIM
24
20
10

Gyakran olvasom az újságokban, hogy ebben és ebben a városban, a nem tudom, milyen Napok alkalmából, élő sakkot rendeztek. Vagyis a sakkozók élő figurákkal játszottak, élő figurák lépegettek az óriás méretű sakktáblán. Állítólag ez nagyon érdekes, látványos, és szívesen elnézegetik.

Erről jutott eszembe, hogy élő dominó még nem volt, pedig biztos az is nagyon érdekes lenne, és sok idegent, külföldit vonzana a helyszínre. E játékot a következőképpen kellene játszani: önkéntes jelentkezők hátára fekete olajfestékkel egytől nyolcig pontokat festünk. Ők lennének ugyanis a dominókövek, őket kell majd hasra fektetve egymás mellé rakni. A csapdosás azonban szigorúan tilos!

Jó időtöltés még az élő „Gazdálkodj okosan" játék is, amelyben az egész ország részt vehet: emberek, vállalatok, bankok, gyárak, minisztériumok. Ennek a játéknak az alapszabályait azonban csak most dolgozzák ki az illetékesek.

Javasolnám még az élő rulettet is, mert ilyen még nem volt sehol, még nyugaton sem, egészen biztos, nagy feltűnést keltene.

Valahogy így képzelem:

Egy nagy várudvaron, de ha nincs a kezünk ügyében vár, akkor megfelel a város főtere is, rajzoljuk le a rulettet, a harminchat számot, a pirosakat és a feketéket.

Namármost.

A térre vezető utcák egyikében állítsuk le a forgalmat, mert az lesz az asztal, amelyre a zsetonokat kell rakni. Egy magas ház tetején, vagy egy torony tetején, ha van olyan a városban, ül a krupié, aki hangszórón keresztül vezeti, irányítja a játékot. A zsetonok természetesen emberek lennének, és a játékosok annyit vehetnének belőlük, amennyit csak akarnak, illetve, ahány lakosa van a városnak.

A golyó szerepét valamelyik helybeli öregembernek kell elvállalnia. Ha ugyanis mindenki tett, akkor a krupié fenn a háztetőn vagy a toronyban elsüti a startpisztolyát, és az öregember elkezd körbe-körbe futni a téren, illetve a rulett alaprajzán. Lehet biztatni is, hogy hajrá, mindent bele, gyerünk, öregfiú, gyerünk, gyerünk!

Az élő-rulett játékosoknak figyelniük kell, hogy melyik számon, illetve színen roskad össze a bácsika, és, aki arra a számra vagy színre tett, az nyert.

A golyók szerepére azokat az öreg embereket válasszuk ki, akikkel nem törődnek a gyerekeik, és akik úgy érzik, hogy már senkinek sem kellenek. A fiatalok nem alkalmasak erre a szerepre, mert erősek és szívósak. Ha a golyót elvitték, kezdődhet az újabb játék, ismét lehet tenni színre vagy számra, párosra vagy páratlanra, kis számra vagy nagy számra. A nyereményeket természetesen a helybeli OTP fizetné ki a játékosoknak.

Legutolsó javaslatom az élő búgócsiga. Ez a legolcsóbb idegenforgalmi attrakció. Kis községeknek, falvaknak nagyon ajánlom. Nem kell hozzá más, csak egy ember, aki forog a tengelye körül és búg.

Mikes György

Trónfosztás

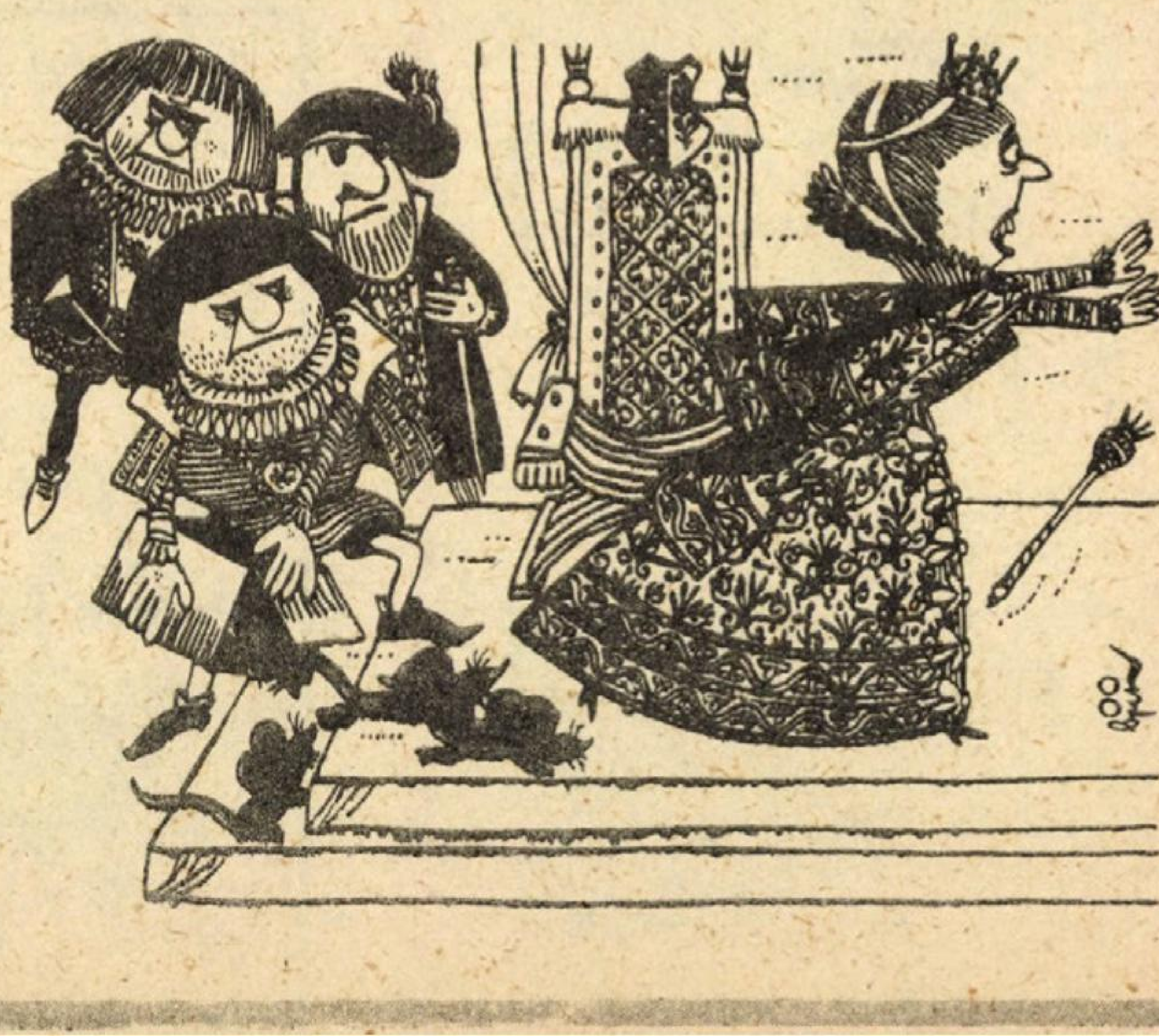

TIHANYI VISSZHANG-VÁLTOZATOK

Sajdik Ferenc rajzai

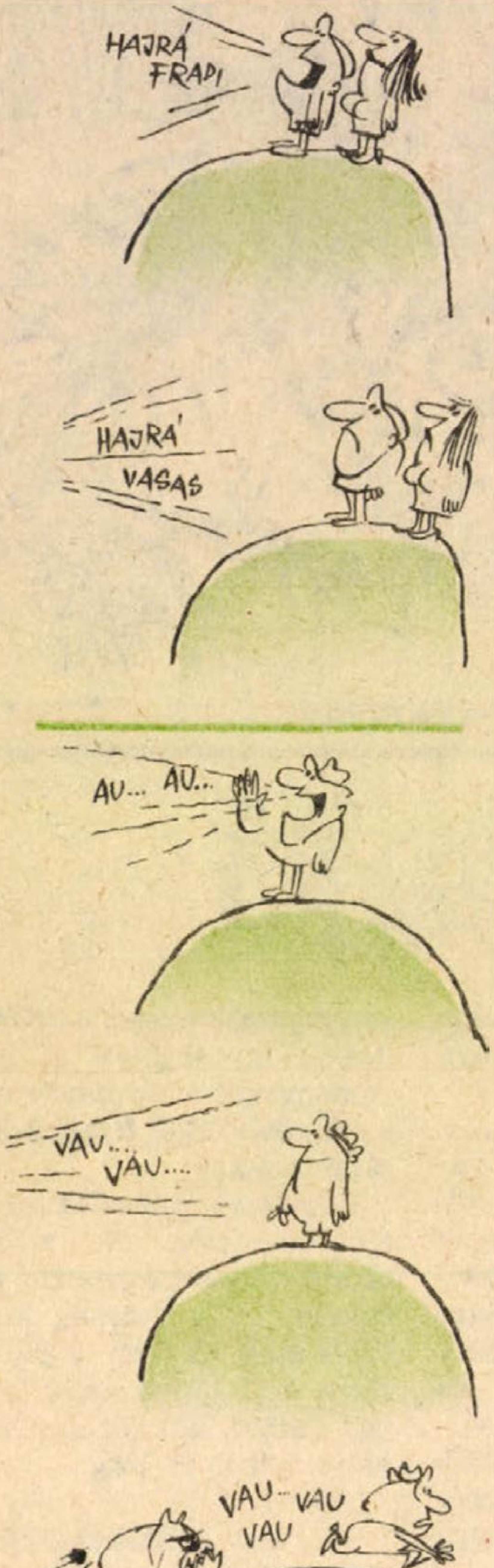
HAJRÁ FRADI
HAJRÁ VASAS
AU... AU...
VAU... VAU....
VAU-VAU VAU
HAHÓ VISSZHANG!
HAHÓ VISSZHANG!
MEGSZÜNT!

NEHÉZ MEGTANULNI...

— Régen találkoztunk, Teplák kartárs.

— Ne csodálja, rendkívüli mértékben el vagyok foglalva.

— Min dolgozik, ha szabad érdeklődnöm?

— Várom a gazdasági mechanizmus reformját.

— A várakozás mint tevékenység!... Merőben új gazdasági fogalom.

— Ne gúnyolódjék. A reform tanulmányozása minden percemet leköti.

— Kétségtelenül nagy feladat. De ezt a napi munka mellett kell elvégeznie és nem helyette... Termelni kell ebben a félévben is.

— Sőt, január elsejétől még inkább termelni kell. Elosztani csak azt lehet, amit megtermelünk.

— Látja, ez okos beszéd, Teplák kartárs. Csak így emelkedhet a dolgozók keresete is.

— Ha a bank elég kölcsönt folyósít...

— Ez már tisztázott kérdés. A vállalatok alacsonyabb kamatra is kapnak pénzt, ha jól gazdálkodnak a kölcsönnel. Gyors megtérülés, megfelelő haszon, piac, kereslet-kínálat, önállóság. Ezt kell most megtanulni, Teplák kartárs!

— Hiszen ha ilyen egyszerű volna! A bank alaposan megnézi, hogy hova adja a pénzét...

— Feltételezem, hogy ezt nem nehezményezi.

— Szó sincs erről. De ezentúl a beruházás is a vállalat gondja lesz. Erre is a bank ad kölcsönt a vállalatnak. Sajnos vissza kell fizetni.

— A haszonból, amit a beruházással keres. Ha a vállalat jól ruház be, akkor többet és olcsóbban tud termelni, nagyobb hasznot ér el, lesz miből törlesztenie a kölcsönt. Népgazdaságunk érdeke, hogy végre ne az állam terhére történjenek a vállalati beruházások.

— De ha nem lesz haszon, nem lesz miből visszafizetni.

— Akkor nem lesz kölcsön sem, Teplák kartárs. A bank segít, de végül is megunja, és nem ad pénzt a nem kifizetődő beruházásokra.

— A bank sem tudja előre, hogy hasznos lesz-e a beruházás, vagy nem.

— Dehogynem tudja! Maga még nem ismeri, Teplák kartárs, a szocialista bankárt: bármikor képes megállapítani a beruházás hasznosságát, a vállalat bonitását és hitelképességét. Ez lesz a dolga, és eszerint folyósítja a kölcsönt is.

— Nehéz ezt a sok új fogalmat megtanulni: kereslet, kínálat, piac, haszon, eszközlekötési járulék, szocialista bankár, bonitás és más ilyesmi. És ami a legnehezebb, hogy minden összefügg. Ezért emelik fel a munkaidőt is az új gazdasági mechanizmusban.

— Alaposan téved, Teplák kartárs. Nem emelik, hanem leszállítják. Fokozatosan, negyvenkét órára.

— Vagyis gyakorlatilag felemelik.

— Csak nem állítja, hogy a negyvenkét órás munkaidő a mostani negyvennyolc órához képest emelést jelentene?

— Mondtam önnek, hogy gyakorlatilag. A mostani nyolcórás munkaidő ugyanis gyakorlatilag napi hat órának felel meg. Tehát most csak heti harminchat órát dolgozom. Ehhez képest pedig a heti negyvenkét óra emelést jelent. Olyan nehéz ezt megérteni?

Földes György

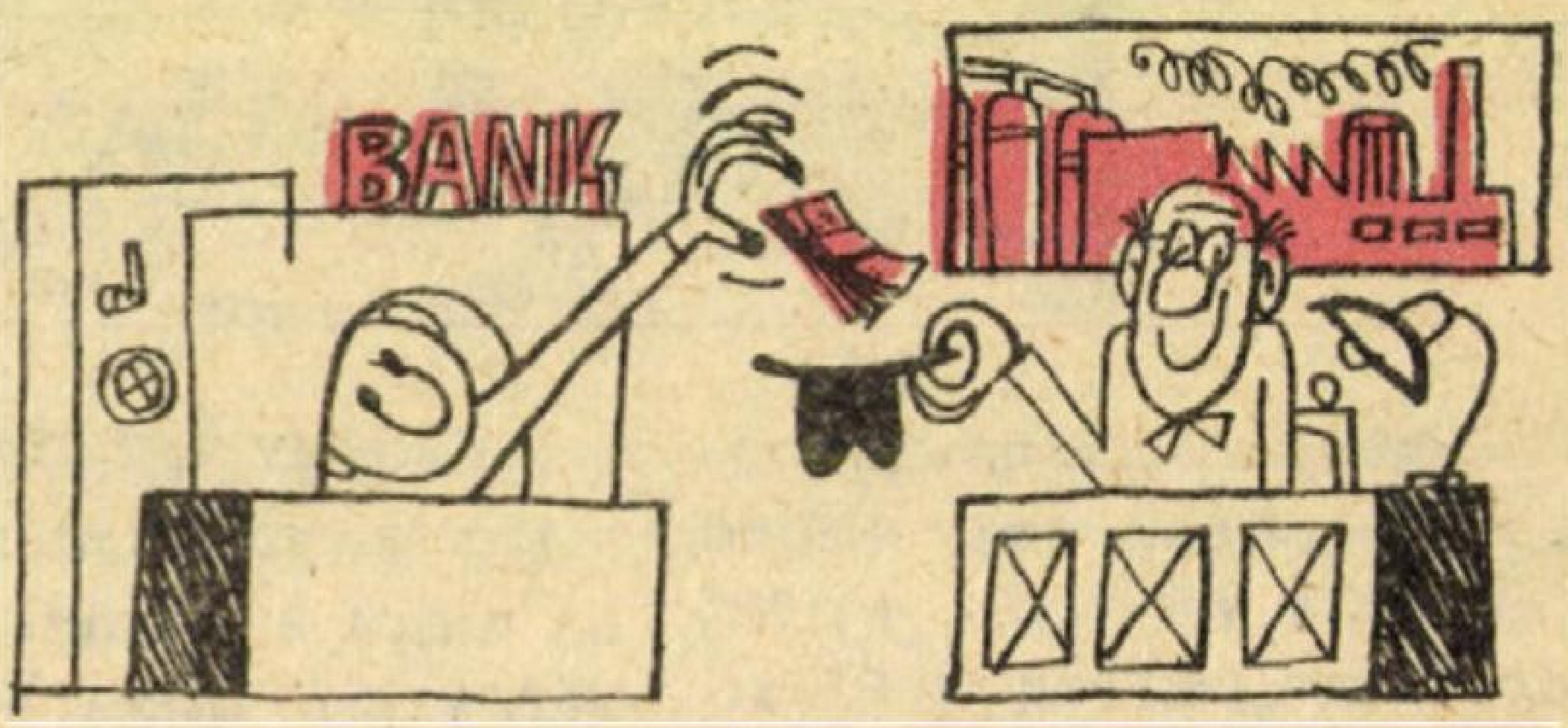

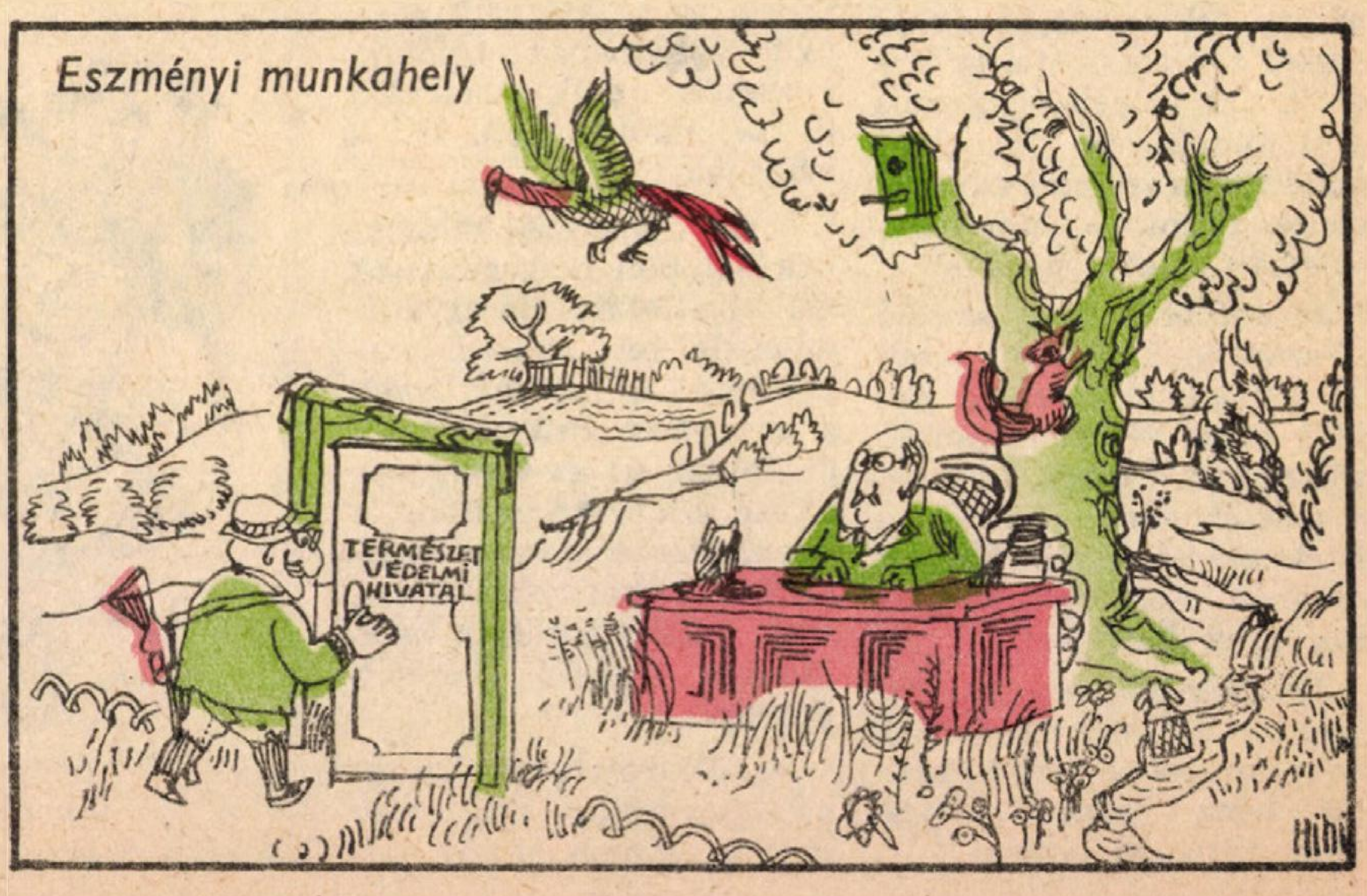
Eszményi munkahely

Univerzális mezőgazdasági kisgép

Pusztai Pál rajza

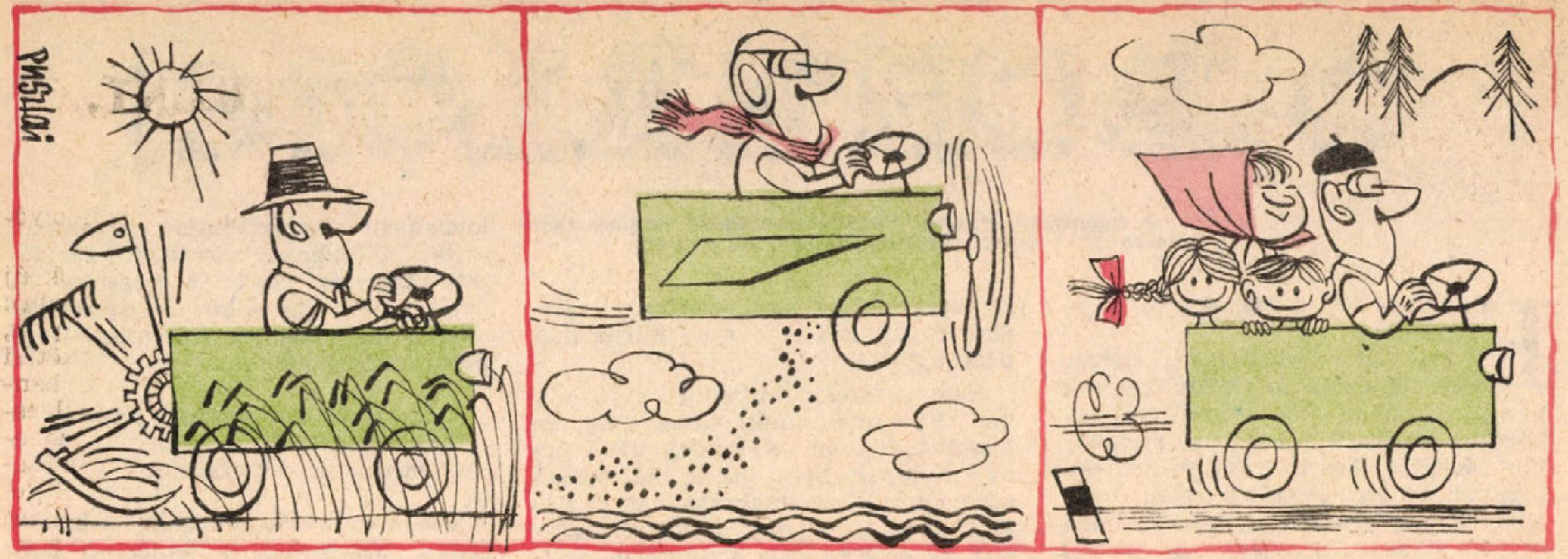

Hőhullám

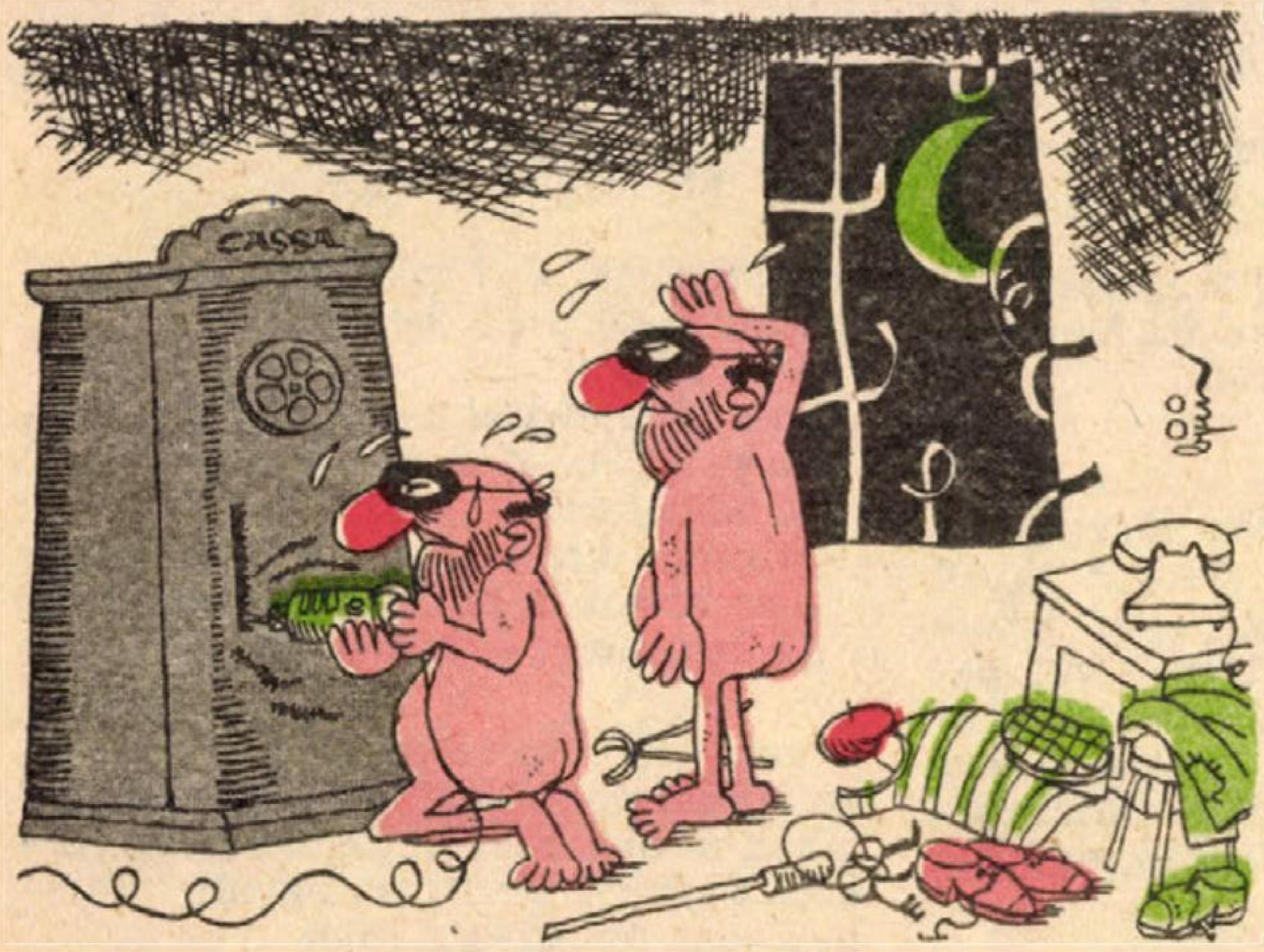

Lovasiskola

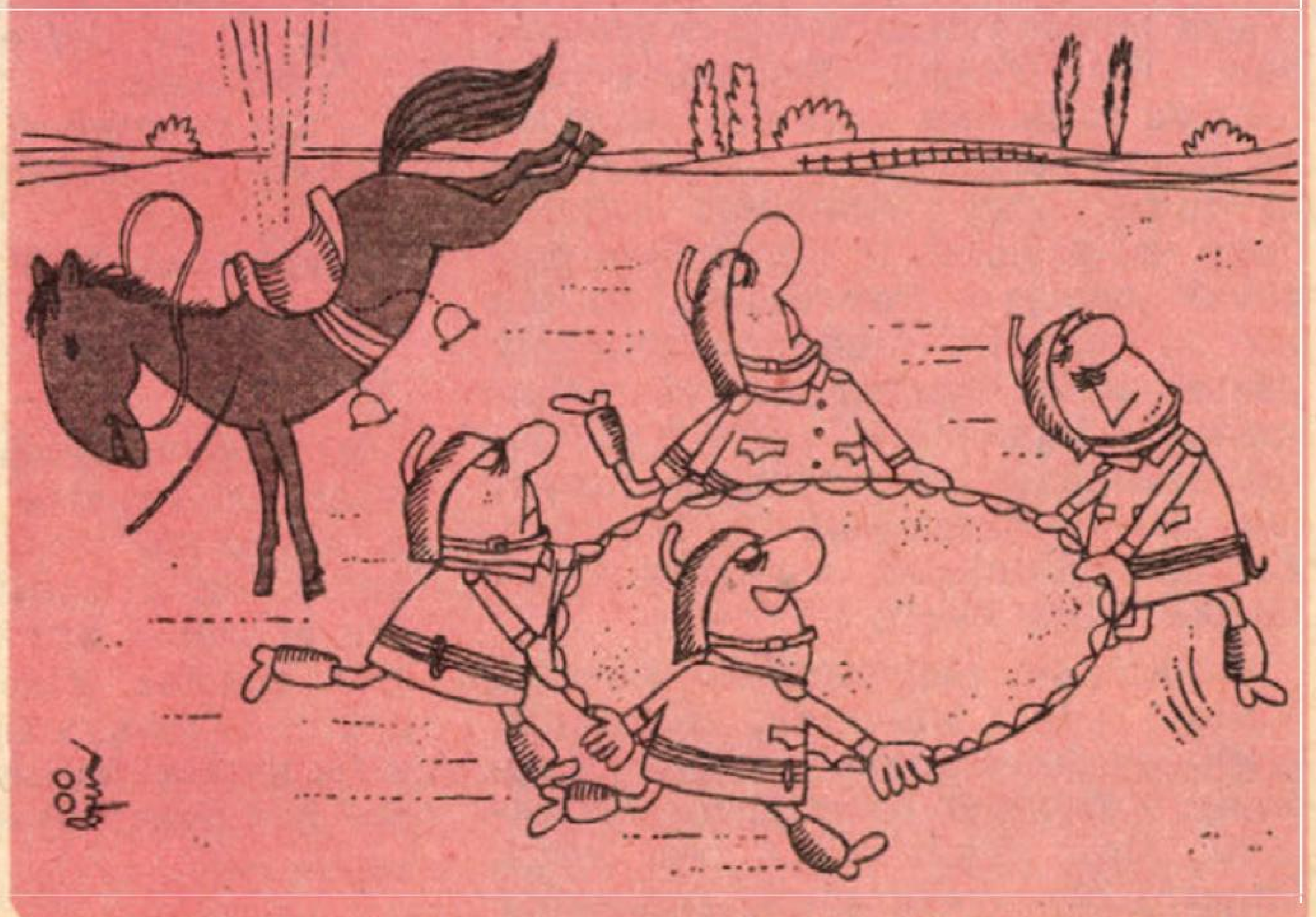

ÁLSZAKÁLL JÁTÉKVEZETŐKNEK

Paulo Beja brazil labdarúgó-játékvezető azzal a javaslattal fordult a szövetséghez, hogy rendszeresítsék a játékvezetők számára az álszakáll és álbajusz használatát, indokolt esetekben, mérkőzés után. Az indokolás szinte fölösleges, hiszen köztudomású, hogy vannak viharos mérkőzések, amelyek után a játékvezetők a legszívesebben rangrejtve tűnnének el. És az álszakáll még mindig olcsóbb, mint a tank vagy a helikopter.

Külföldi túrán

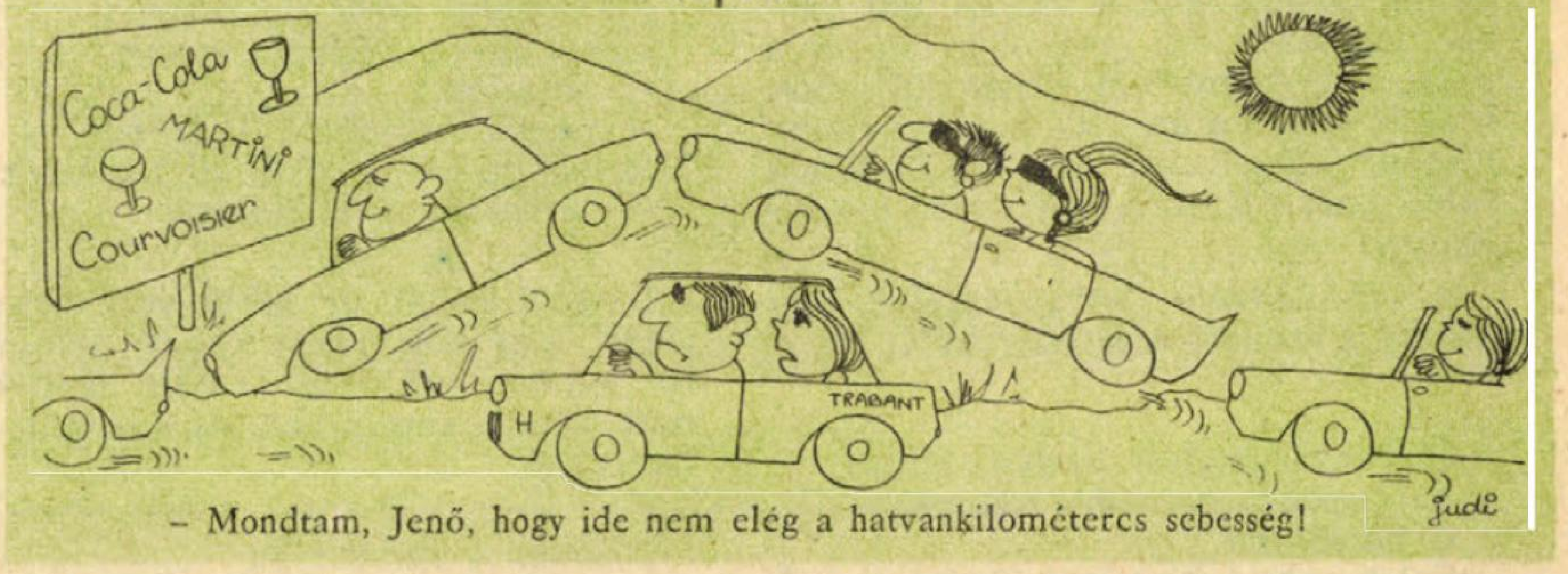

– Mondtam, Jenő, hogy ide nem elég a hatvankilométeres sebesség!

Baleset ellen védekezz!

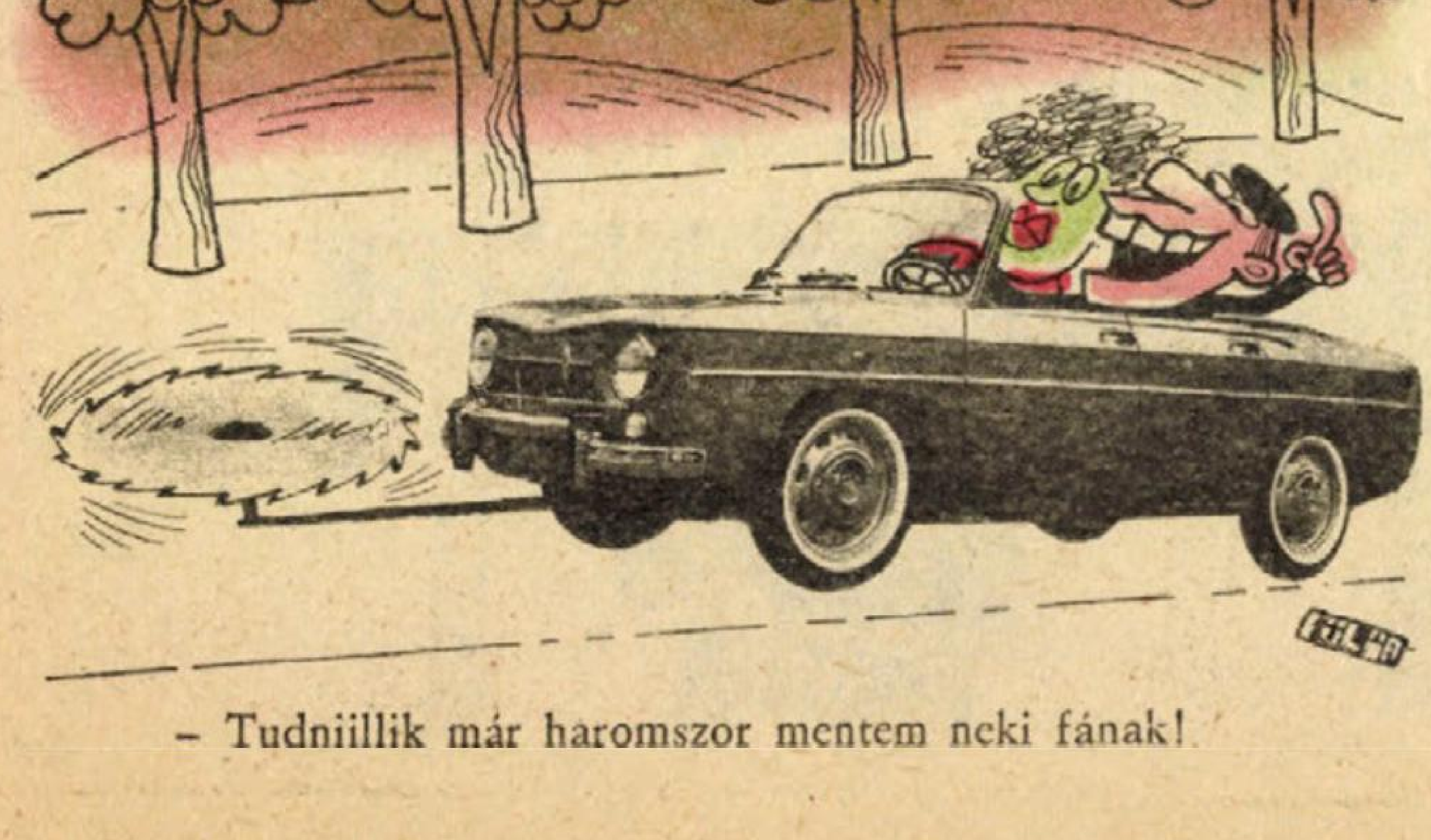

– Tudniillik már háromszor mentem neki fának!

Elfoglalt ember

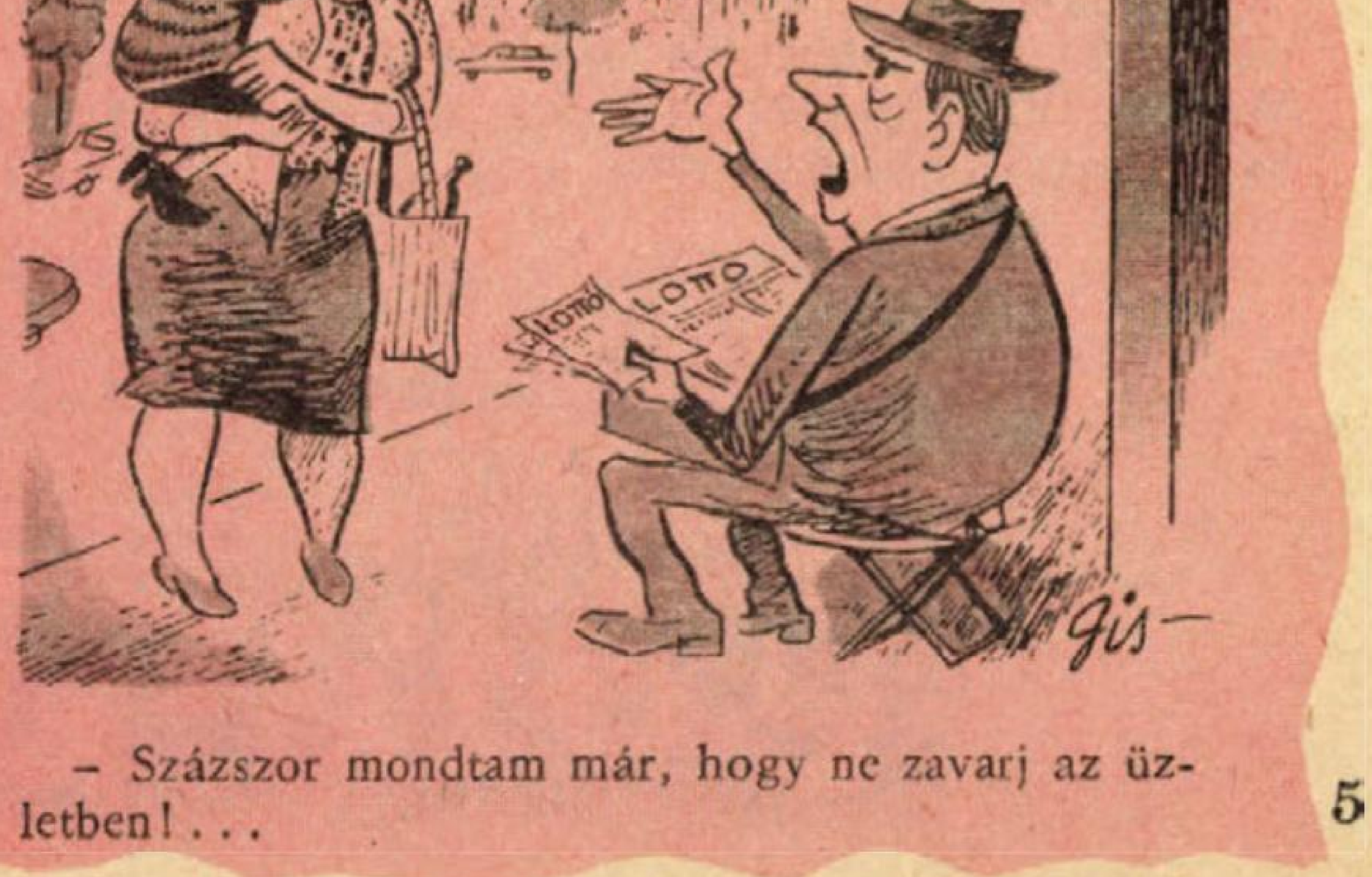

– Százszor mondtam már, hogy ne zavarj az üzletben! . . .

POGONYI ANTAL

Ó, BORZALOM!

A napokban elhunyt Pogonyi Antalnak lapunk számára írt visszaemlékezése. Utolsó írása volt ez.

Ennek is fél évszázada lesz hamarosan.

A cári Oroszország permi kormányzóságának Szolikamszk nevű városában volt a hadifogolytáborunk. 1917—18 Szilveszter éjszakáján kabaréműsort rendeztünk — magyar és osztrák tisztecskék, hadapród őrmesterek és egyéb subaltern népek. Pimaszul fiatalok voltunk, és rebellisek.

Elöljáróban tudnunk kell, hogy az októberi forradalom nem egyszerre fogott lángot a nagy orosz birodalomban. Így például Szolikamszkban még az ideiglenes kormány tisztviselői voltak hatalmon, de már mindenki tudta, vagy legalábbis sejtette, hogy ezt a várost is hamarosan magával sodorja a forradalom. Tudták ezt az osztrák—magyar hadifogoly tisztek is: ki félelemmel, ki rokonszenvező izgalommal várta a szovjetek uralmának beköszöntését. Rengeteg rémhír keringett a táborban. Ezeknek leginkább a magas rangú tisztek adtak hitelt.

A kabaré nagyszerűen sikerült. Voltak vidám jelenetek, szavalatok, ének- és zeneszámok. Az egyik kuplénak a szövegét sikerült megmentenem. Most ástam elő a régi iratok temetőjéből: valamelyik fiókomból. A vers Gábor Andor kupléjának dallamára készült. Az első világháború előtti években az egész ország derült ennek a kuplénak a hősén, aki baleset áldozata lett: „mivel autón jár a posta, az illetőt hát eltaposta". Sok mókás strófa után kiderült, hogy nem történt komolyabb baj; az illetőnek fából volt a lába, ó, borzalom, ó, borzalom!

A műkedvelő hadapródjelölt így dalolt a várható eseményekről:

Mikor megtudtuk, hogyan állunk,
lett szörnyű hacacáré nálunk,
ó, borzalom!
Zsírt, cukrot, hagymát, lisztet, sonkát
a tisztek mind összepakolták,
ó, borzalom!
Farádi minden haja szála
égnek állt a hír hallatára,
ó, borzalom, ó, borzalom!

Tudnunk kell, hogy Farádi hadnagy úr feje abszolút kopasz volt. Mint a biliárdgolyó. Ma úgy lehetne mondani: absztrahált kopaszság. Egyetlen hajszál sem tenyészett rajta. Annyit tudtunk róla, hogy dúsgazdag pesti ügyvéd.

Nem nevezek mindenkit a saját nevén. Ki tudja, talán élnek még, és megsértődnének. Kuzmitza báró úrnak azonban nem tudok más nevet adni. Osztrák arisztokrata volt, és nagyon hibásan ugyan, de tudott valamit magyarul. Róla énekelte a hadapródjelölt a következő kínrímeket:

Jelen pillanatban rossz vicc a
züggyel tréfálni – szólt Kuzmitza.
Ó, borzalom!
A Landwirtschaft mint általában:
Oroszhon nincsen Ausztriában.
Ó, borzalom!
Megölhetik, hogy meg se szusszen . . .
Mein Lieber, ich kenne die Russen!
Ó, borzalom, ó, borzalom!

Ez nagyon tetszett a közönségnek. Mindenki ismerte Baron Kuzmitzát. A következő strófa a Nadler fiúról dalolt, aki a latinon, görögön, hébe- ren és német anyanyelvén kívül beszélt angolul, franciául, olaszul, spanyolul és magyarul. A magyar nyelv a fogolytáborban ragadt rá. Mindöszsze huszonkét éves, pápaszemes kis tudós volt.

A Nádler öcsi borzasztót várt,
összepakolt vagy ötven szótárt,
ó, borzalom!
Betrübt war er és elcsatangolt,
zsebre dugta a hébert, angolt.
Ó, borzalom!
A muszka csinálnak itt lakzit!
Jawohl, lieber Vorsicht als Nachsicht!
Ó, borzalom, ó, borzalom!

Domba kadét úr arról volt nevezetes, hogy sok pénzt kapott otthonról jómódú szüleitől. Ő nem szenvedett hiányt semmiben, és szerette a hasikáját.

Istenem, a riadalomba'
mennyire megijedt a Domba,
ó, borzalom!
Mindenét összeszedte-vedte,
közben az eszét elvesztette,
ó, borzalom!
Egyesek állítják különben:
eldugta egy zsírosbödönben . . .
Ó, borzalom, ó, borzalom!

Sorra került a tábor gigerlije, a Kawallerist. Ő mindig elegáns volt, lovastiszti egyenruhája megfeszült rajta. Volt pénze: mindennel feketézett. Egyszer elérte a végzete. Ki akart szökni egy nőhöz, de az őr lefülelte a kerítésen. A Kawallerist így magyarázkodott:

Könyörgök, a szándékom tiszta,
dorogoj pán, pozsaluiszta!
Ó, borzalom, ó, borzalom!

Azt is tudnunk kell, hogy a kisebb rangú tisztecskék a kincstári borpince (a hadifoglyok nyelvén „vinoszklad") üzleti helyiségeiben laktak patkányokkal társbérletben, míg a magasabb rangúak az előkelő Fehérházban. Nagy őrnagy úr okkultista lévén, vakon hitt a szellemekben. Róla így zengett a nóta:

Ahhoz sem kell sok magyarázat,
hogy meglepte a Fehérházat
a borzalom.
Most hagyjuk el a vinoszkládot –
Nagy Gábor kísértetet látott,
ó, borzalom!
Mondta, hogy százat tesz egy ellen:
nem volt más, mint bolsevik szellem!
Ó, borzalom, ó, borzalom!

Volt természetesen több strófa is, de ezeket nem lehet leírni, mert hadilábon állnak a nyomdafestékkel. Akkor, tisztára férfitársaságban, senkinek sem sértették a fülét.

Említettem már, hogy a kabaré írói és szereplői mind fiatal tisztek voltak, akiket már meglegyintett a nagy forradalom szele, és örömüket találták a tiszti arisztokrácia gőgjének kifigurázásában. Azon is nevettünk, hogy a táborparancsnokunk, egy Katscher vagy Kutscher nevű osztrák őrnagy halálosan megsértődött. El sem jött az előadásra, mert ő akart ünnepi beszédet tartani „dicsőségesen uralkodó első Ferenc Józsefről, hőn szeretett császárunkról", mi pedig őt fel sem vettük a műsorunkba, meg se hívtuk. Az őrnagy úr nemsokára eltűnt a táborból. Azt hittük, hogy a hadifogolycsere keretében utazott haza, később azonban furcsa hír járta: rádöbbent arra, hogy ő tulajdonképpen csehszlovák hazafi, s ezért belépett az ellenforradalmár légióba, harcra készen a bolsevik „hazaárulók" ellen.

Még valamit. Majd elfelejtettem megmondani, hogy az a tejfölösszájú hadapródjelölt őrmester, aki ezt a borzalmas kuplét írta és pocsékul elénekelte, az én voltam.

PESTI tudósítónktól...

Húszmillió éves az ember! Legalábbis ezt állítja legújabb afrikai leletek alapján L. Leakey angol tudós. Tehát sokkal öregebb, mint kezdetben sejtették. Eddig csak négy-ötmillió éves sihedernek tartották az embert, s most kiderült, hogy van már húszmillió is. Nem néz ki annyinak! Ez azonban nemcsak bók. Az ember korát meghazudtolva éretlen, gyerekes, összeférhetetlen, irigy, torkos, csintalan, követelőző, tiszteletlen, szeret rosszalkodni, verekedni. Igazán benőhetne már a feje lágya!

A „Kis ország vagyunk!” jelszó önbizalomhiányban szenvedő hirdetői elszégyellhetik magukat. Már keresztes viperánk is van! Zalában találtak fekete keresztes viperát, s innen már csak egy lépés a kobráig és az óriáskígyóig. Megérjük még azt is, hogy tigris dézsmálja valamelyik téesz csirkeállományát!

A magyar nyelv érdekes fordulatait lehet megfigyelni gyerekeknél, akiknek kifejezési készségét még nem rontotta el a mindennapi szóhasználat. Alkalmam volt figyelni, amint egy 7—8 év körüli kisfiú azt mesélte a barátainak, hogyan üldözték egy macskát:

— És akkor a macska egérutat nyert!...

f. l.

Görögországban

Endrődi István rajza

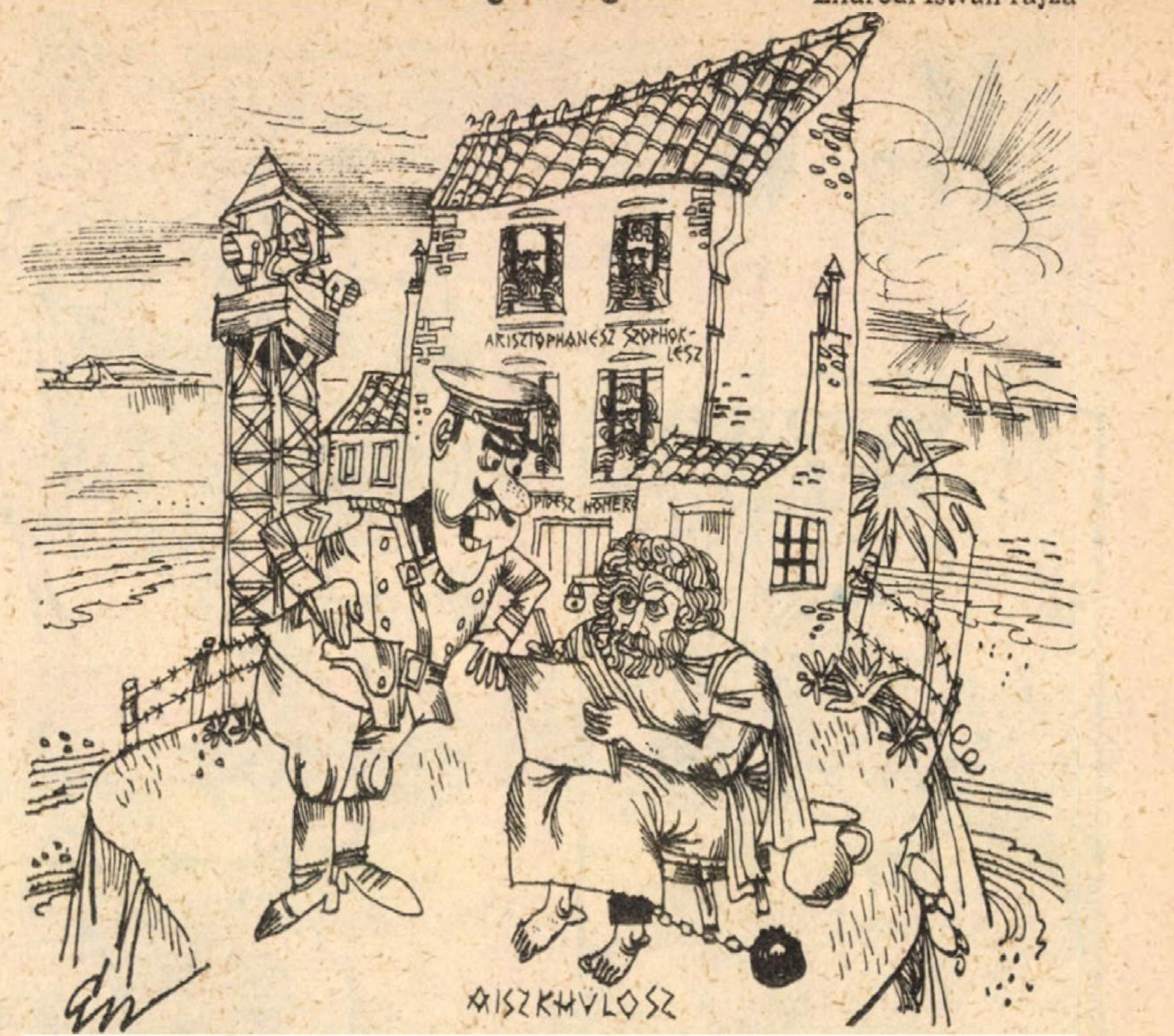

– Mit piszmog annyit? A miniszterelnök úr már nagyon várja a róla írt ódát!

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

KÉT KIS ÜGY

①

Nagy László polgárdi olvasójuk nemrégiben elpanaszolta a lapban, hogy Jáva Ideal kismotorjához nem kapta meg a szükséges papírokat, s emiatt nem tudja a motort használni. Bár az ügyben nem mi vagyunk illetékesek, nagyon megértettük a panaszos bosszúságát, s a cikk olvasása után azonnal küldtünk a címére egy garnitúrát a szükséges papírokból. Reméljük, azóta már vígan motorozgat az Ideal-jával!

„Csepel” Kerékpár és Motorkerékpár Nagykereskedelmi V.

②

„Hívjon — jövünk!” Így hirdeti, kínálja szolgáltatásait a Fővárosi Javító és Szerelő Vállalat a rádióban, az újságokban, az autóbusz-plakátokon. A napokban egy függönytartó felrakásához szerettem volna igénybe venni a szolgálatukat. Közölték, hogy csak mintegy három hónap múlva lesz rá „kapacitásuk”. Javaslom, hogy vagy a vállalási határidőket rövidítsék, vagy a hirdetési szöveget bővítsék: „Hívjon — jövünk! Csak győzze kivárni!”

Dorogi Borbála
Bp., IX., Lobogó u. 9.

Kresz-tábla a strandon

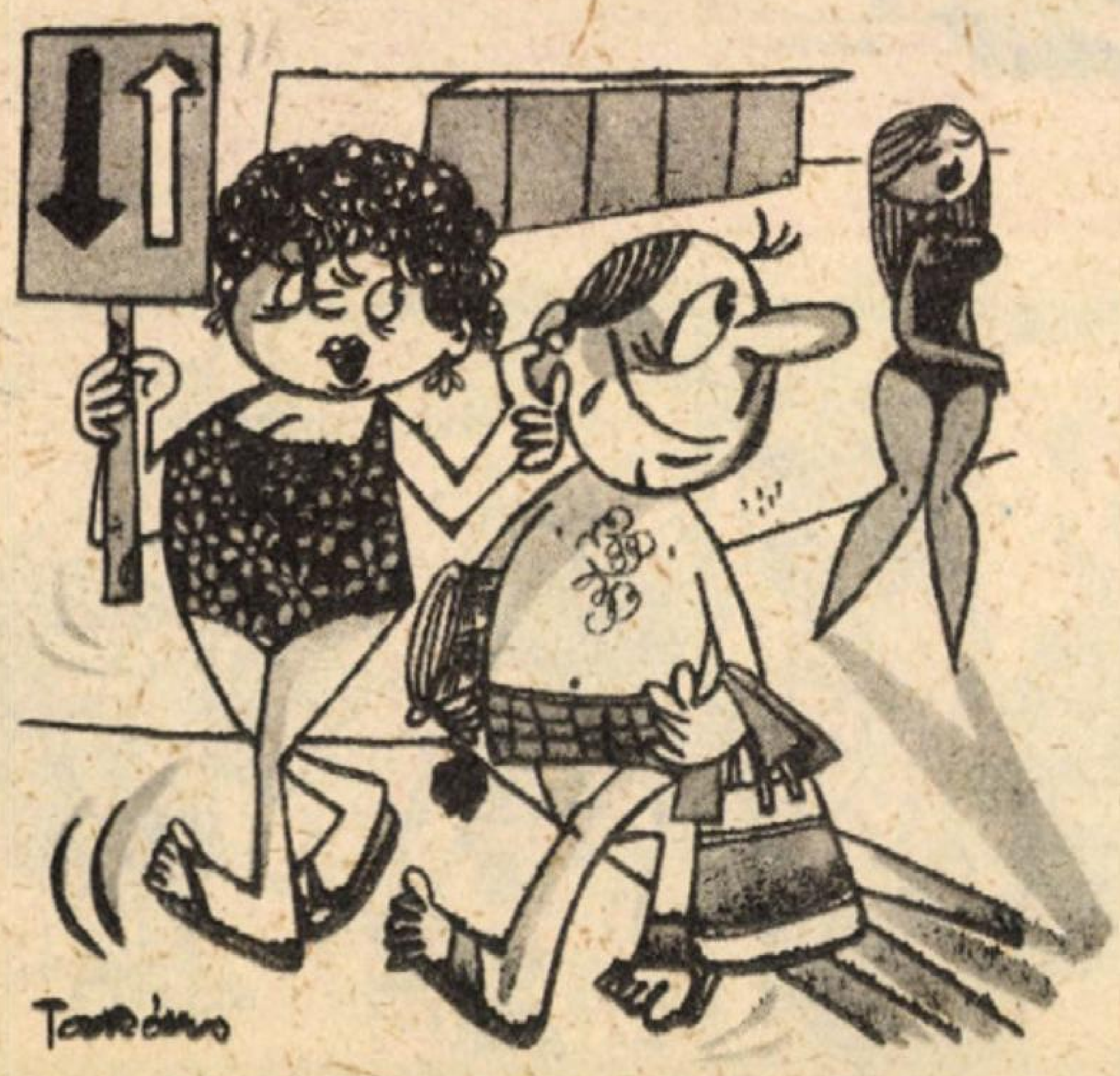

– Te Lajos, itt egyirányú közlekedés van, megfordulni tilos!

Kánikulában

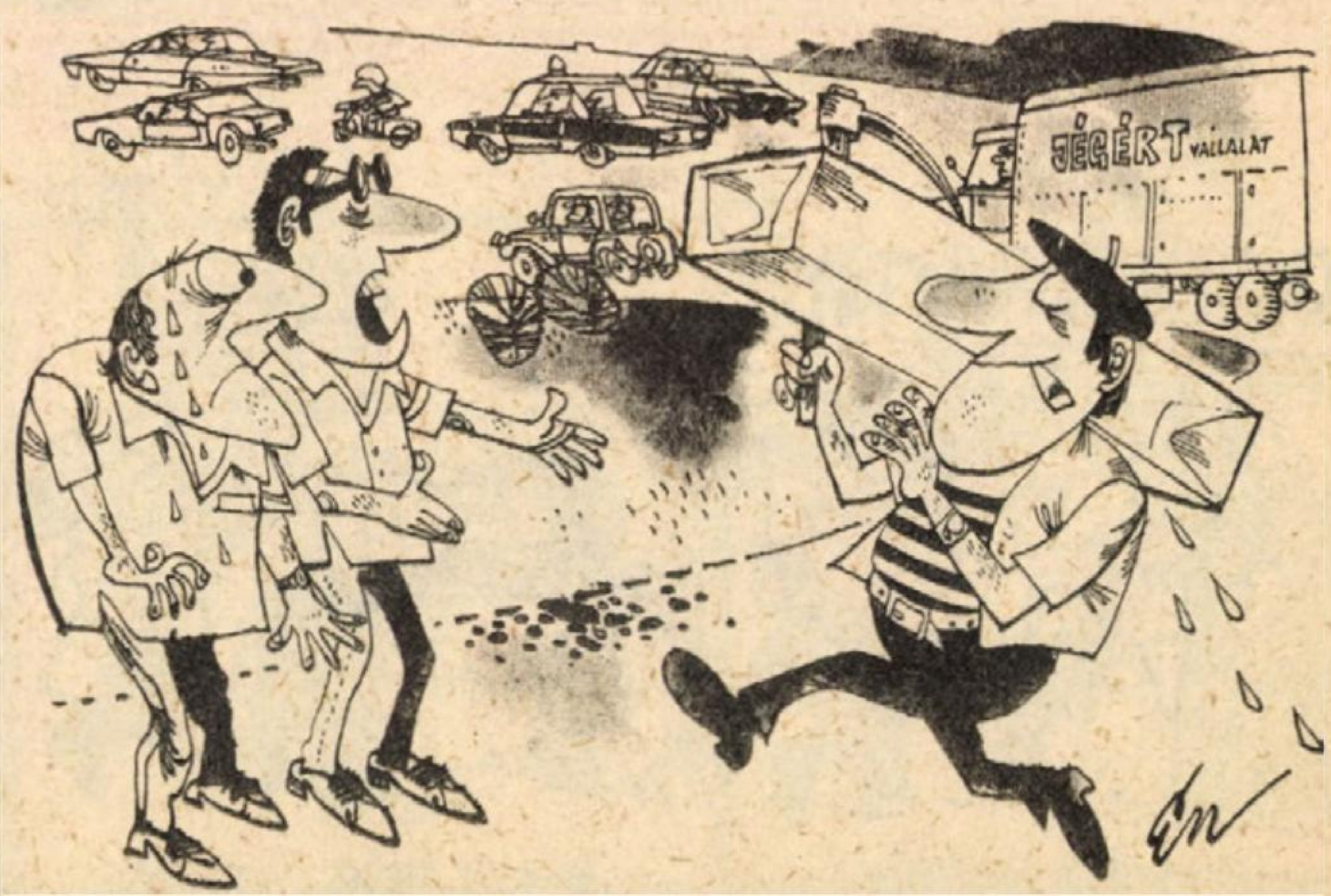

– Ez hogy tud helyezkedni! Télen a Tükernél dolgozott!...

H_2O

BALSZERENCSE

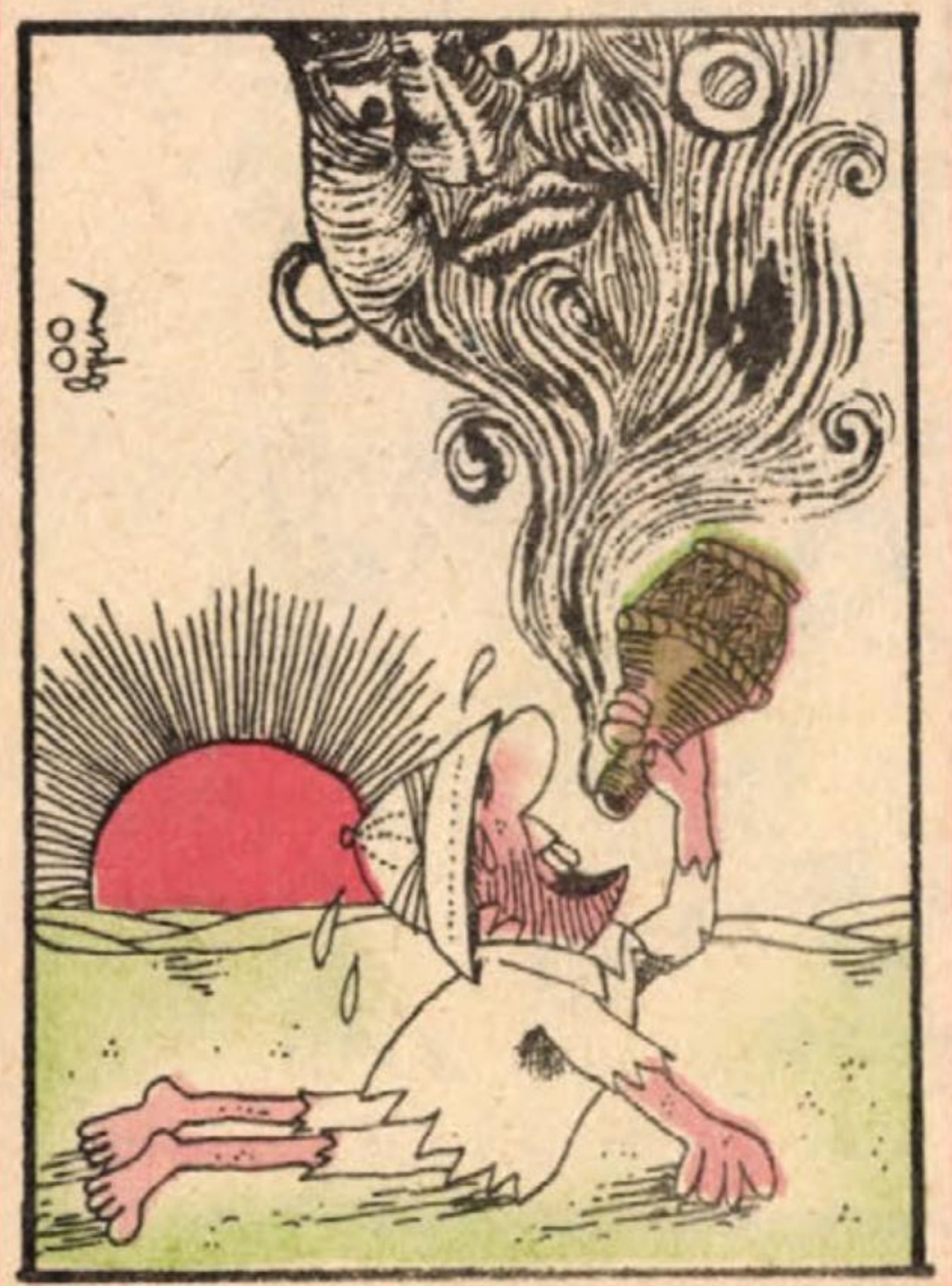

A LEGOLCSÓBB FRIZSIDER

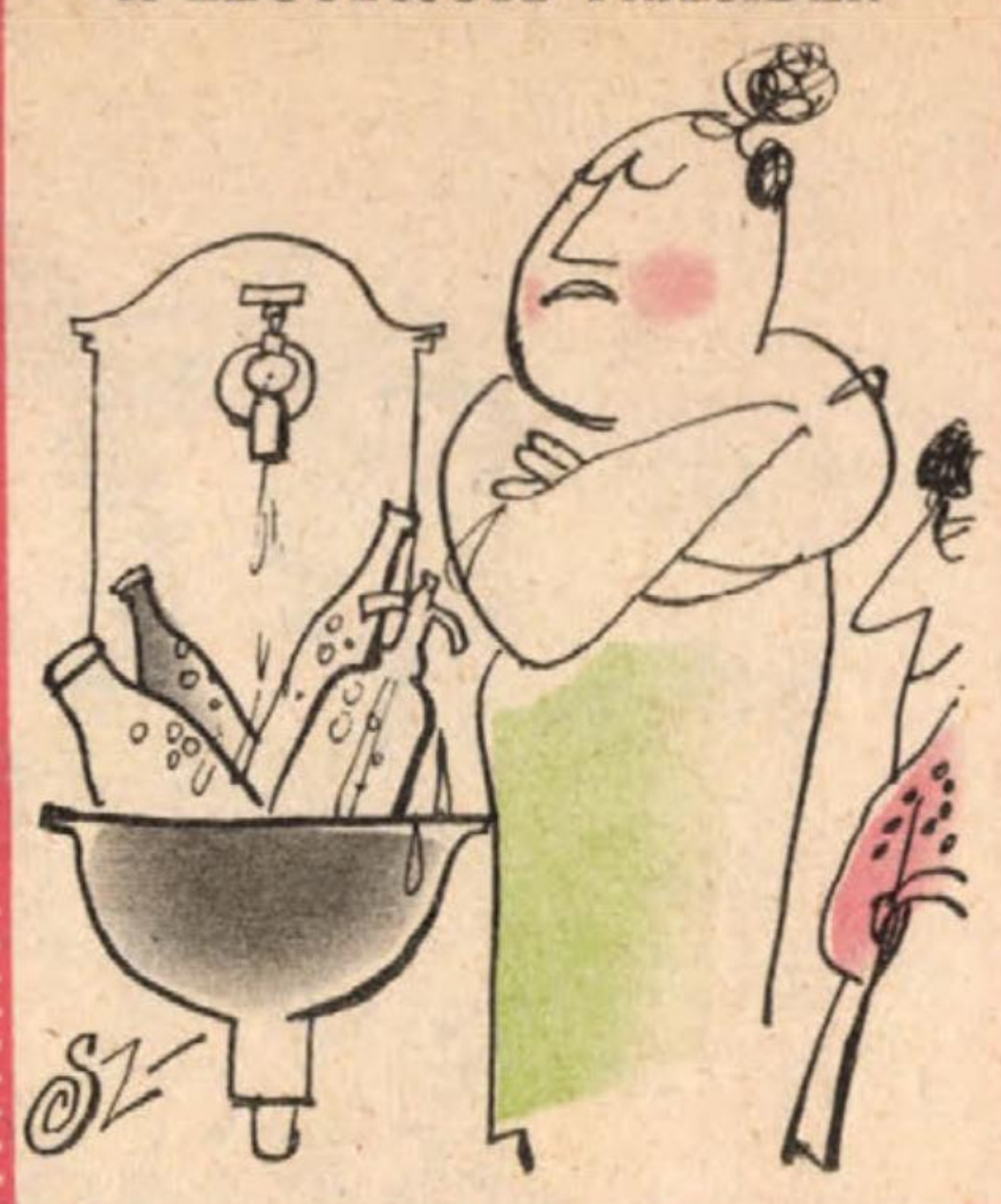

FELSŐ EMELET

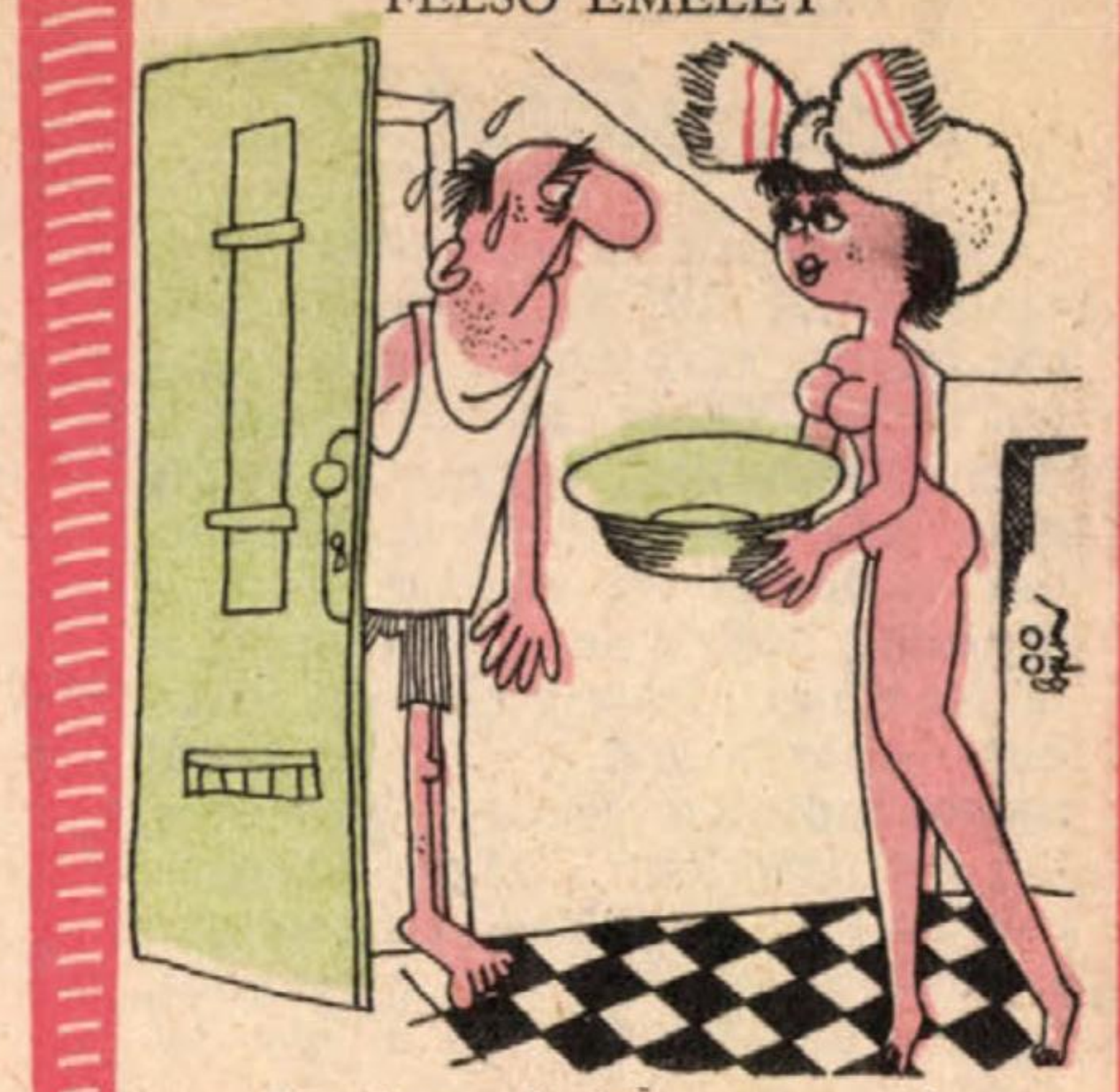

– Bocsánat, kedves szomszéd, nem tudna néhány liter vizet kölcsönadni?

ÚJ HULLÁM

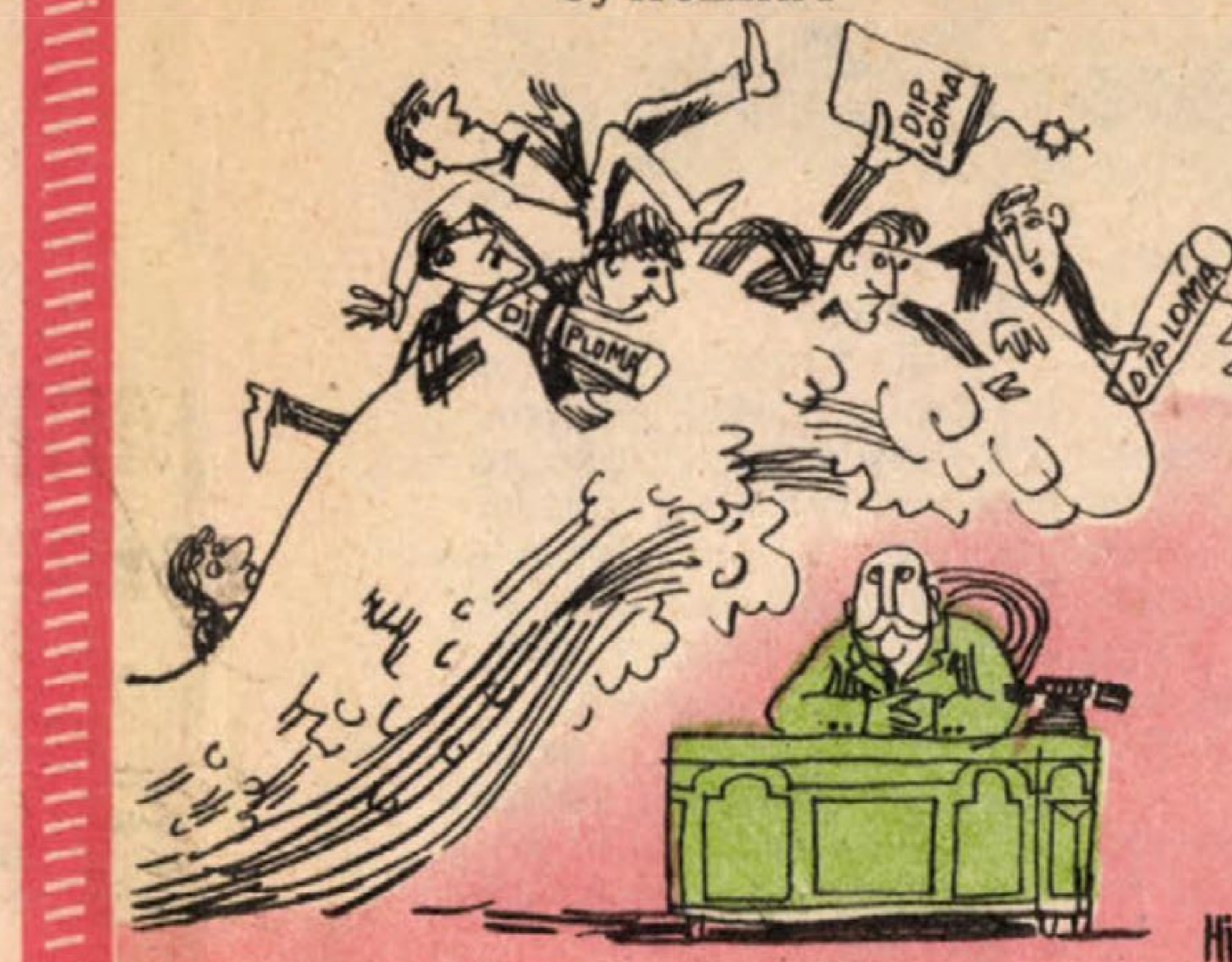
DIPLOMA
DIPLOMA
DIPLOMA

NEHÉZ OSTROM

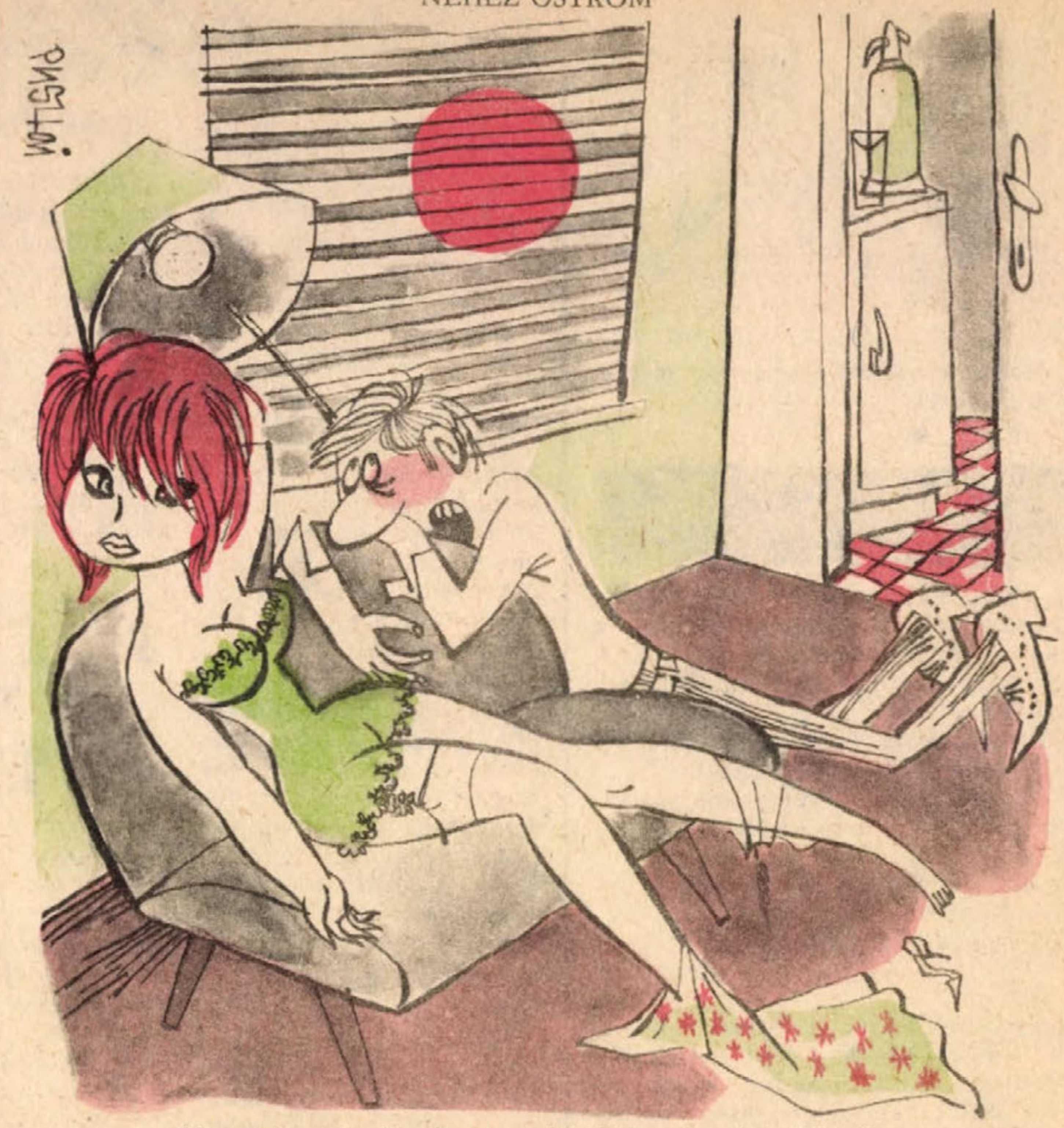

– Most már az is elég, ha egy pohár hideg vizet hoz, Mancika . . .

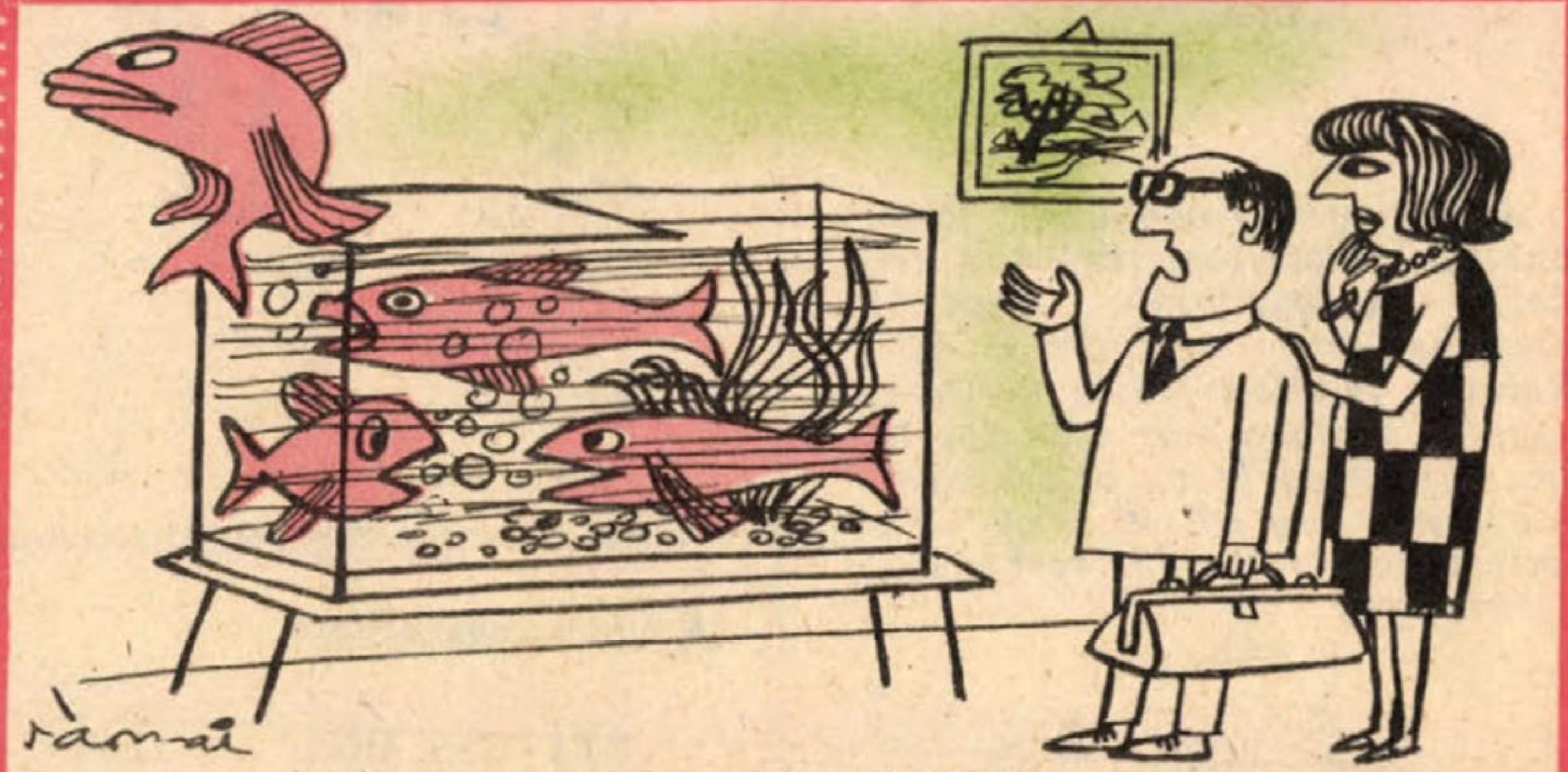

– Azt hiszem, asszonyom, a halacskának viziszonya van . . .

BUDAPEST FÜRDŐVÁROS

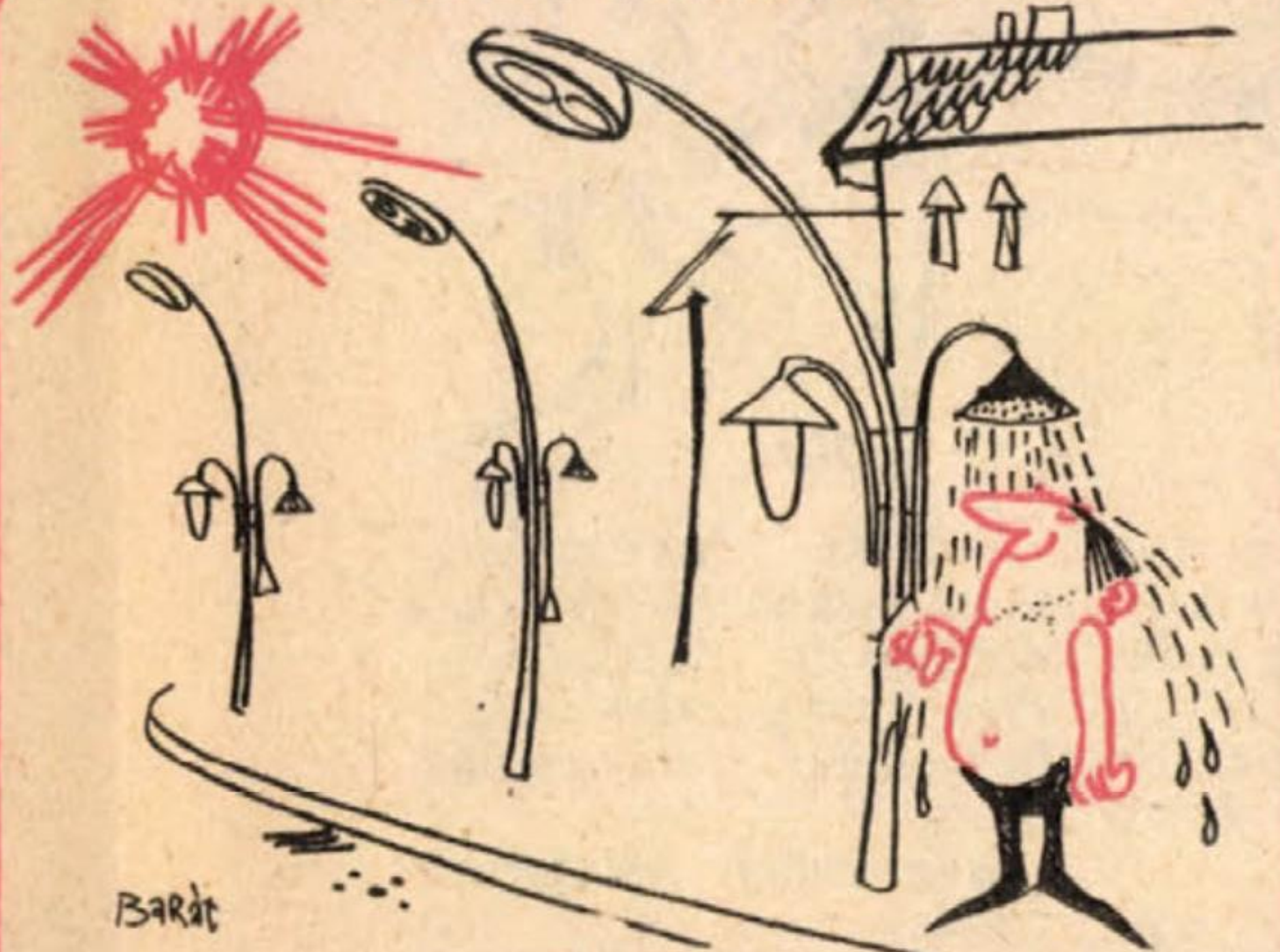

Távlati terv

A HATODIK EMELETEN

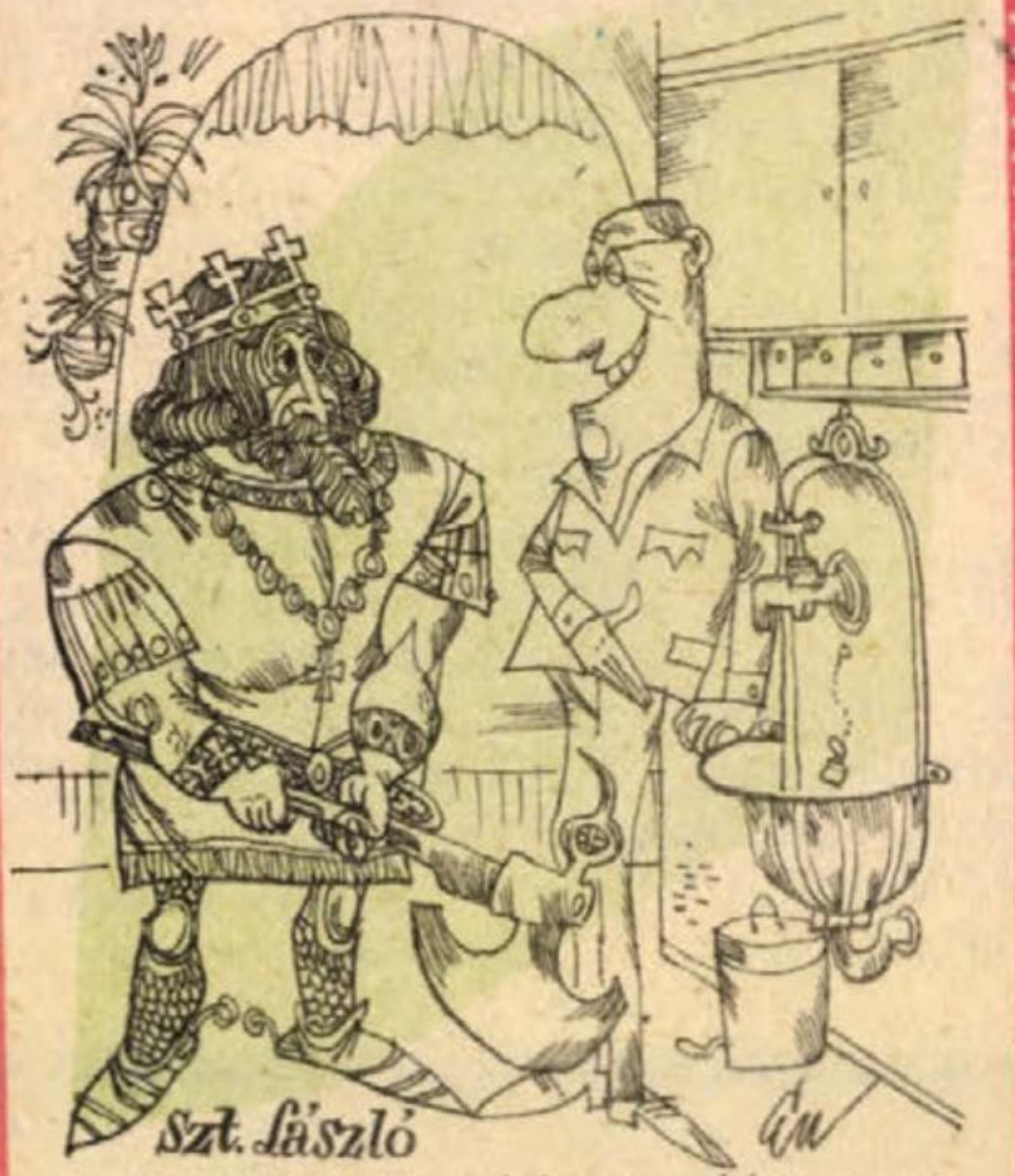

– Ha ebből vizet fakaszt, akkor ezentúl hiszek a csodákban! . . .

KÁNIKULAI BIZTONSÁGI SZELEP

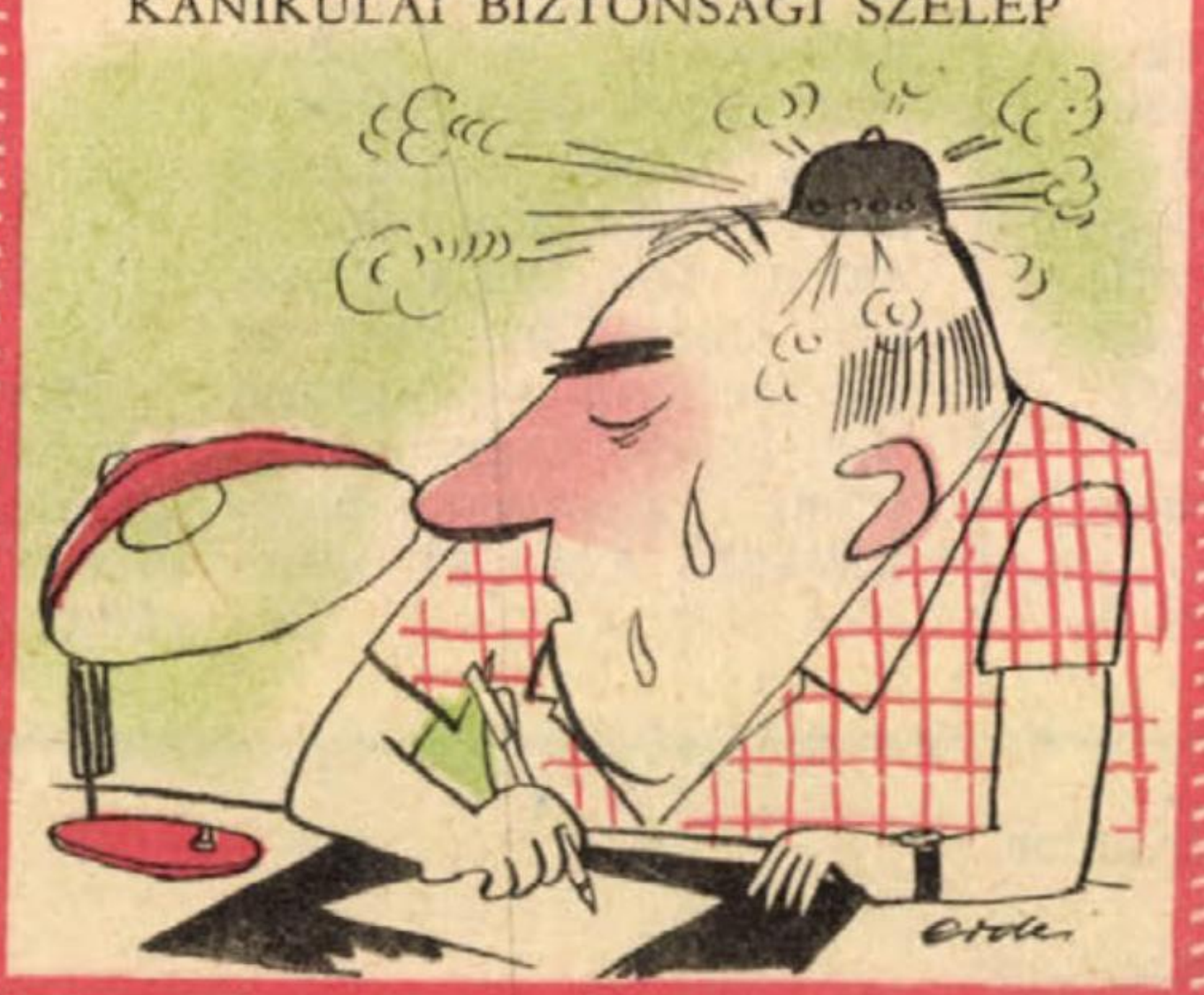

A PECHES VÍZISIELŐ

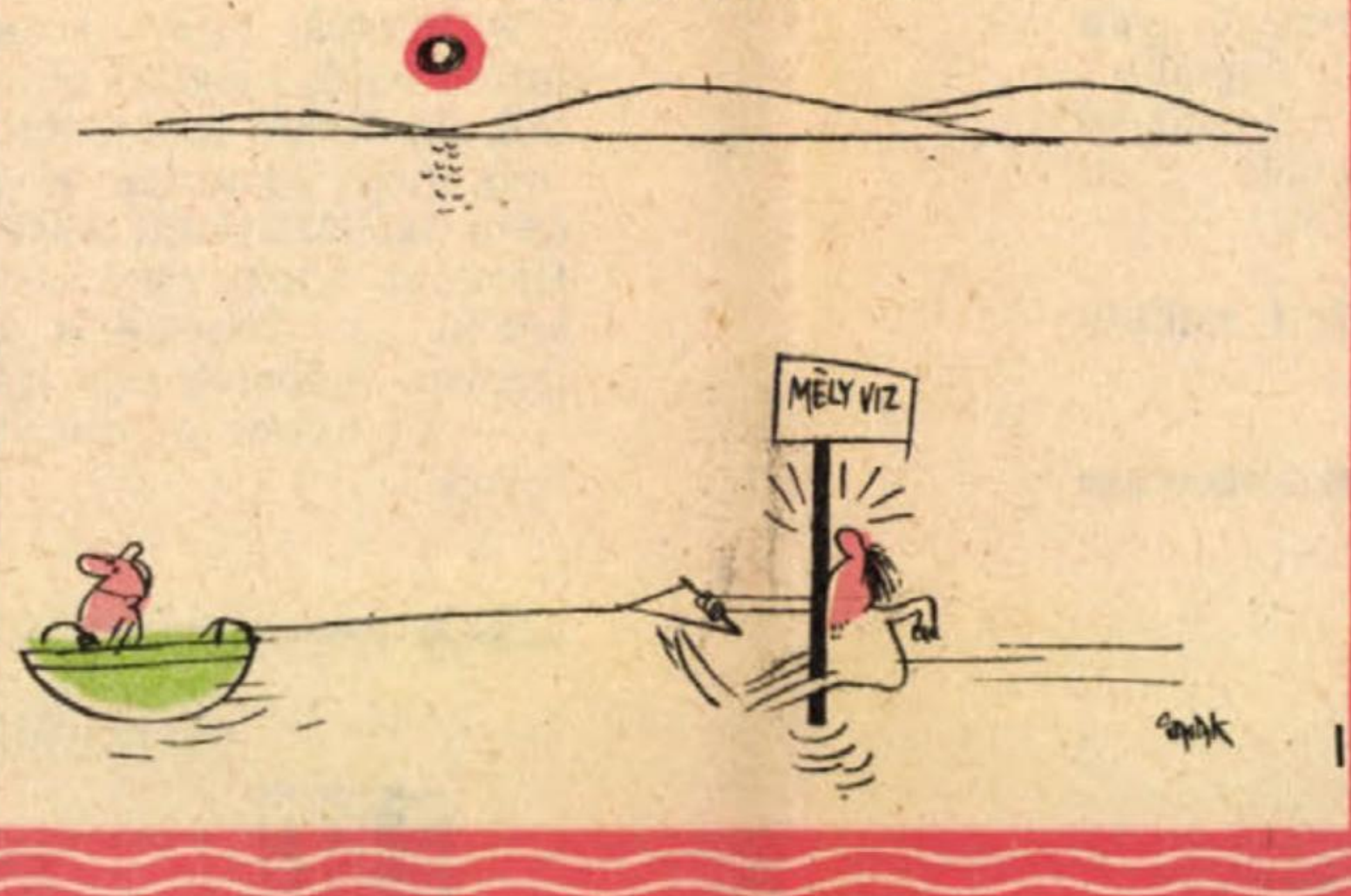

TELJES LEEGYSZERŰSÍTÉS

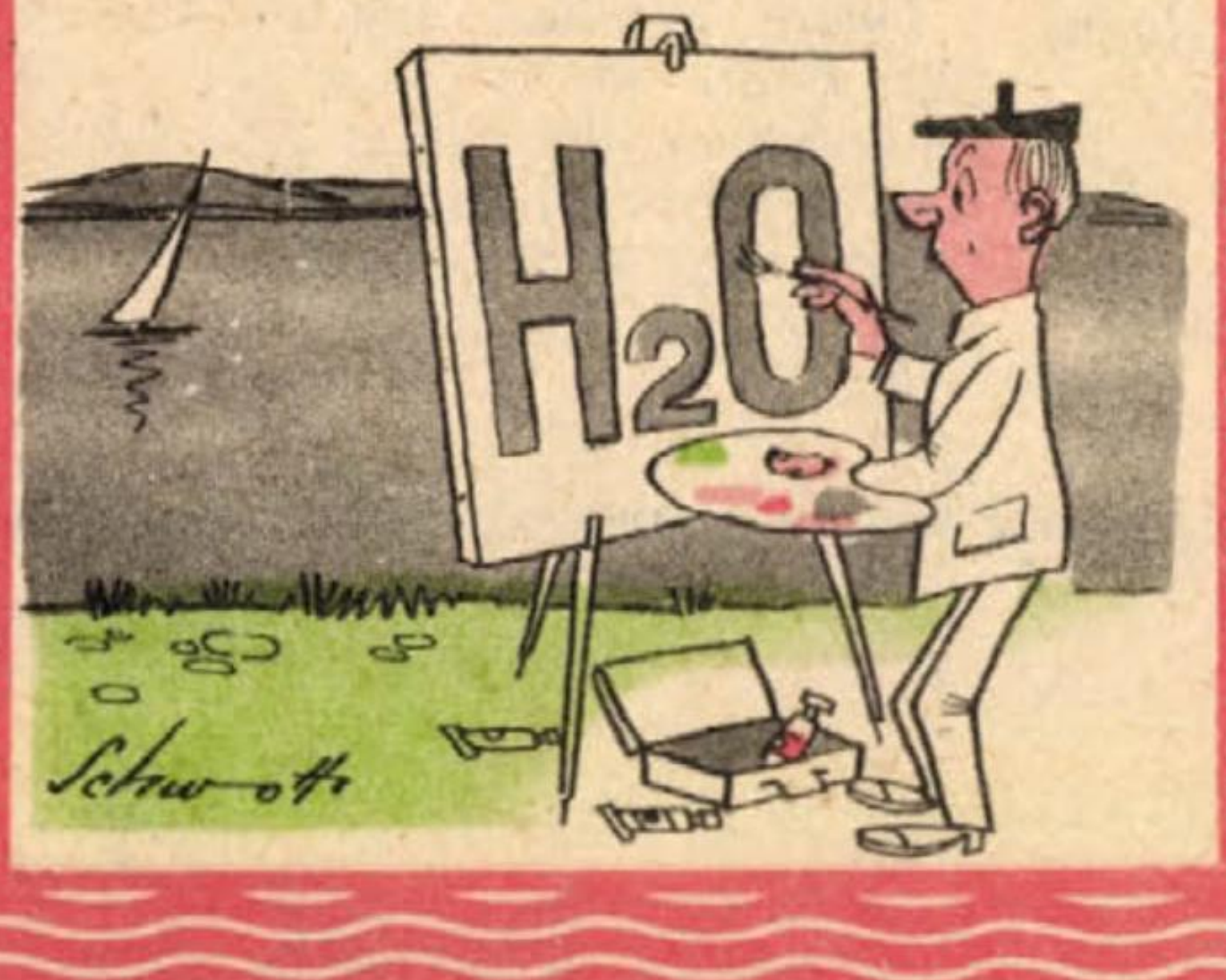

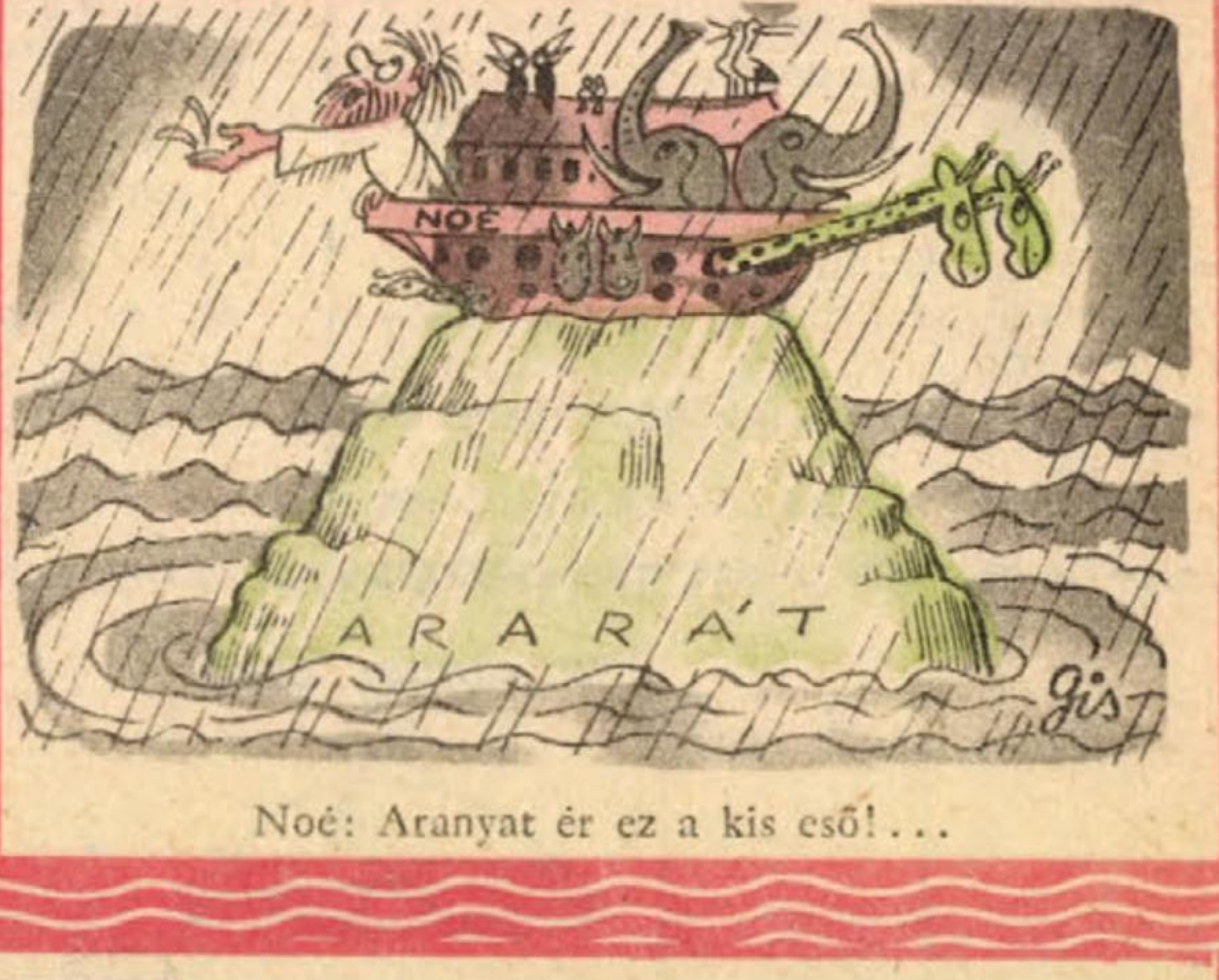

Noé: Aranyat ér ez a kis eső! . . .

VIZES MONDÁSOK

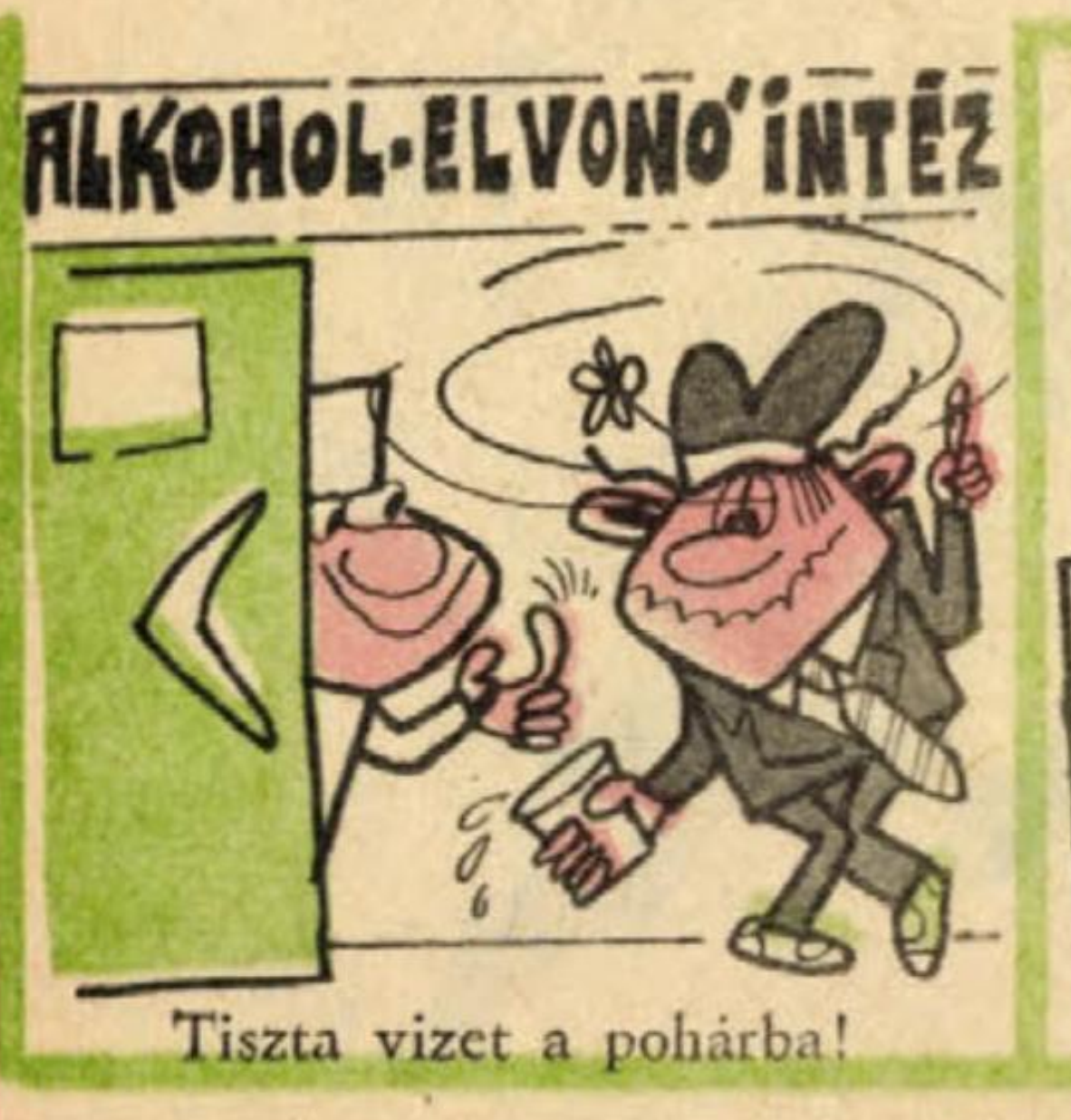
ALKOHOL-ELVONÓ INTÉZ

Tiszta vizet a pohárba!

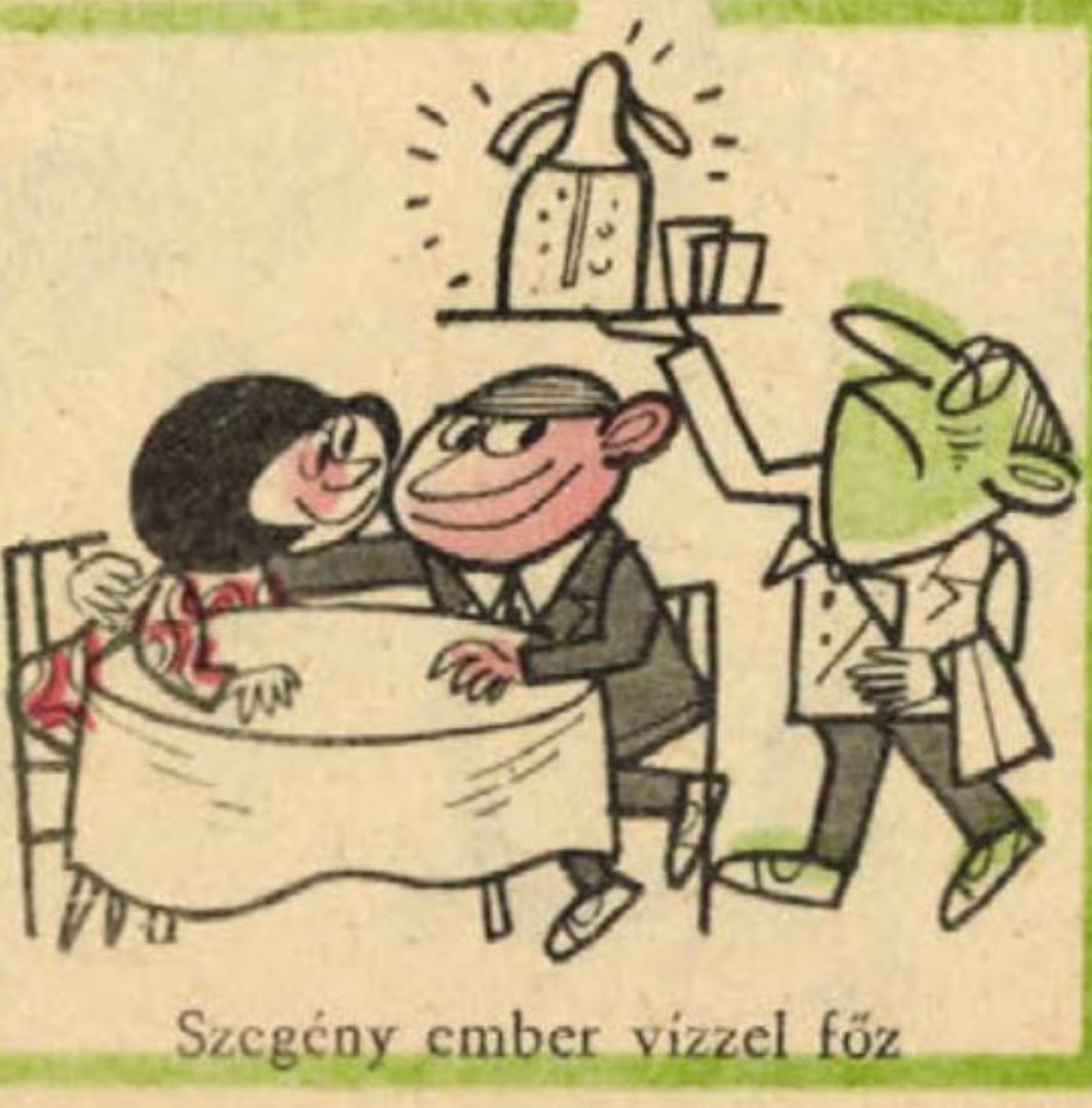

Szegény ember vízzel főz

Olyan, mint a szentelt víz

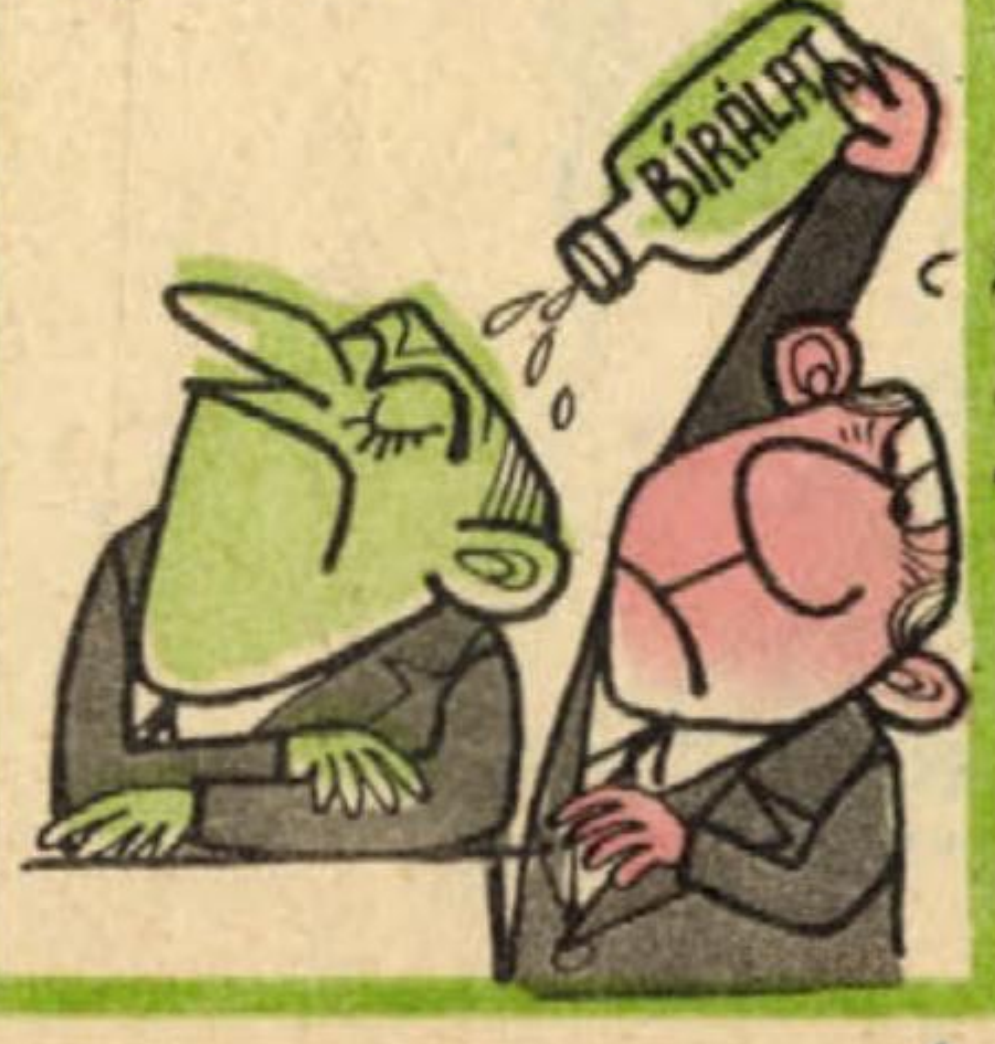

Hideg zuhany

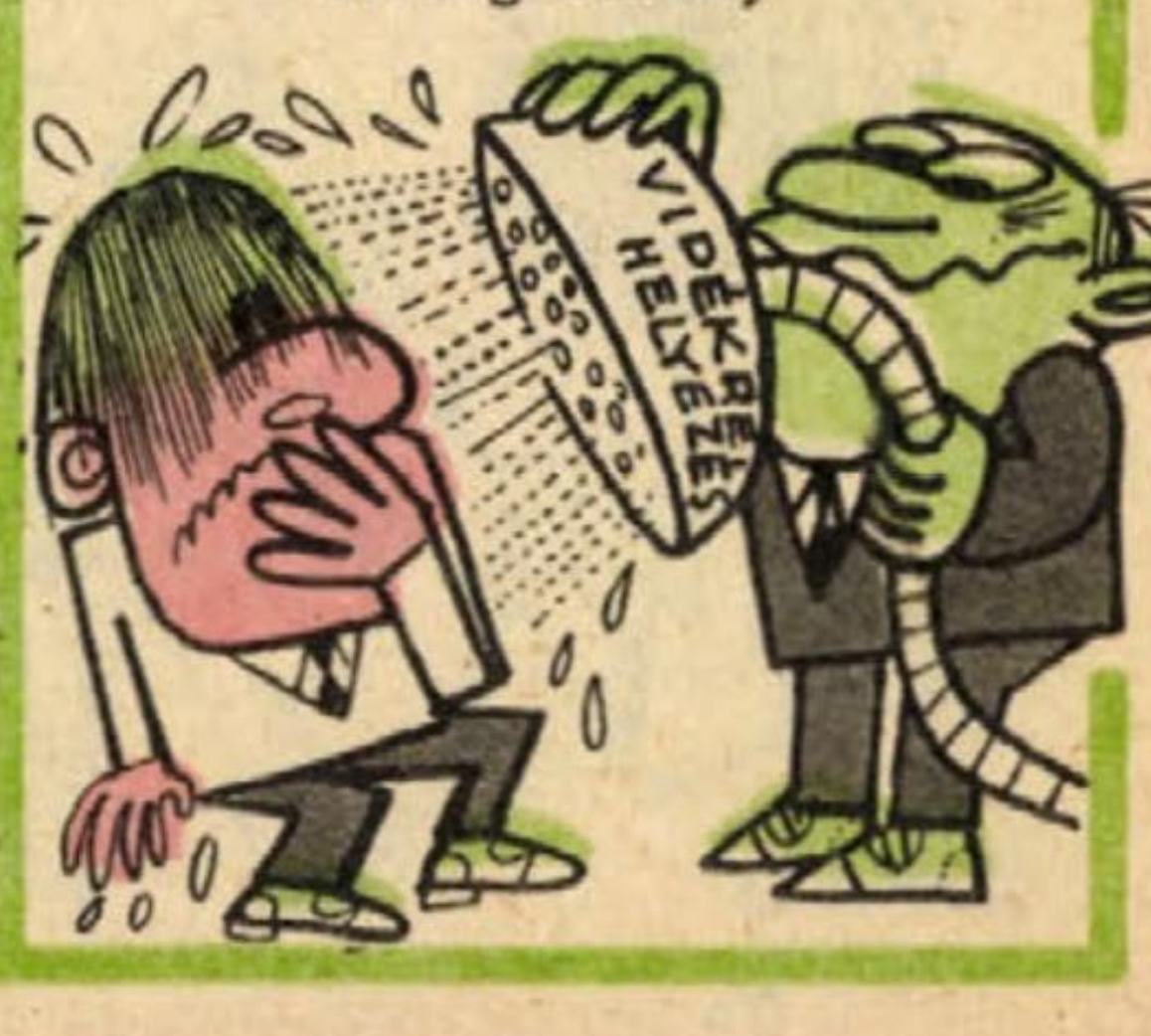
VIDÉKRE HELYEZÉS

ÁTMENETI MEGOLDÁS

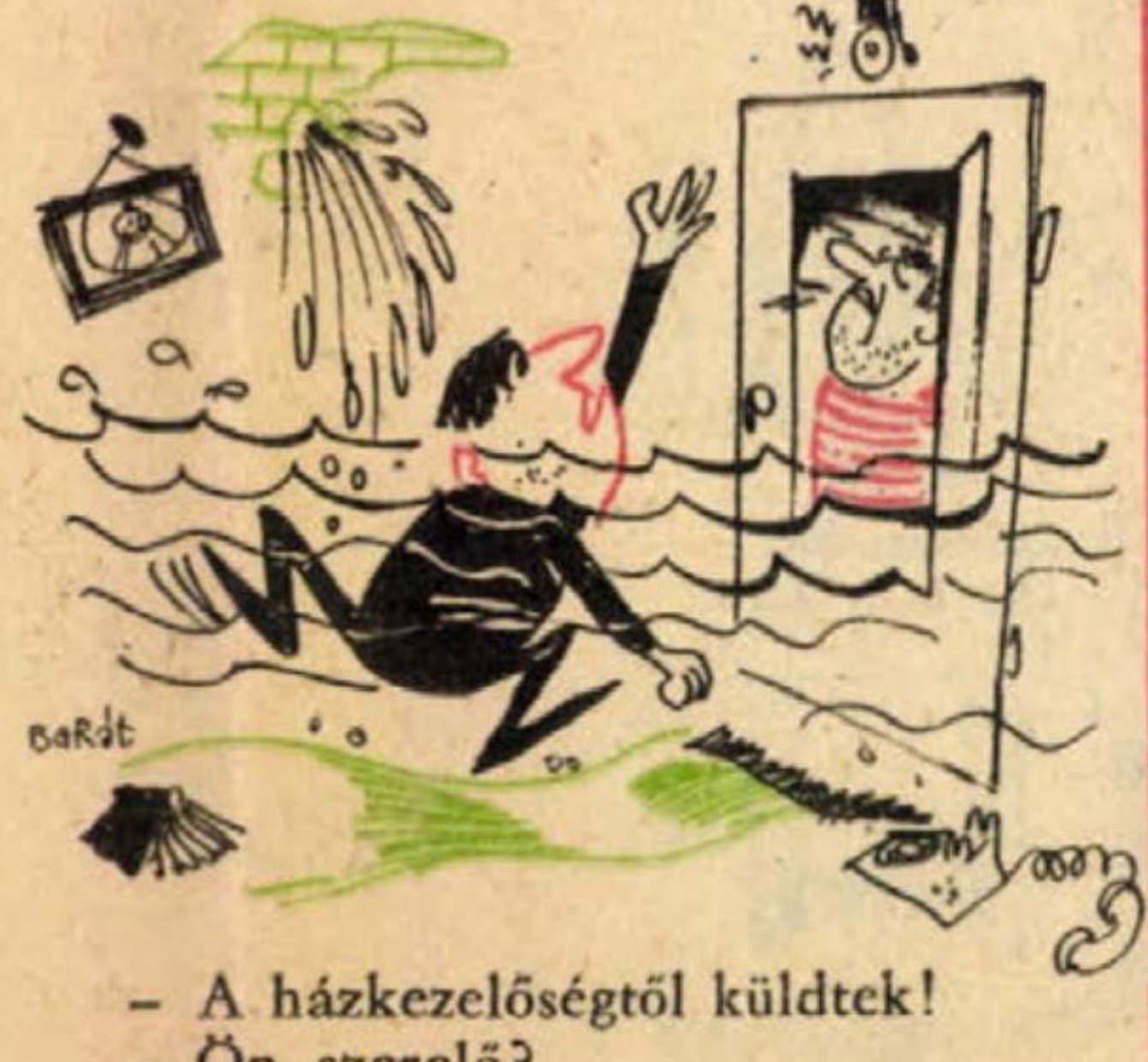

– A házkezelőségtől küldtek!
– Ön szerelő?
– Nem. Úszóoktató.

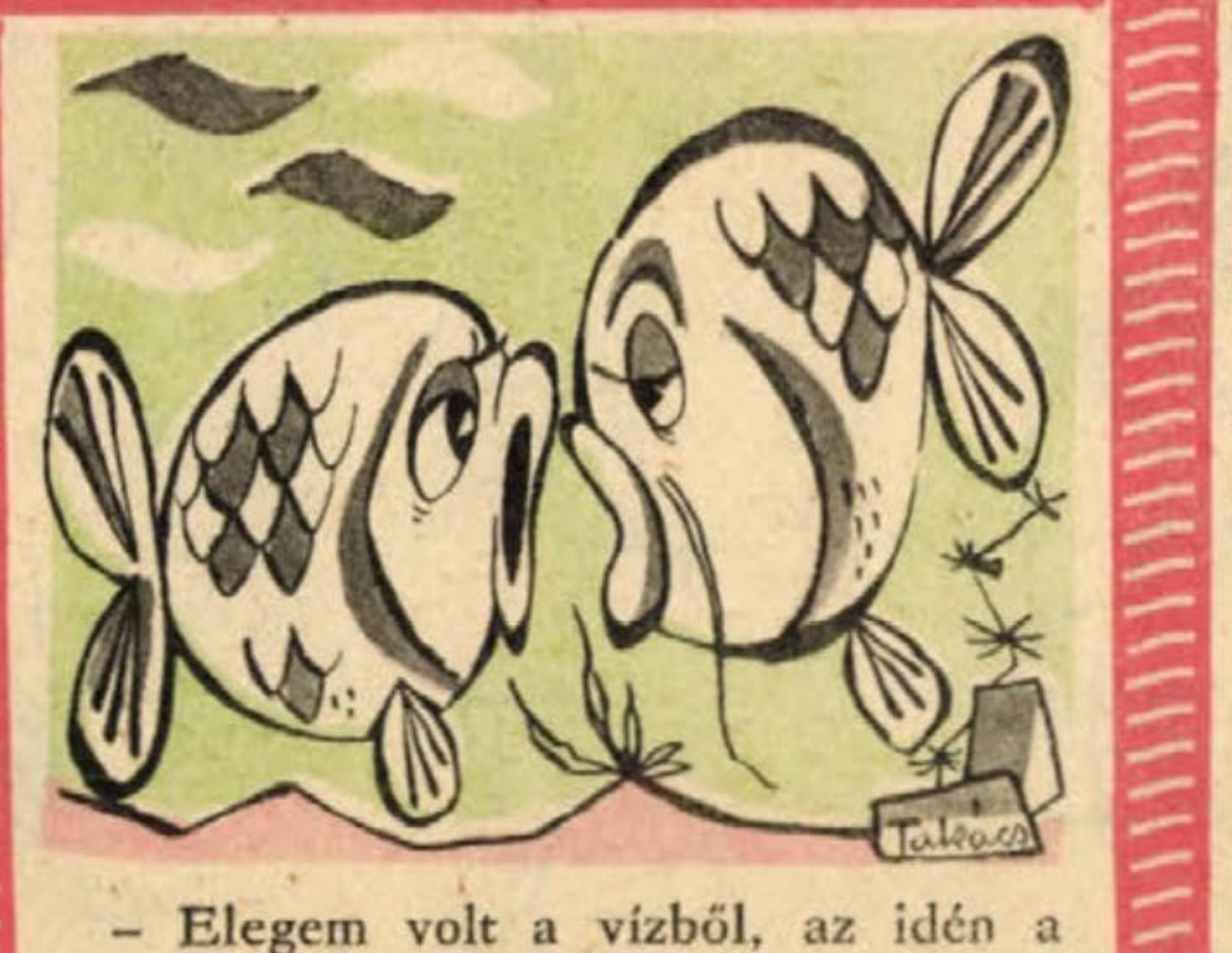

– Elegem volt a vízből, az idén a hegyekben akarok nyaralni!

REJTÉLY

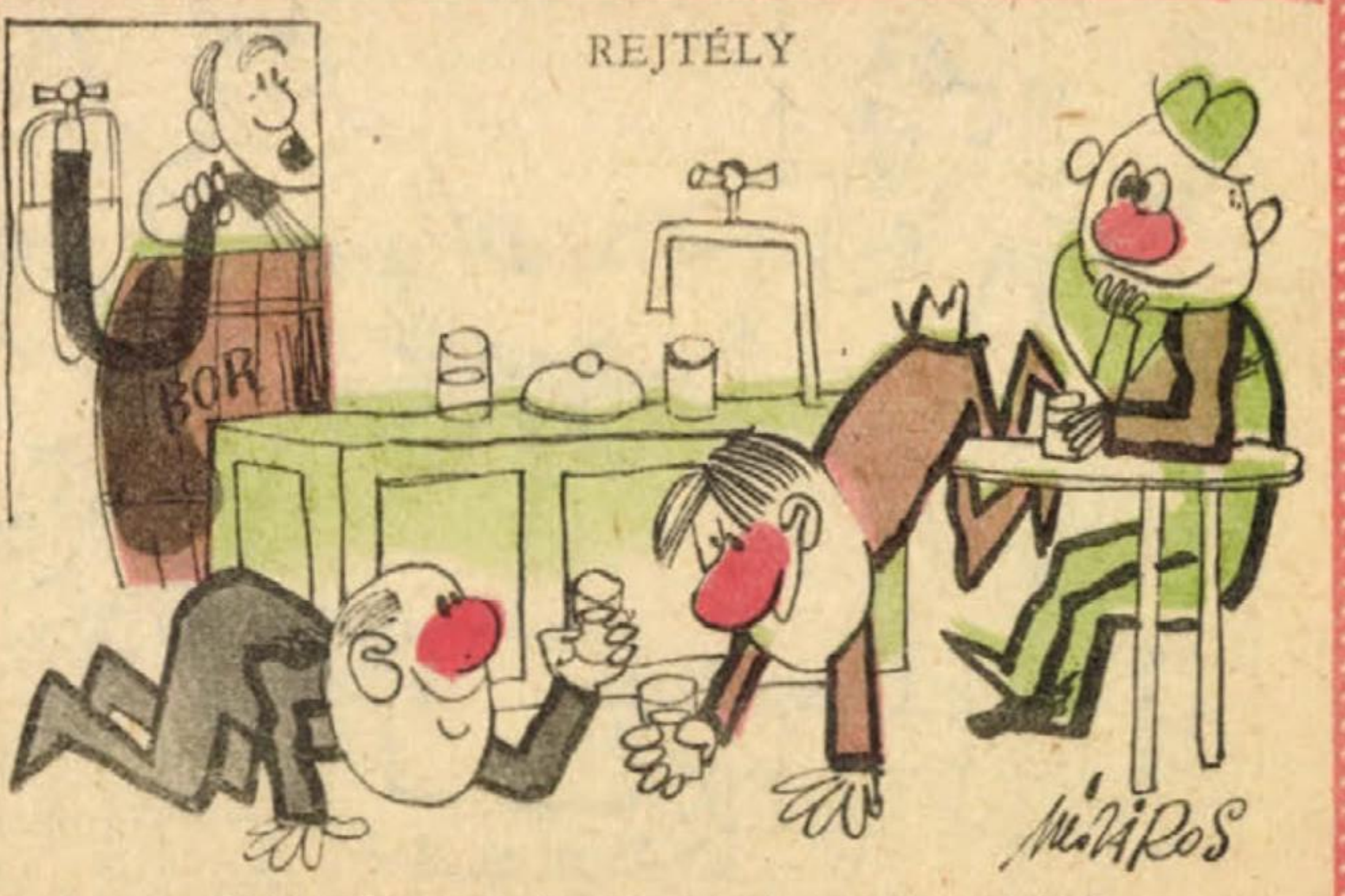

– Esküszöm, nem értem, mitől rúgnak ezek be?

Nagy gond

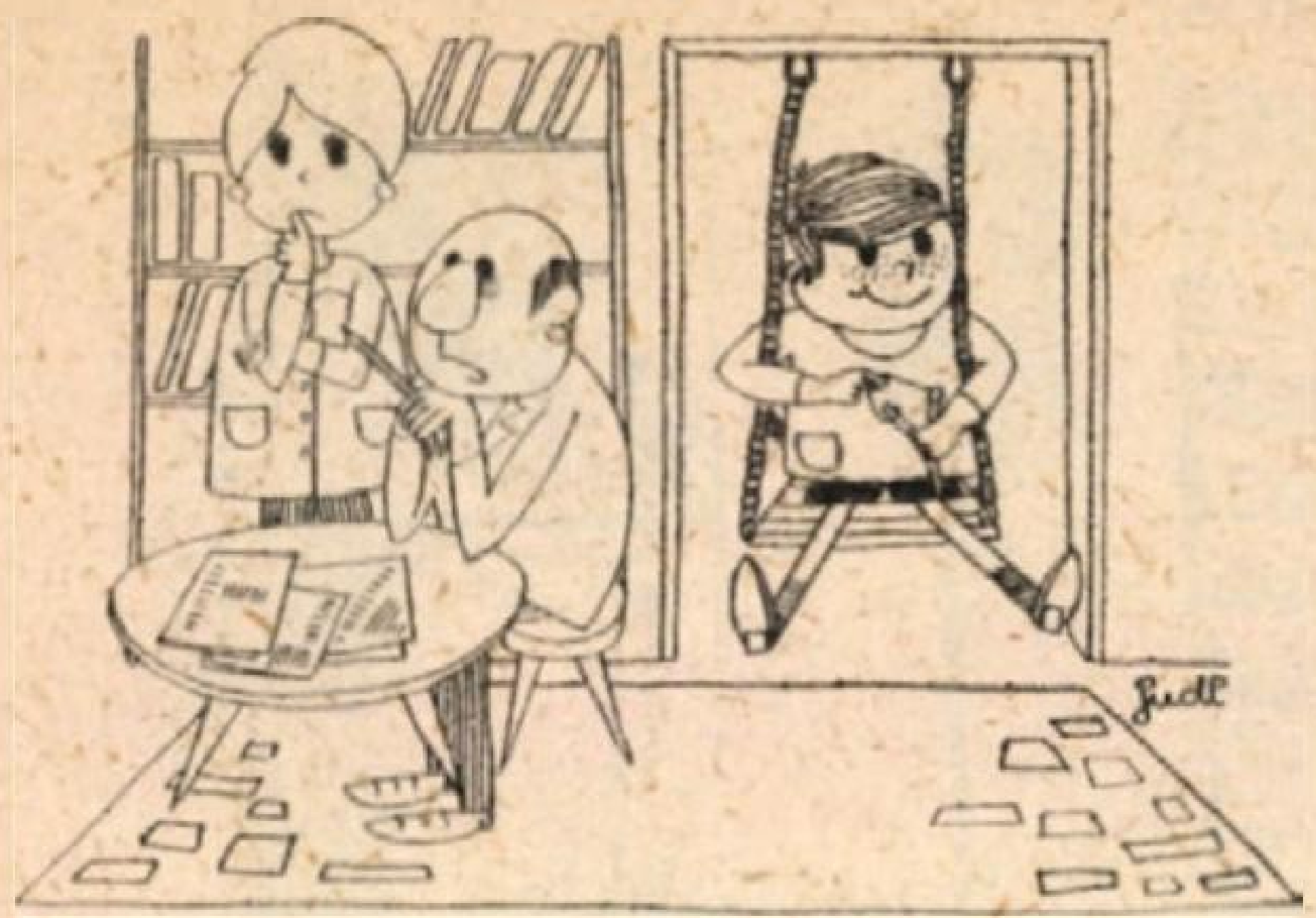

– Melyik országban nem nyaralt még ez a szegény gyerek?

Kétféle interjú

Az amerikai televízió beszélgetést közvetített Westmoreland tábornok vietnami főparancsnok és egy G. I. (közlegény) között. Az interjú így hangzott:

Westmoreland: Milyen a harci kedve?
Közlegény: Nagyon jó, uram.
Westmoreland: Milyen a koszt?
Közlegény: Valóban kitűnő.
Westmoreland: Hová valósi?
Közlegény: Shulerville, Texas.
Westmoreland: Hány éves?
Közlegény: Húsz, uram.

*

Nagy Sándor óta a közvitézek hasonló választ adnak a hadvezéreknek.

Ugyanezt a közlegényt kifaggatta Morley Safer televízióriporter. A beszélgetést így adta vissza:

Safer: Milyen a harci kedve?
Közlegény: Nem szeretem ezt a munkát.
Safer: Mit szeretne?
Közlegény: Hazamenni.
Safer: Mit nem szeret a küldetésben?
Közlegény: Mászkálunk idegen emberek házában, megölünk ismeretleneket, akikhez semmi közünk.

Az utolsó két kérdésre a közlegény az újságírónak is úgy felelt, mint a hadvezérnek. Bevallotta, hogy texasi és húszéves.

(A „New Yorker”-ből)

Csendélet az üdülőben

A Montague-k és Capuletek viszálya a szép Veronában szelíd incselkedés volt ahhoz az ádáz harchoz képest, amelyet a Koleszár és a Bányai család vívott egymással itt, ebben a szép balatoncsorvási üdülőben.

A nyaralás második napján a kis Koleszár Pisti a parton lefröcskölte Bányai Évikét, a kislány sírva fakadt, a szülők összevesztek, nem nagy eset, akkor még nem sejtettük, hogy micsoda két bosszúálló famíliát uszított egymásra a végzet!

Még aznap délben Bányai papa az ebédlőben oly művészi módon gáncsolta el a felszolgálónőt, hogy a levesestál tartalma Koleszárné fejére ömlött, hideg meggyleves volt, nagyon dekoratívan mutatott a hirtelenszőke frizurán.

Délután Koleszár Pisti apukája beleegyezésével és pipaszurkálójával titokban néhány száz lyukat eszközölt Bányaiék gumimatracán, miáltal az felfújhatatlanná vált, hiába pumpálta gutaütésig a családfő. Viszonzásul aztán Bányai Évike önfeledt hancúrozás közben felrúgta Koleszárék zsebrádióját, úgyhogy a továbbiakban kizárólag Singapurt lehetett fogni vele.

És ez így ment nap nap után.

Kontra – rekontra!

Szubkontra – morkontra!

Ha Koleszárék szobájába kis zöld levelibékák kerültek, másnap Bányainé alatt összerogyott a nyugágy. Ha Bányai tévét akart nézni és koronatüskébe ült, másnap a pingpongasztal az első szervánál maga alá temette Koleszárt stb., stb.

Az üdülő sportkedvelő népe lázas izgalommal figyelte a nemes vetélkedőt,

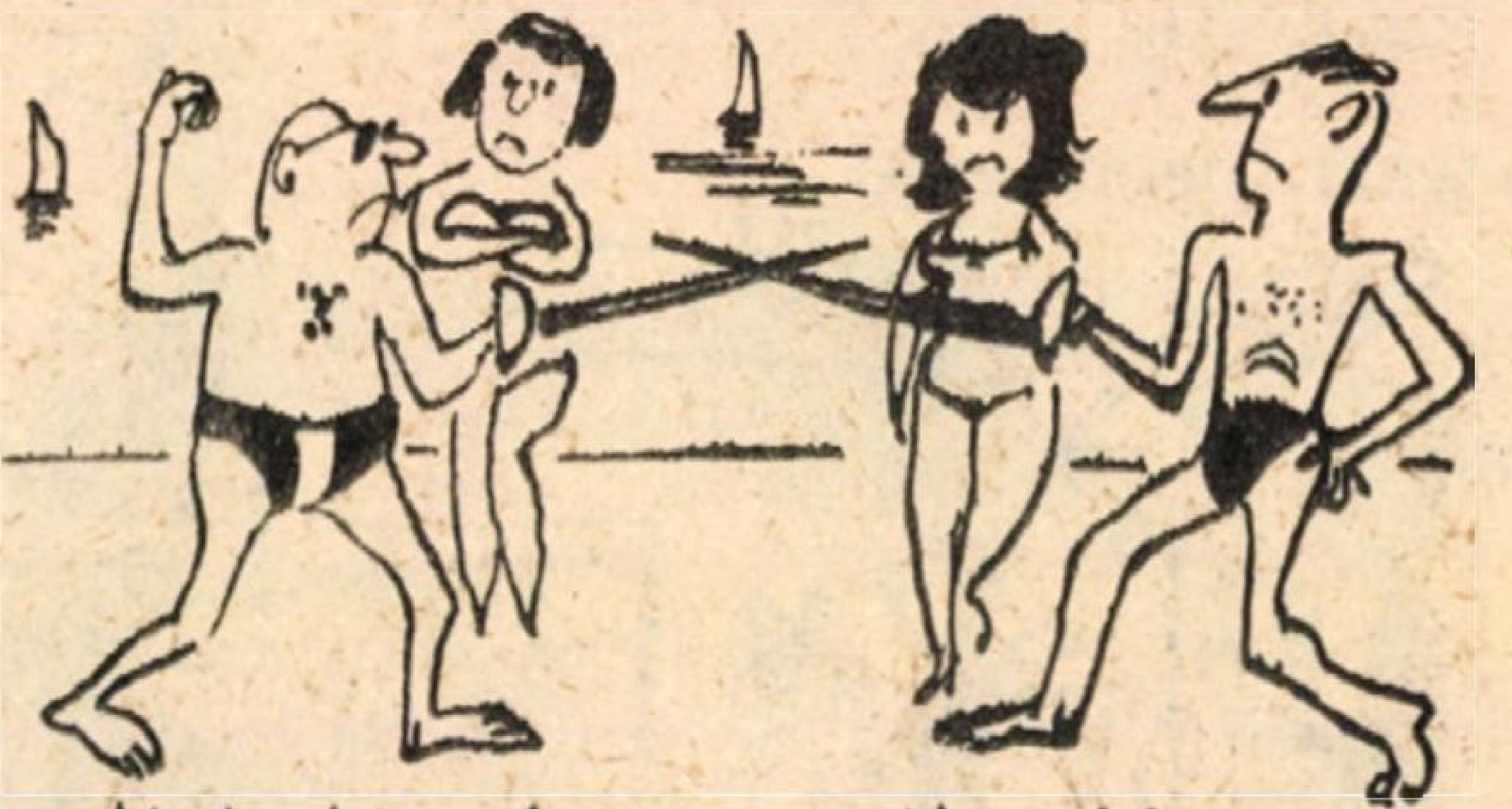

fogadásokat kötöttek, szurkoltak, hogy kié lesz az utolsó találat, még a Badacsonyba tervezett kirándulásra sem jelentkezett senki, nehogy lemaradjon valamiről.

Sajnos, a mérkőzés döntetlen állásnál félbeszakadt, mert Bányai az utolsó előtti napon táviratot kapott, hogy azonnal utazzék haza Pestre, csőrepedés van, úszik a lakás.

Lázas pakolás, segítettem nekik kivinni a csomagokat az állomásra. Bányai szörnyen le volt törve, átkozta a sorsot, aggódott lakása állagáért, aztán váratlanul fülig szaladt a szája.

– Ma reggel – újságolta boldogan –, amíg Koleszárék horgásztak, Pistike az erkélyen bemászott hozzájuk, és három csomag érett kvarglit kent szét az ágyuk alatt! Biztosan megpukkadnak a méregtől!

Tényleg, mikor visszaértem az üdülőbe, látom, hogy Koleszárék mint komor bikák sétálnak fel-alá a pázsiton.

– Nem lehet megmaradni a szobánkban – panaszkodott Koleszár –, ezek a gengszterek valami bűzbombát robbantottak ottan.

Részvevően veregettem hátba.

– Ez volna a kisebbik baj. Sajnos, maguk már nem adhatják vissza a kölcsönt. Bányaiék elutaztak, most kísértem ki őket a vasúthoz, csőrepedés van náluk, táviratot kaptak!

– Tudom – kacagott fel boldogan Koleszár –, én küldettem nekik!

Kürti András

Orvos-zeneszerző

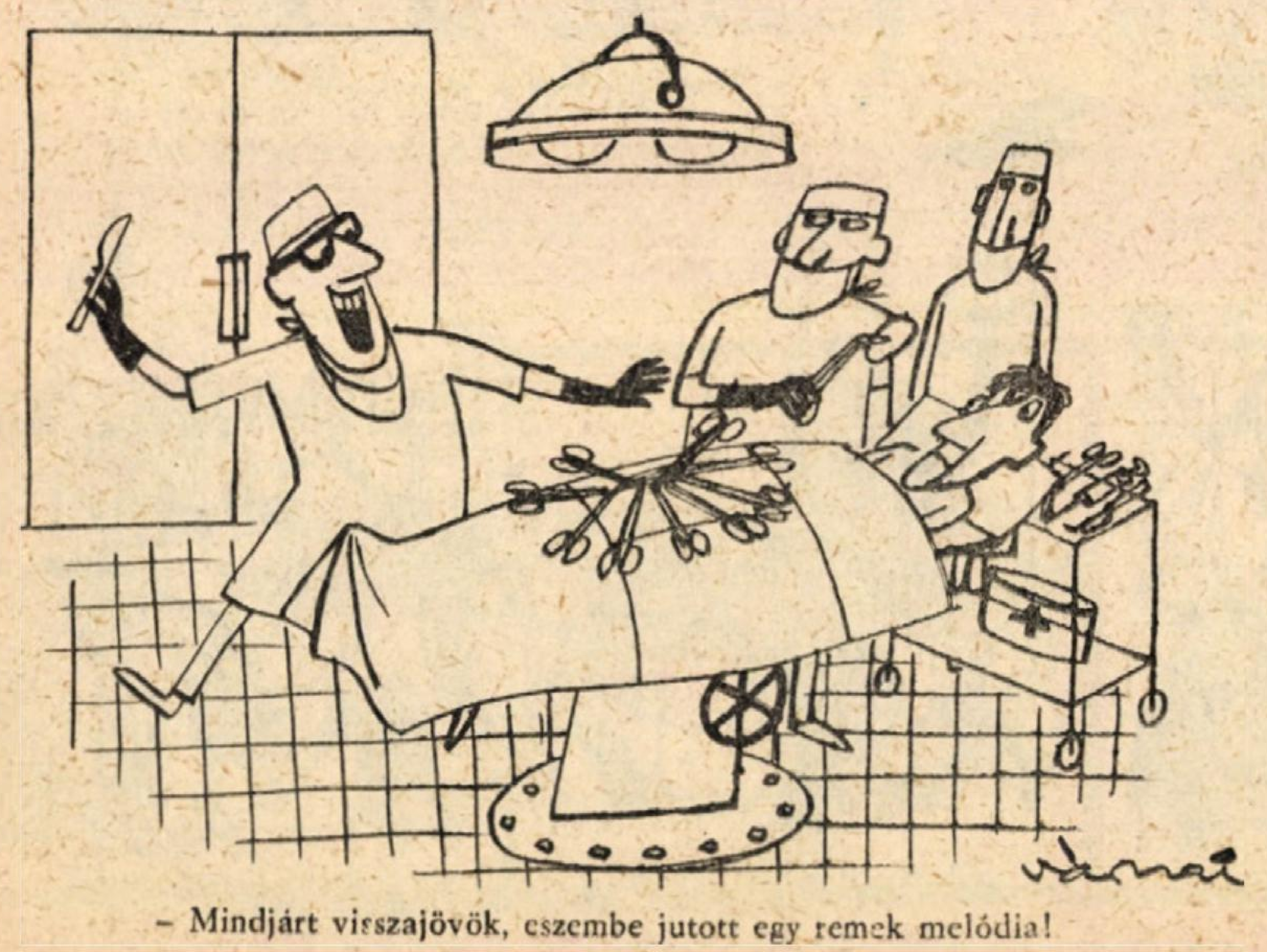

– Mindjárt visszajövök, eszembe jutott egy remek melódia!

Apai öröm

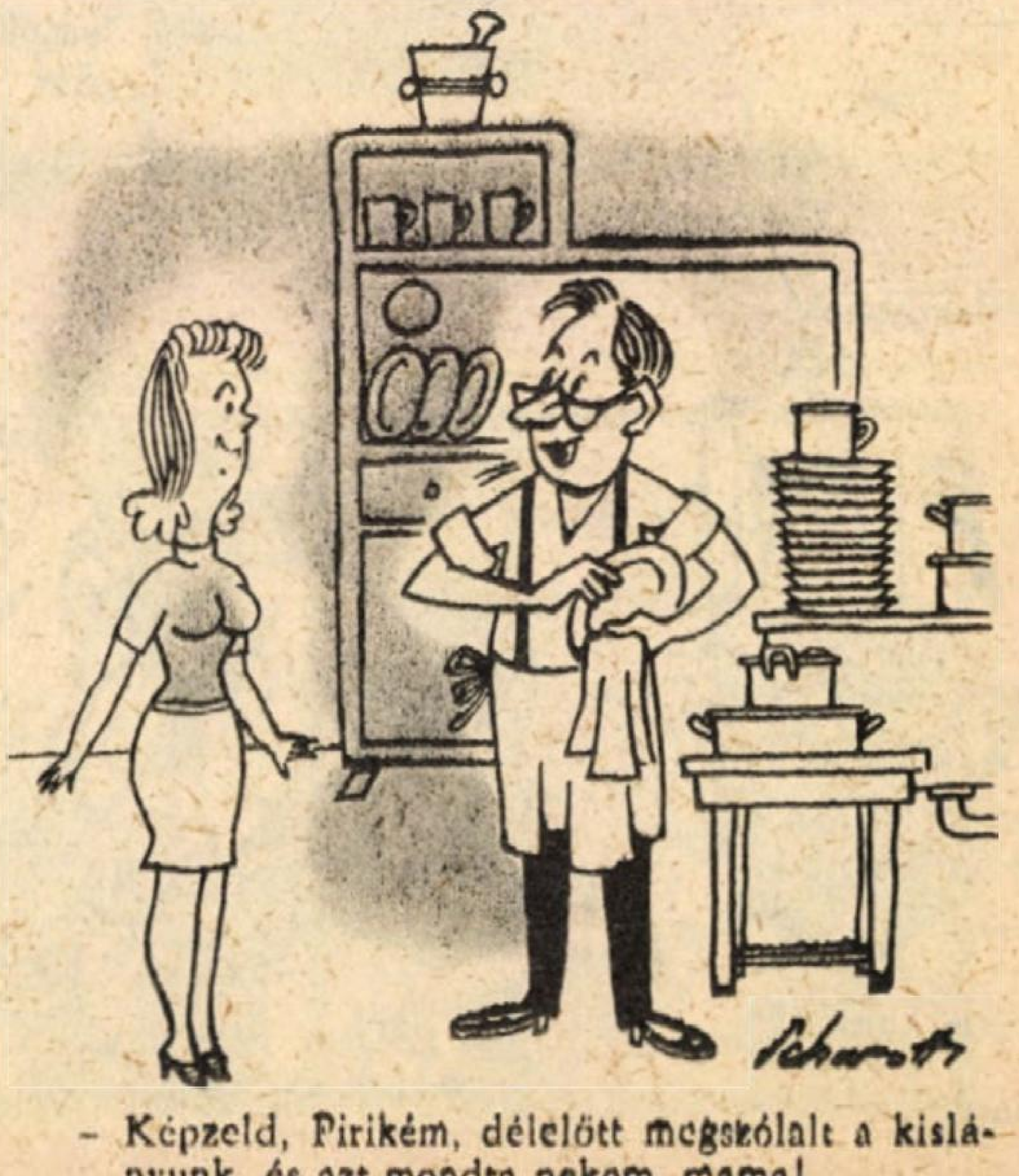

– Képzeld, Pirikém, délelőtt megszólalt a kislányunk, és azt mondta nekem, mama! . . .

A SZÓRAKOZOTTSÁG REKORDJA

Nem fognak csalódni a várakozásukban: hősünk, a barátom, valóban középkorú. Egyszer, amint tavaszi sétát tett a Szabadság-hegyen, egy tisztáson, a bokor előtt két lány vetkőzött, no nem egészen: a ruha alatt — amit lehúztak — volt kombiné, melltartó. Az egyik lány — nevezzük Irminek — észrevette őt, amint szórakozottan megbámulta a vetkőzőket, és hangosan megjegyezte:

— No nézd csak, egy öregúr jár erre. Nem baj, hadd legyen egy jó napja.

Alig egy év múlva ez a lány, helyesebben fiatalasszony, mert közben férjhez ment egy évfolyamtársához, a professzor előadásait hallgatta, és beleszeretett. Szerelme nem maradt viszonzatlan. Sőt, csakhamar szemmel látható volt, hogy gyümölcsöt is hoz. Amikor Irmi a kórházba vonult, férje nyári katonai szolgálatát töltötte, és barátom látta előbb az újszülöttet. Rózsás arcú vakarcs volt, fiú.

A professzor az örömtől tántorogva hagyta el a kórházat. Elképzelte, hogyan tipeg majd a gyermek, hogyan nő, hogyan gagyog, és hogyan nyílik az értelme.

Ekkor megpillantott maga előtt egy telefonfülkét, és izgatottan végigtapogatta a zsebeit, az egyikben talált egy tantuszt, gyorsan feltárcsázta a lakásszámát, és amikor a felesége felvette a kagylót, beleujjongta a telefonba:

— Drágám, drágám, gyermekünk született! Hallod, kisfiú, Ottónak hívják!

Hogy mit szólt, hogyan hápogott az asszony, nem tudjuk, mert a professzor már csapta is le a kagylót, és ődöngött tovább. Legszívesebben minden járókelőnek elújságolta volna, hogy milyen öröm érte. És ekkor, egyszerre katonaruhás alak jött vele szemben — hamar felismerte, Irmi férje. És, persze, azonnal tudta, hogy most gratulálnia kell, és úgy is tett, megragadta az ifjú férj kezét, és már mondotta is:

— Kedves barátom, most tudtam meg, hogy Irminek fia született. Hadd gratuláljak elsőnek!

A férj köszönte, és már rohant is tovább.

A professzor pedig ott maradt, utána nézett, és hirtelen belevágott a felismerés: hogyan, de hiszen a gyerek két helyen egyszerre nem nevelkedhet? Hogy is van ez? Ottóka ezzel a fiatalemberrel fog élni, őt fogja apának szólítani, és akkor nem lehet őnáluk, akkor hiába telefonált haza, szegény asszony, most közölnie kell vele a rossz hírt. Gyorsan bement egy trafikba, vett egy telefonérmét és hazatelefonált, hogy ne haragudjon az asszony, félreértésről van szó, nem nekik született gyerekük.

És csak amikor felesége megkérdezte, hogy „mond, te megőrültél?" — jött rá, hogy szórakozottságában megint elhibázott valamit.

Gombó Pál

Hordozható tévé

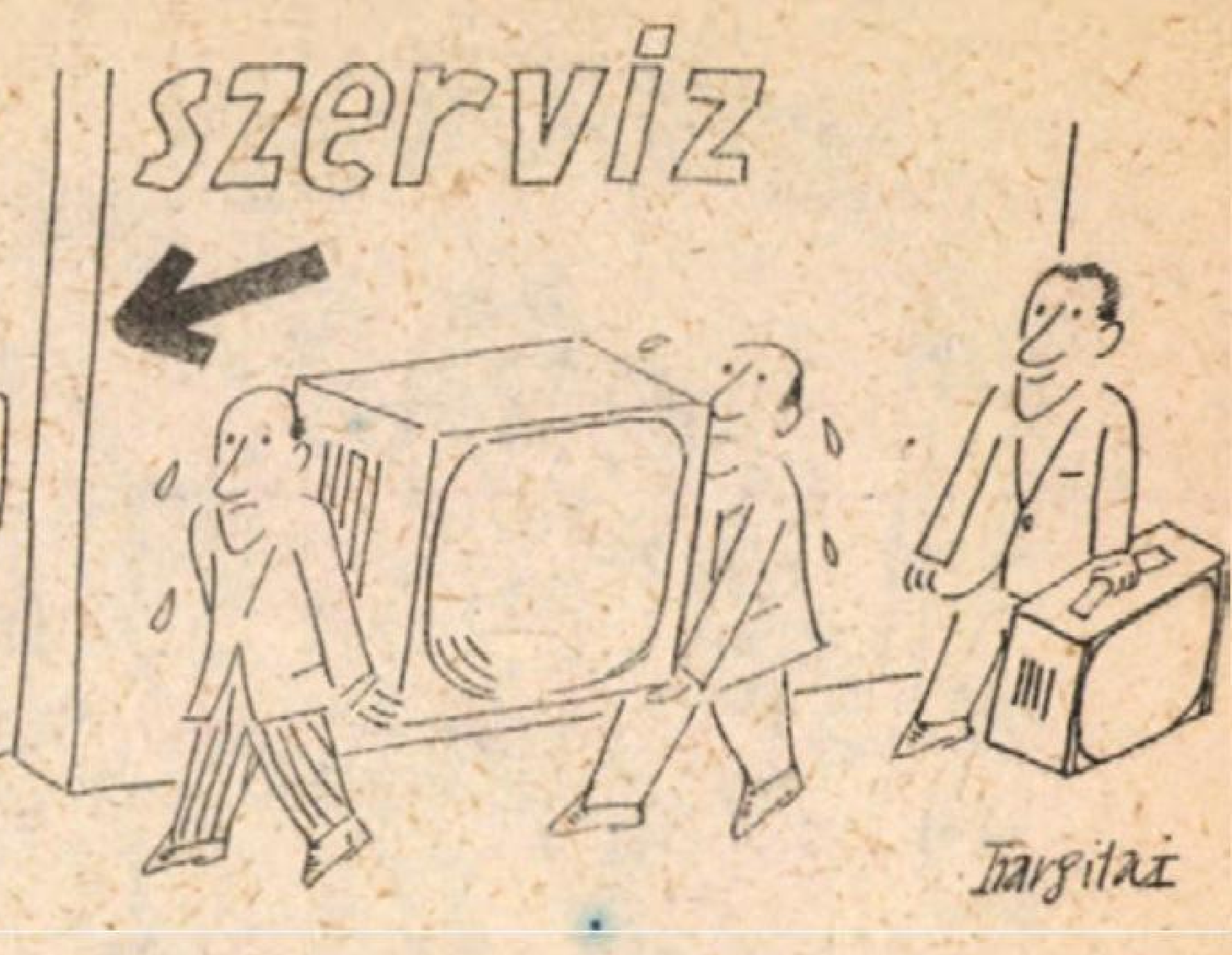

Jámbor vesézés

INTELEM

Ne rágalmazd
a farkast;
nem meggyőzőbben csengene:
ember embernek embere?!

EGY BARÁTOMNAK

Írói elfogultság,
nagyot ha hiszel s vakmerőt:
hogy szellemednek sarjai
közérthetők.
A kritikusok mindig jobban tudják,
hogy mit akartál mondani.

Viszont ha ebbe beleháborodtál,
s mit írsz, mind érthetetlenebb,
ne félj, korántse vagy te kontár:
ne törd a fejed,
nem neked kell megértened.
Akármi furcsák
szellemed torz porontyai,
a kritikusok mindig jobban tudják,
s megmagyarázzák, mit akartál mondani.

De ha egyszer örökre lezárul a szemed,
az életrajzíróktól óvjanak az istenek.

Bácski György

NEVELŐ HATÁSÚ GICCS

Otthonomban új kifejezéseket vezettünk be a televízión sugárzott filmek megjelölésére. Beszélünk eszerint egyszobás, kétszobás és kétszoba-lakókonyhás tévéfilmekről.

Az egyszobás film meghatározásunk szerint annyit jelent, hogy az illető film elviselhető ugyanazon szobában tartózkodva a tévékészülékkel, melyből a film kigyön. A film tehát nem olyan rossz, hogy idegesítené a szobában tartózkodó személyeket.

A kétszobás film már rosszabb. Ezeket csak a szomszédos szobából lehet elviselni, mással foglalkozva, ott azonban már nem zavarnak a filmből áthallatszó mondatfoszlányok.

A legrosszabb kategóriába a kétszobás-lakókonyhás filmek tartoznak; ezek ellen a szomszédos szoba sem nyújt megfelelő védelmet, mert egyetlen hangot sem lehet elviselni belőlük. Ezekkel szemben csak a teljes izoláltság nyújt kellő védelmet, a konyhába kell kiköltözni ellenük a film tartamára.

Tudom, hogy a kétszobás-lakókonyhás filmeket maguk a televíziósok sem tartják jónak, sőt egyenesen csapnivalónak tartják némelyikét, mégis műsorra kerülnek. Ugyan miért?

1. Ezek a filmek nem egy kisszámú, finomkodó nézőközönség kritikai szellemét fejlesztik csupán, hanem a legszélesebb tévé-előfizető rétegek számára is élvezhetetlenek. E filmek gyengeségei tehát minden társadalmi réteg számára hozzáférhetőek, arisztokratikus bírálatnak itt nyoma sem lehet.

2. A filmmel kapcsolatos állásfoglalás egy tégla a nemzeti egység Pantheonjához.

3. Gyermekek elunják, és idejében lefeküdni térnek.

4. Mellettük más tévéműsorok kiemelkedőnek tűnnek.

5. A magyar filmek megbecsülésére nevelnek.

6. Olcsók, olyan értelemben is, hogy nem kerülnek sokba.

Mégis, a fentiekben említett minden hasznosságuk ellenére is, én megfontolás tárgyává tenném a kétszobás-lakókonyhás filmek műsorra tűzését.

Így még nem lakunk!

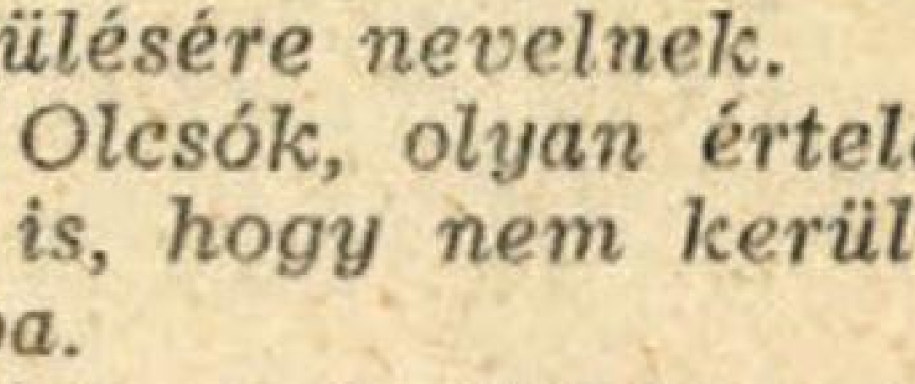

S. P.

URH

Hegedűs István rajza

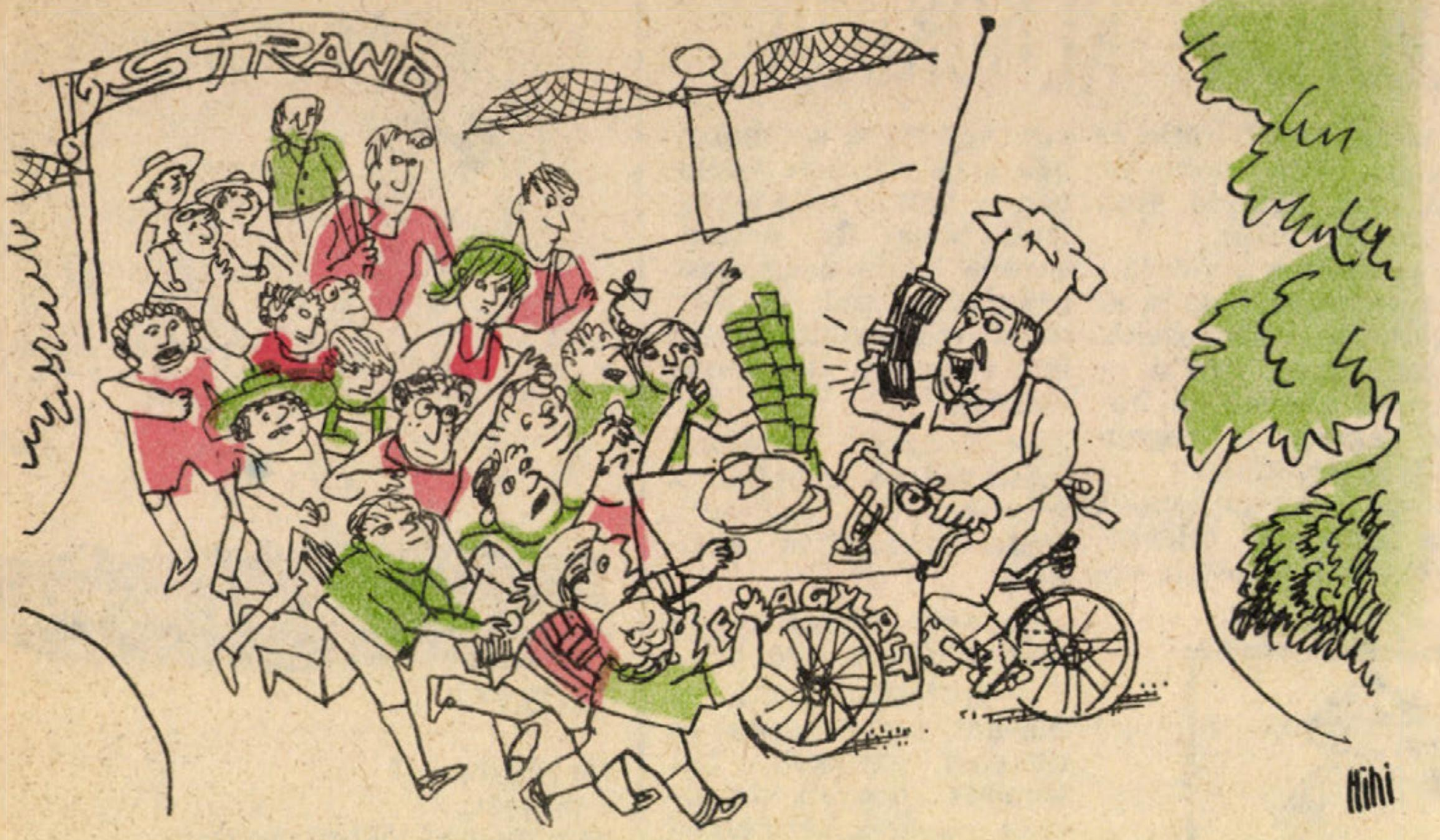
STRAND
FAGYLALT

– Eper hívja Vaníliát! ... Eper hívja Vaníliát! ... Kérek kisegítő kocsit a strandbejárathoz! ...

Hátha valaki nem ismeri

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

– Mit szólsz, drágám, a kalapomhoz? Azt mondják, tíz évvel fiatalabbnak nézek ki ebben!

– Igen ... igen ... de mondd csak, drágám, hány éves is vagy te?

– Huszonnyolc.

– Kalappal vagy kalap nélkül?

Az ismert humoristát meginterpellálja egy fiatal zeneszerző:

– Kedves mester, egy intim kérdés: hogy lehet az, hogy ön mindig oly szellemes dolgokat ír?

Az illető készséggel válaszol:

– Ó, az roppant egyszerű. Valami marhaságot gondolok, és pont az ellenkezőjét írom.

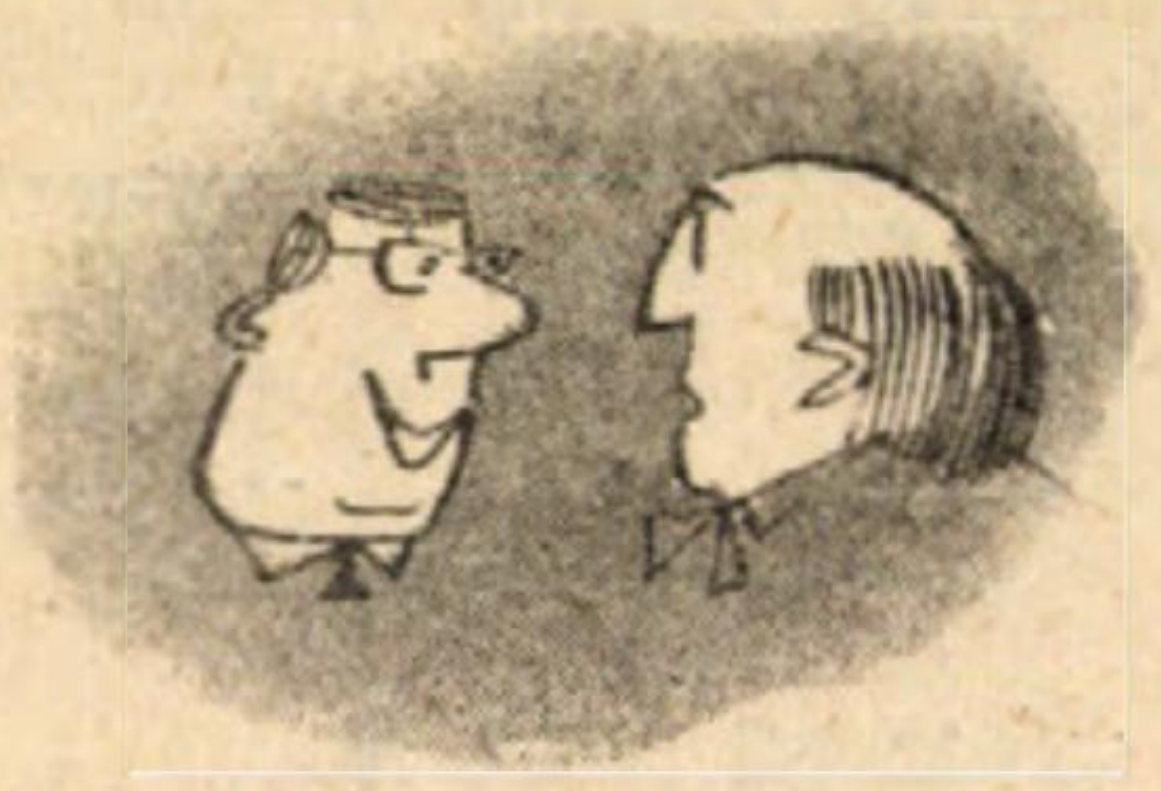

Jenőke a földrajzkönyve fölé hajol. A papája észreveszi, hogy a könyvben egyes részek ceruzával át vannak húzva.

– Mondd, Jenőke, ezeket a részeket miért húztad át?

– Mert már szóról szóra megtanultam.

– Miért kell azért áthúzni?

– Nehogy még egyszer megtanuljam.

Povácsi motorbiciklit vesz, kirándul a budai hegyekbe, nekimegy egy fának, gépe pozdorjává törik. Szedlacsek, aki épp arra sétál, izgatottan fut hozzá:

– Szerencsétlen, hány kilométeres sebességgel hajtott óránként.

– Óránként? Tizenöt perce ültem föl.

Csalétek

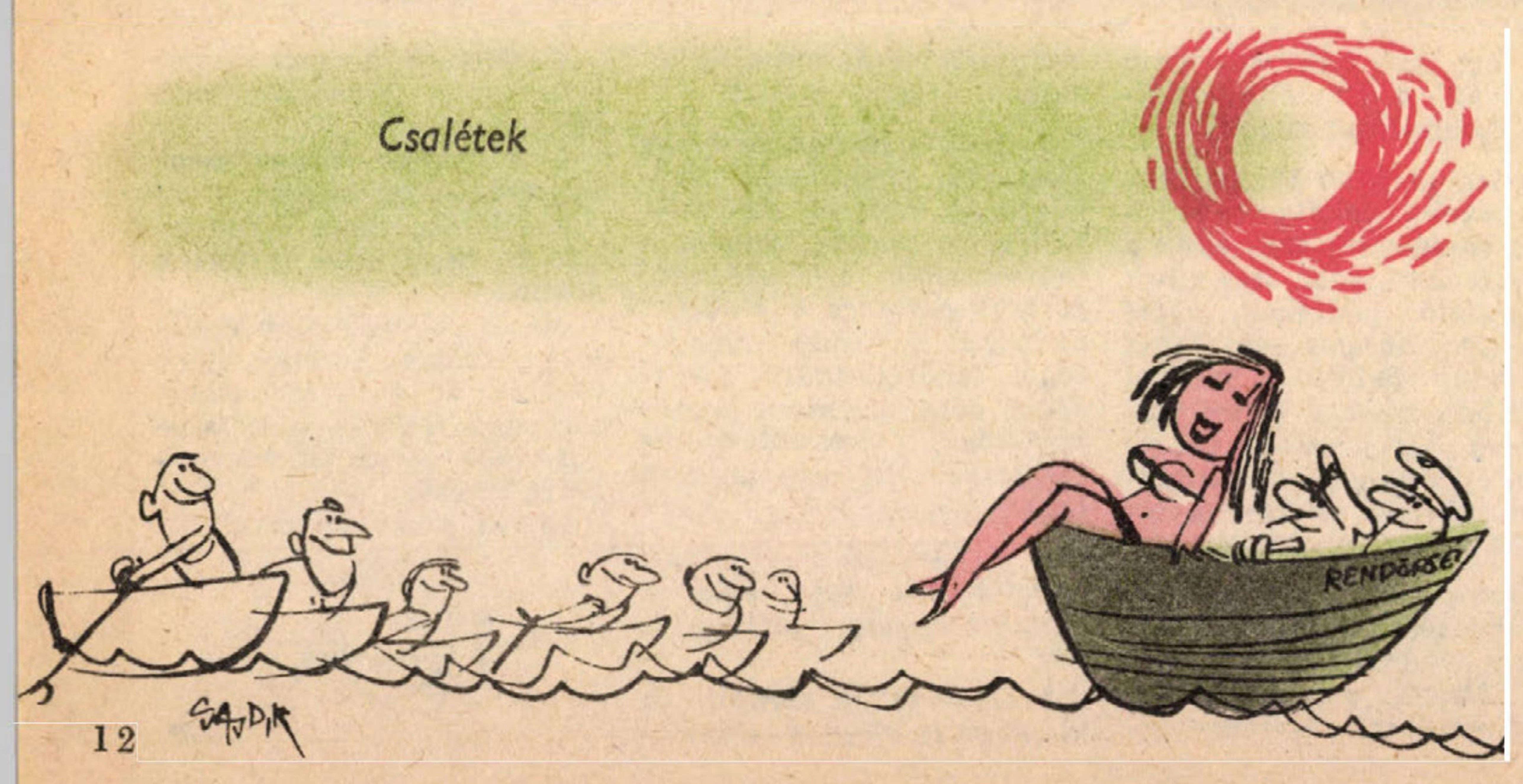

E heti hirdetéseink

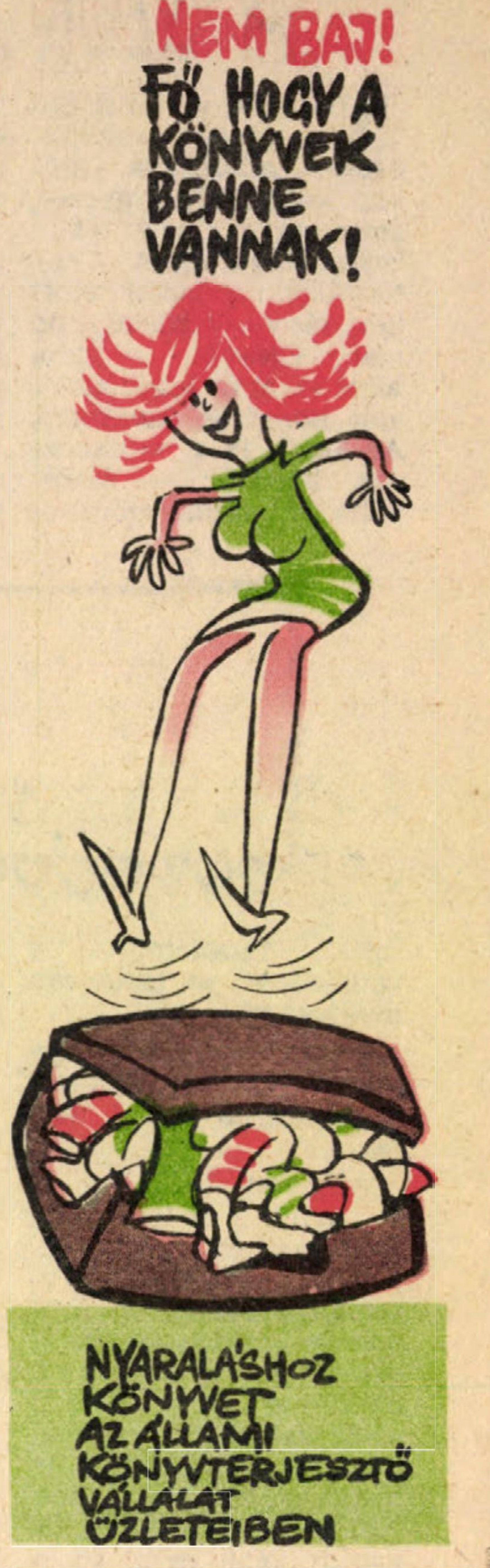
NEM BAJ!
FŐ HOGY A KÖNYVEK BENNE VANNAK!
NYARALÁSHOZ KÖNYVET AZ ÁLLAMI KÖNYVTERJESZTŐ VÁLLALAT ÜZLETEIBEN

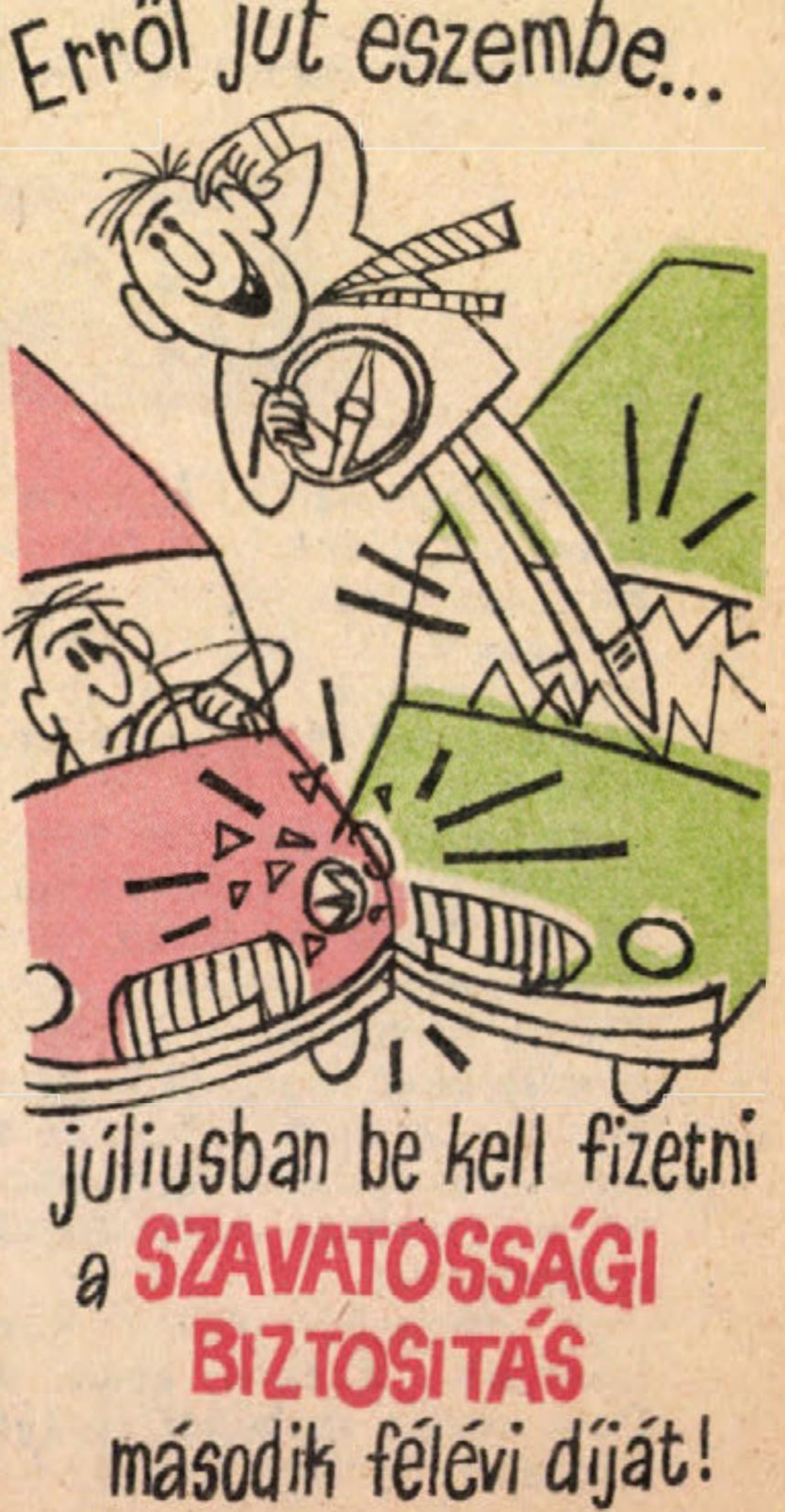
Erről jut eszembe...
júliusban be kell fizetni a SZAVATOSSÁGI BIZTOSÍTÁS második félévi díját!

Kedves Ludas!

Kétoldalas ismeretterjesztő lap került a kezembe, amelyből megtudhattam, hogy a legyek zavarják a dolgozó embert munkájában és pihenésében, valamint az állatokat a súlygyarapodásban, a tej-, tojás-, gyapjútermelésben. Mi tehát a teendő? *„Irtsuk a legyet a világszínvonalon álló csalétkes Toxa zászló készítménnyel.”* A röplap még azt is tudtul adja, hogy: „A zászló légyölő hatása és *hatástartóssága egyedülálló.”* Igaz, nekem a zászló szóhoz eddig nemesebb, emelkedettebb képzeteim társultak, de nagyon örülök, hogy legalább a *légyfogó*-gyártásunk világszínvonalú már! Azon viszont, hogy a *hatástartóssága* (a kifejezést ugyan nem egészen értem, de el kell ismerni, hogy nagyon szép!) *egyedülálló* – egy cseppet sem csodálkozom. Hiszen ez az egyetlen légyfogó, amit gyártunk és forgalmazunk. Hiába, no, a röplap készítői tudják, hogy *mitől döglik a légy!*

Róna Viktória
Debrecen

Kisfiam, a hároméves Andriska a kiságyában játszik, édesanyja a másik szobában takarít és megkérdi:

– Felkelsz már, kisfiam?

– Még nem, majd ha már befejeztem! – hangzik a válasz.

Később megint kérdezi a mama:

– De most már felkelsz, ugye?

– Nem, még mindig nem vagyok kész – mondja a gyerek.

– Hát mit csinálsz te tulajdonképpen?

– Csiklandozom a macit – feleli komolyan Andriska.

Dr. R. I.
Budapest

A számokkal mindig baj van! Az Esti Hírlapban olvastam, hogy a Vörös Október Férfiruhagyár negyvenezer nadrágra szóló, huszonkétmillió márka értékű megrendelést kapott a Német Szövetségi Köztársaságtól. Gyors számolás, és kiderül, hogy egy-egy nadrág 550 márkába, azaz 125 dollárba kerül – ha hinni lehet a hírnek. Nem túl sok ez?

V. M.
Budapest

Pusztai Pál rajza

Nyári helyettesítés

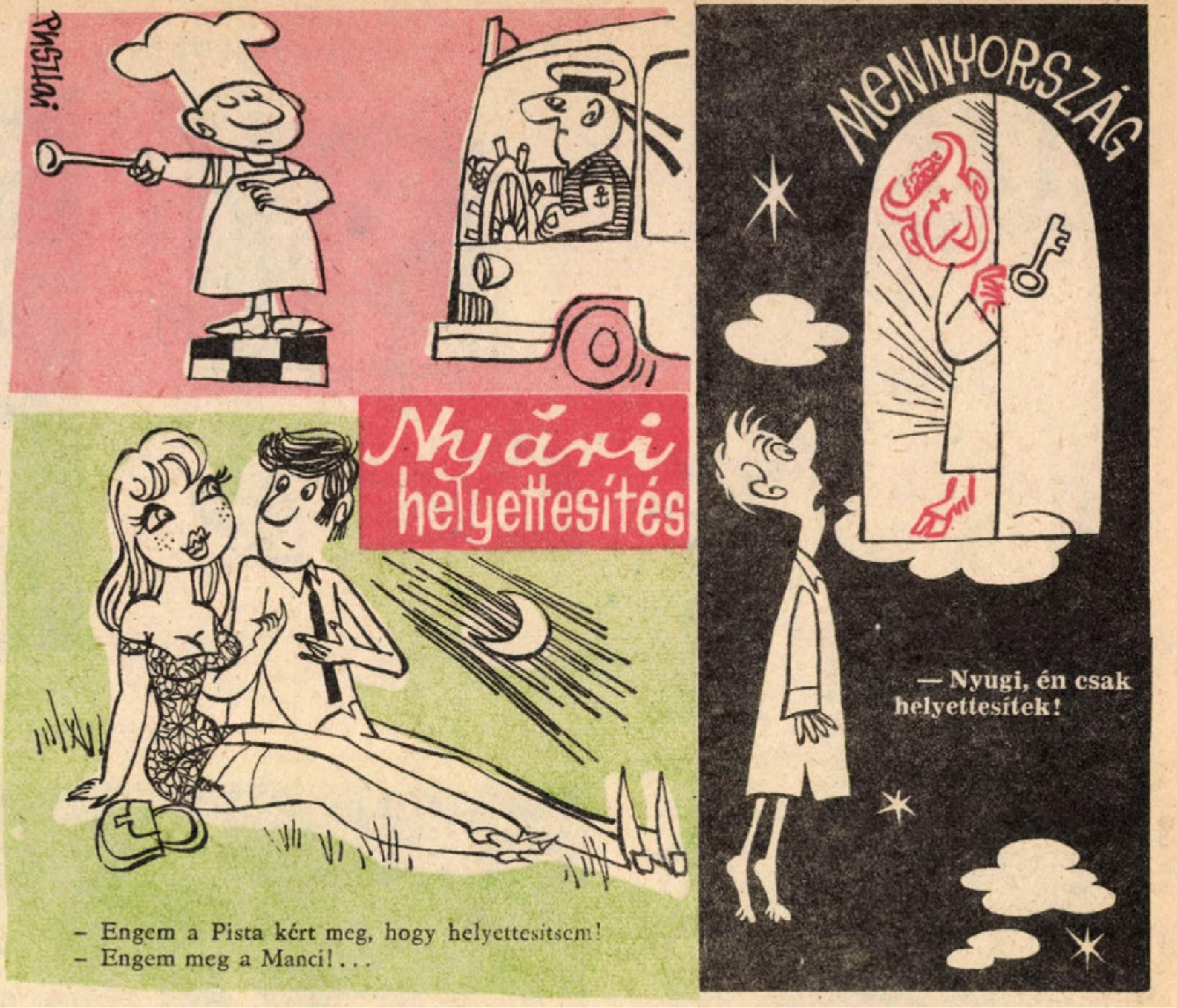

– Engem a Pista kért meg, hogy helyettesítsem!
– Engem meg a Manci! . . .

— Nyugi, én csak helyettesítek!

Magabiztos fiatal

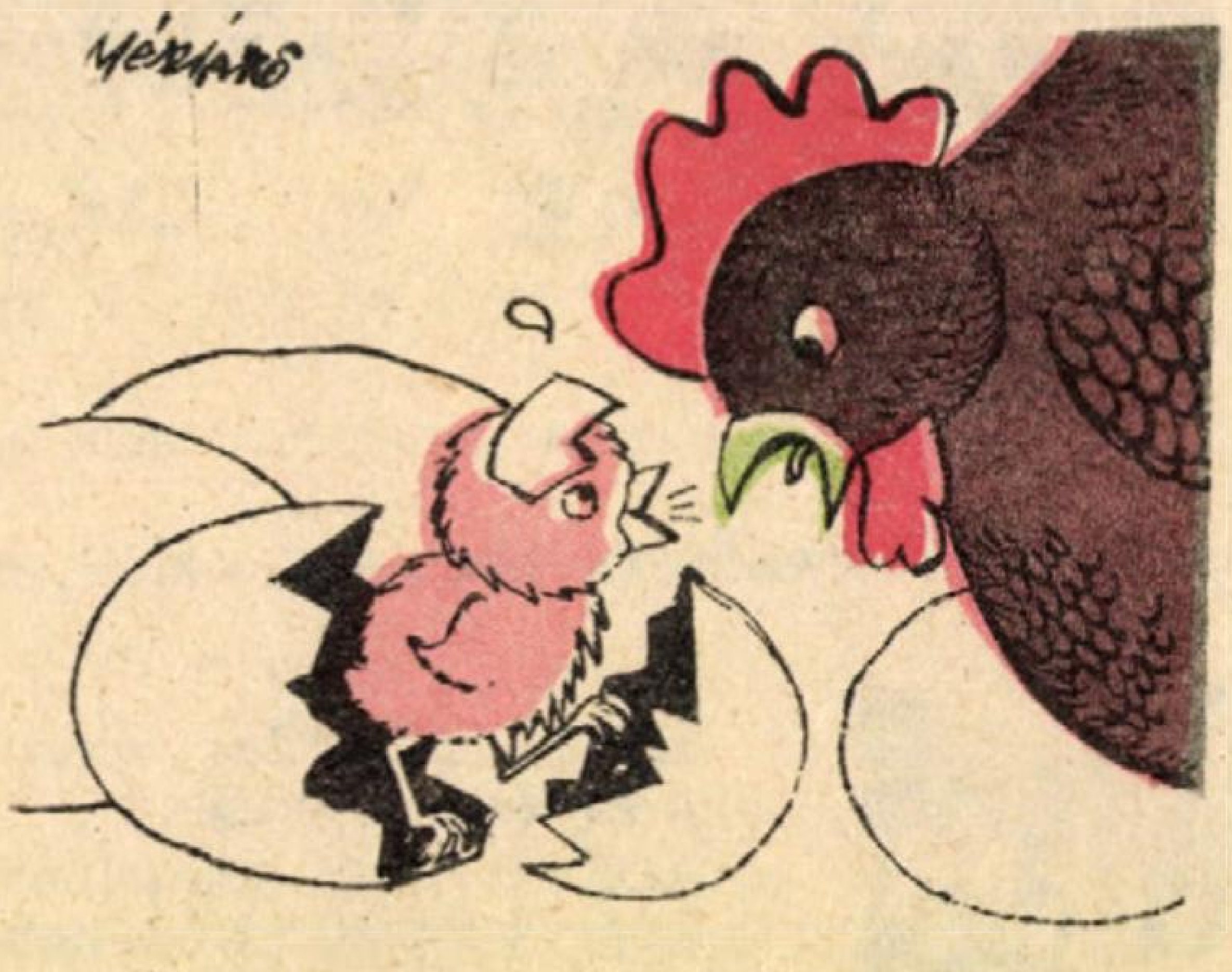

– Azért én is ismerek egyet-mást az életből!

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

GALACSINSZAGGATÓ

Vettem egy galuskaszaggatót a XII., Krisztina körút 7. szám alatti ABC-Áruházban, 38 forintért. Készítő vállalat vagy forgalomba hozó neve, címe sehol rajta. Semmiféle használati utasítás nincs mellékelve. Ezek ellenére bátran megvettem, húsz éve háziasszonykodom, biztos voltam benne, hogy hasznos segítőtársam lesz. Tévedtem!

1. A galuskaszaggató gombóc nagyságú, alaktalan, formátlan galacsinokat készít.

2. Percek alatt rozsdásodik.

3. A használható, rozsdamentes, hagyományos galuskaszaggató 10 forint 80 fillérbe kerül, ugyanaz evvel a lapáttal felszerelve, rozsdásodó kivitelben csaknem a négyszerese.

Nem találod viccesnek ezt, kedves Ludas?

Tolnai Gizella
Bp., XII., Pethényi út 19/b.

A szemtelenség teteje

Várnai György rajza

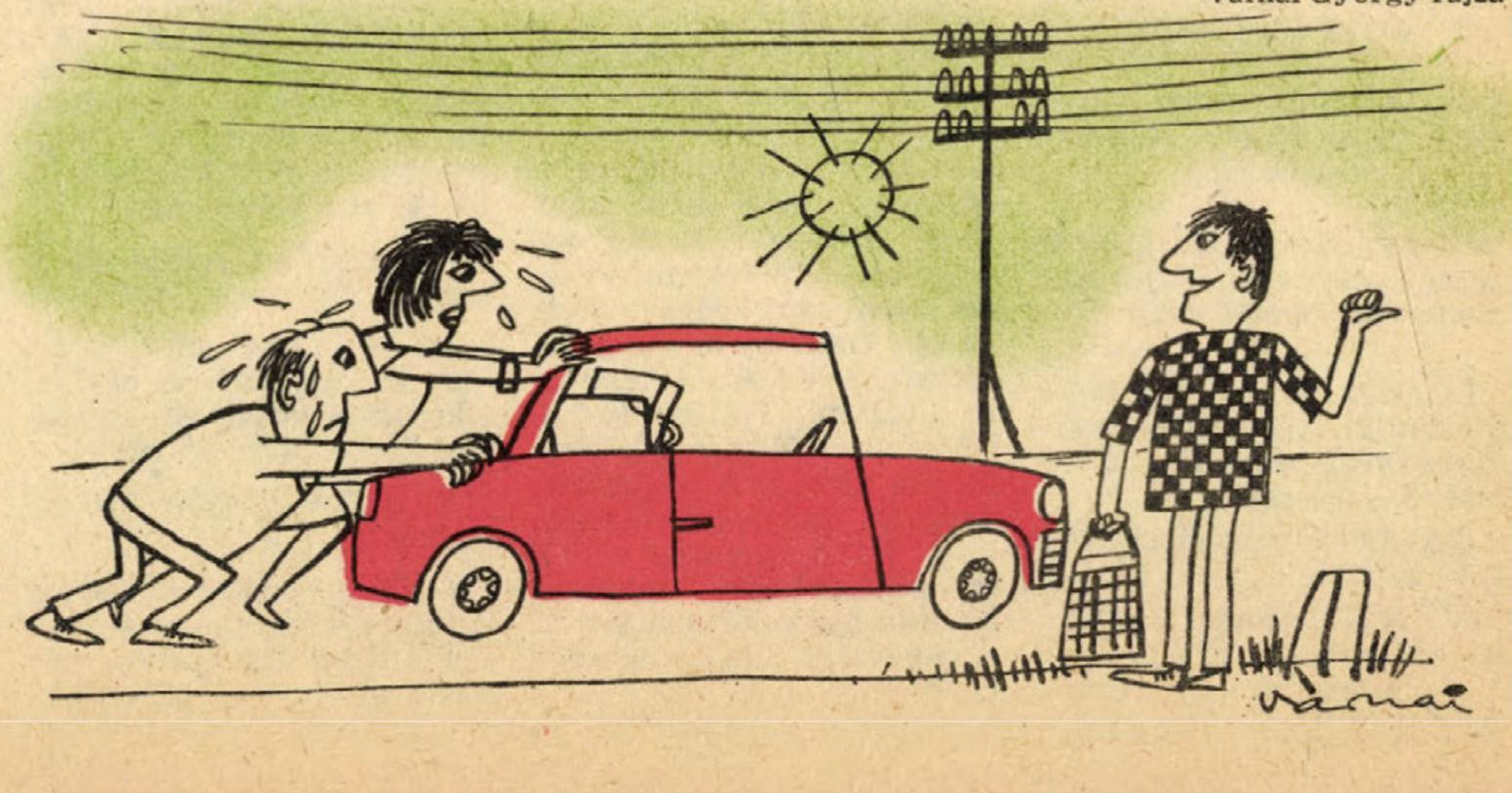

TÁRLAT

Barát József rajzai

MAJÁLIS 1967

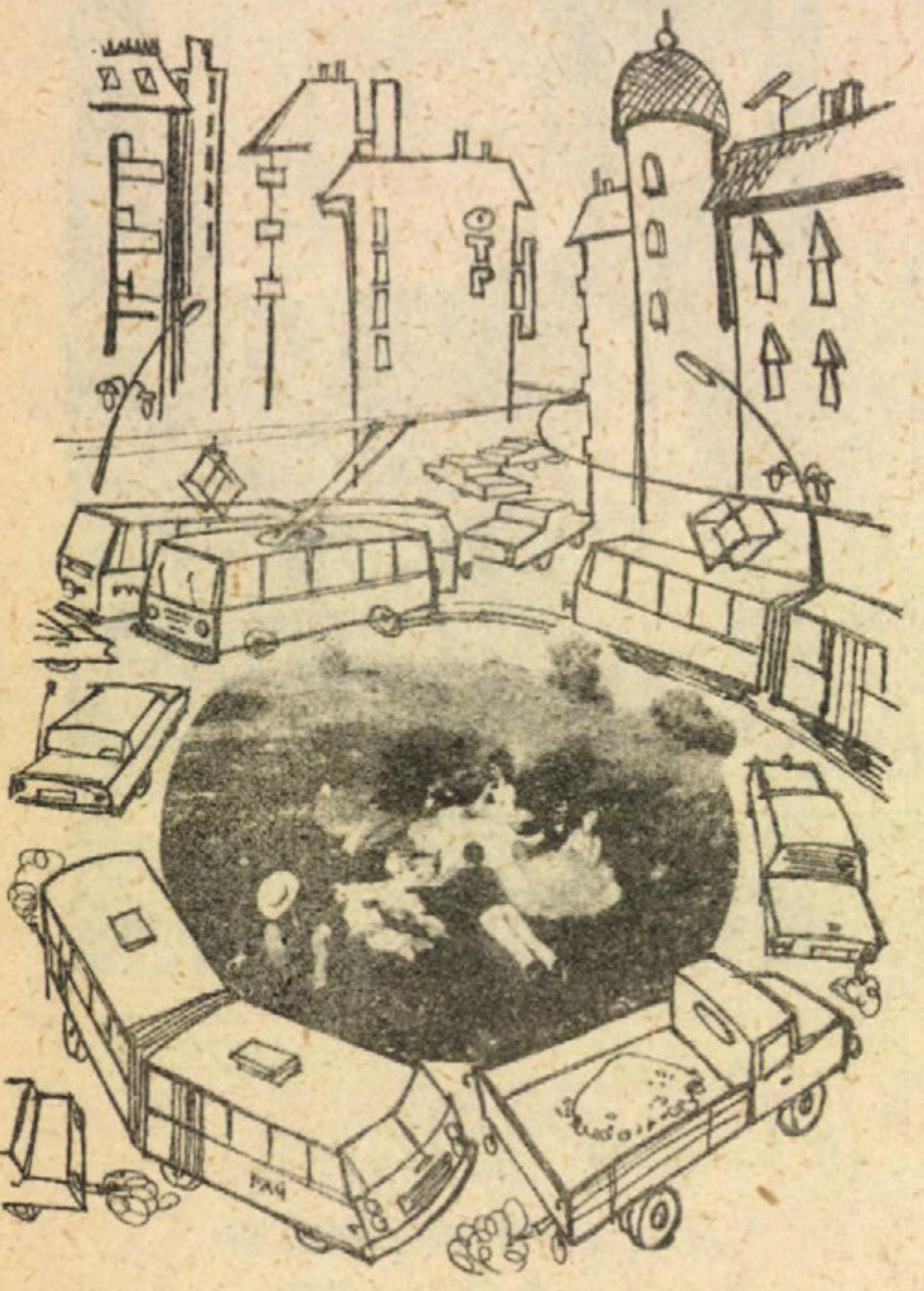

A MÁSODIK TÁNCDAL FESZTIVÁL

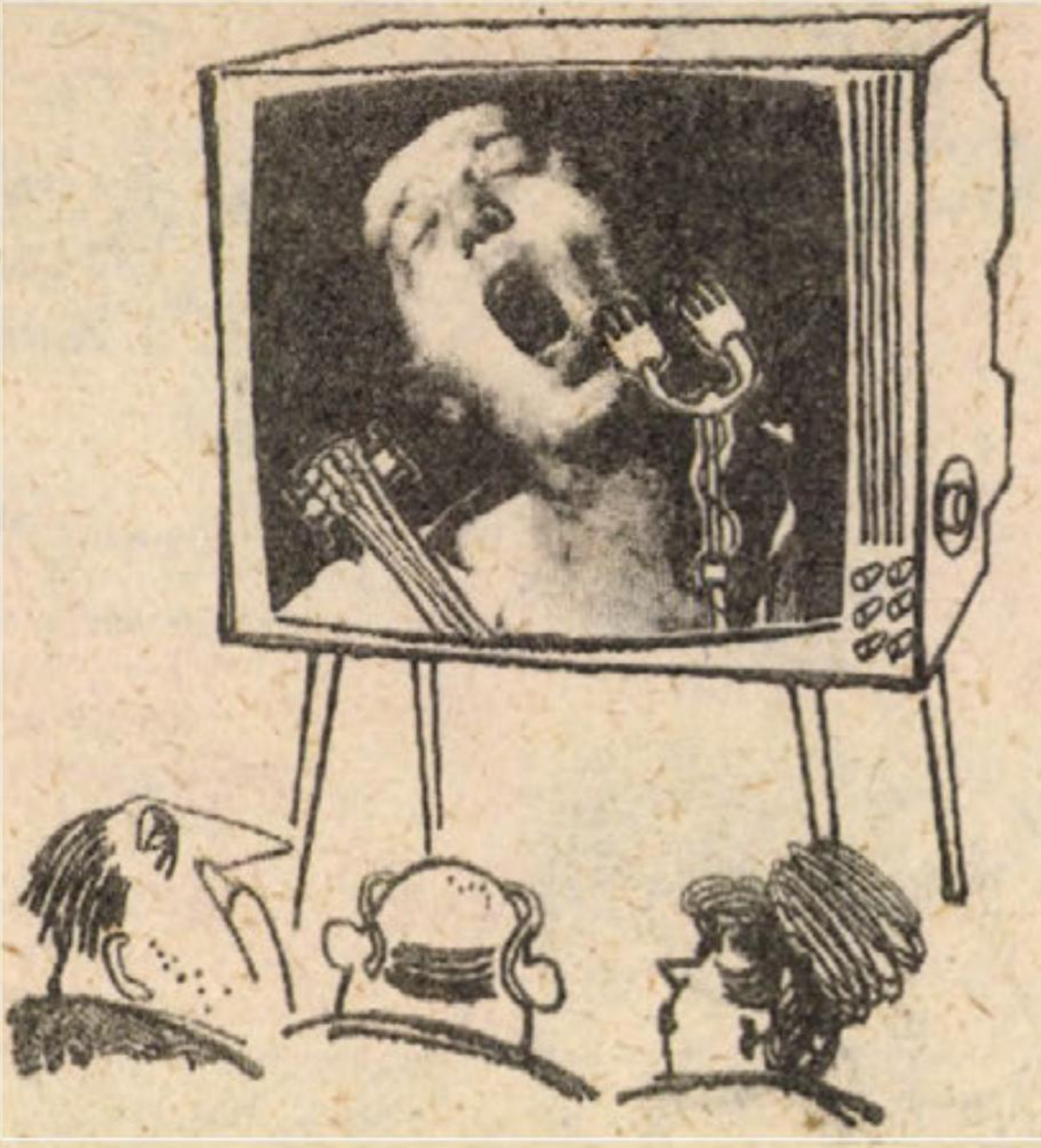

VÁLTOZÓ FALU

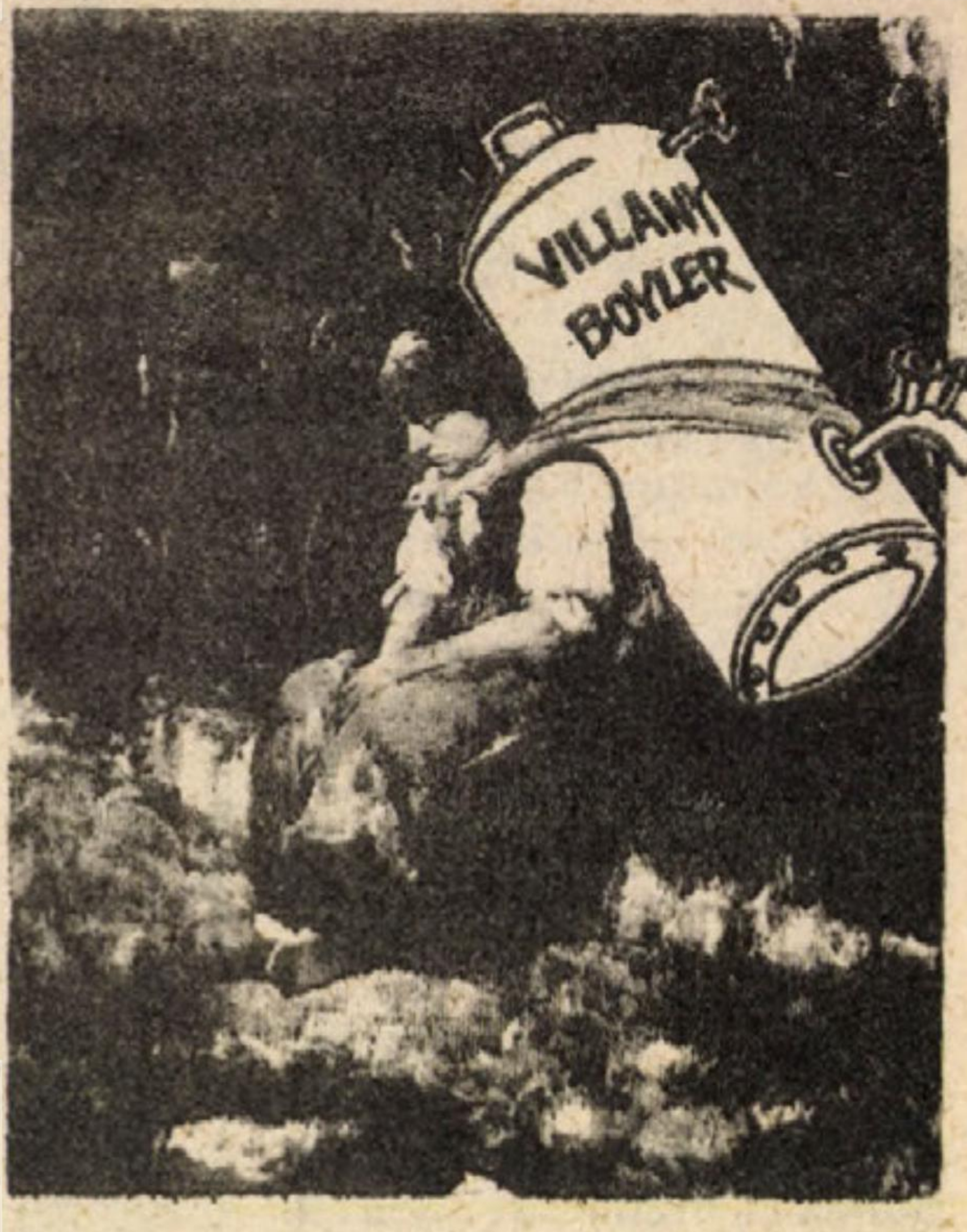

SIRALOMHÁZ

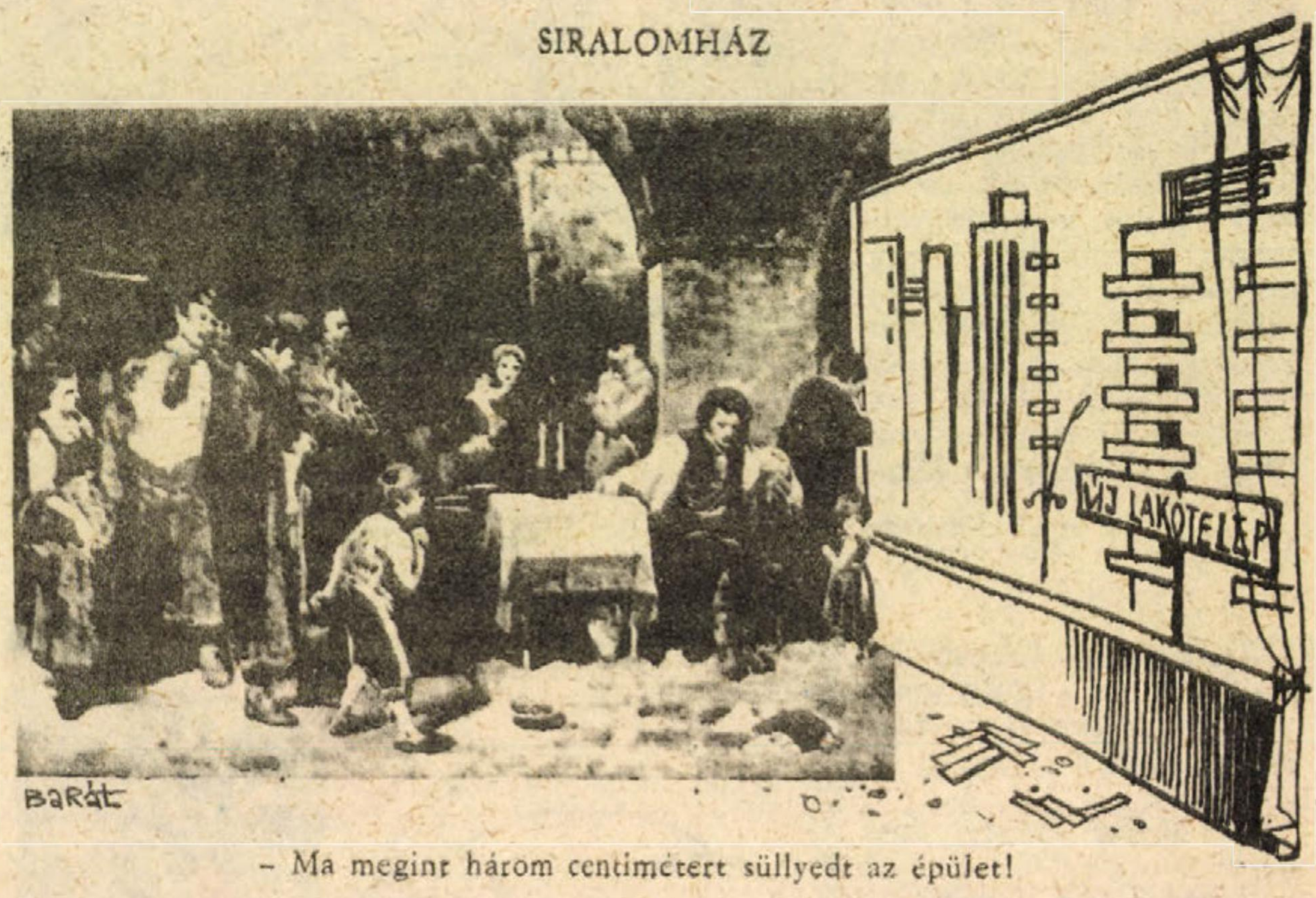

– Ma megint három centimétert süllyedt az épület!

a Ludas Matyi színpada

ÚTITÁRSAK

Szín: vasúti fülke. A vonat álmosan döcög. Csak ketten ülnek a kupéban.

Lódenkabátos férfi *(telt arcú, kopaszodó, rémesen unatkozik).*

Ballonkabátos férfi *(sápadt, keszeg, seszínű bajusszal, mogorván bámul maga elé).*

LÓDEN *(nem birja tovább a csendet, beszélgetést kezdeményez):* Messze lesz az utazás, szomszéd?

BALLON *(ridegen):* Mi köze hozzá?

LÓDEN *(erőlködve):* Szép, meleg, bariton hangja van. A sógoromnak van ilyen. Lópatkoló kovács Berzencén. Ismerősnek tetszik lenni Berzencén?

BALLON *(megvető tekintettel):* A ménkűbe! Nem tud csendben maradni?

LÓDEN *(barátságosan):* Istenkém, nem lehet mindenki ismerős Berzencén. Attól még rendes ember lehet. Nem igaz? Hehe! *(Felkacag.)* De hogy ne vágjak a szavamba, én Alsóbeléndesre utazom. Tetszik tudni, merre van? Kisagócs és Berkényes között. A húgomhoz megyek. Képzelje, ikreket szült! Ilyen még nem volt a mi családunkban. Fejenként két kiló húsz dekával jöttek a világra. Ez igen, nemdebár?!

BALLON *(vállát rándítja):* Érdekel is engem!

LÓDEN Úgy gondoltam, lemegyek hozzá három napra. Ennyit kértem ki a szabadságomból. Ön hol dolgozik?

BALLON *(morog):* Mmmmmrrrrrr.

LÓDEN *(derűsen):* Igaza van. Egyik munka olyan, mint a másik. Ahogy a feleségem szokta mondani: Fiam, fő a becsület! *(Fényképet vesz elő.)* Tessék nézni. Ez itt a feleségem!

BALLON *(négyfelé tépi a képet, kidobja az ablakon).*

LÓDEN *(bólogat):* Igaza van. Ez nem is volt egy jól sikerült felvétel. És ha szabad kérdeznem, ön nős?

BALLON *(fogait csikorgatja):*

LÓDEN *(irigyen):* Boldog ember! Önnek még megvannak a fogai. Én, sajnos, már húszéves koromban elvesztettem négy fogamat. Persze a sok édesség ... *(Zacskót vesz elő)* Parancsol narancsdrazsét?

BALLON: Fraszt!

LÓDEN: Természetesen minden attól függ, hogy milyenek azok a fogak. Van nekem egy unokatestvérem Balassagyarmaton, aki ... Ismerősnek tetszik lenni Balassagyarmaton?

BALLON *(őrjöngve felugrik és a kupé távoli sarkába ül).*

LÓDEN *(feláll és mellé ül):* Igaza van. Én is éreztem, hogy ott egy kicsit huzatos.

BALLON *(tajtékozva meghúzza a vészféket és elmenekül a vonatról).*

LÓDEN Várjon! Olyan jólesik egy kicsit elbeszélgetni valakivel. *(Utána rohan.)*

Galambos Szilveszter

Írtam egy cikket

Hétfő reggel – szokás szerint – álmosan, kábán szédelegtem be a gyár kapuján, s mivel akár behunyt szemmel is odatalálnék a tmk-műhelybe, csakugyan behunyt szemmel slattyogtam végig a keskeny betonjárdán. Ez lett a vesztem. Éppen azon tűnődtem, hogy miért végződött döntetlen eredménnyel a vasárnapi mérkőzés … azért, mert Rigolya kettő kihagyta azt az ordító helyzetet a második félidő elején … amikor égszakadás, földindulás, teljes terjedelmemben elhasaltam azon az átkozott járdán. Magamhoz térve, rögvest konstatáltam a baleset okát. Hát persze. A csatornázók egy helyen felbontották a járdát, s elfelejtették áthidalni vagy betemetni az így keletkezett árkot.

Több se kellett, elhatároztam, hogy borsot török a csatornázók orra alá, mégpedig olyan formában, hogy nyugdíjas korukban is megemlegetik. Kanyarítottam egy szenzációs cikket a faliújságra. Ezt a címet adtam neki: „Aki másnak vermet ás, az temesse is be!" Jó, mi?

Ebédszünetben oda is adtam Krepács szakinak, a faliújságfelelősnek. Elolvasta, megveregette a vállamat, és így szólt:

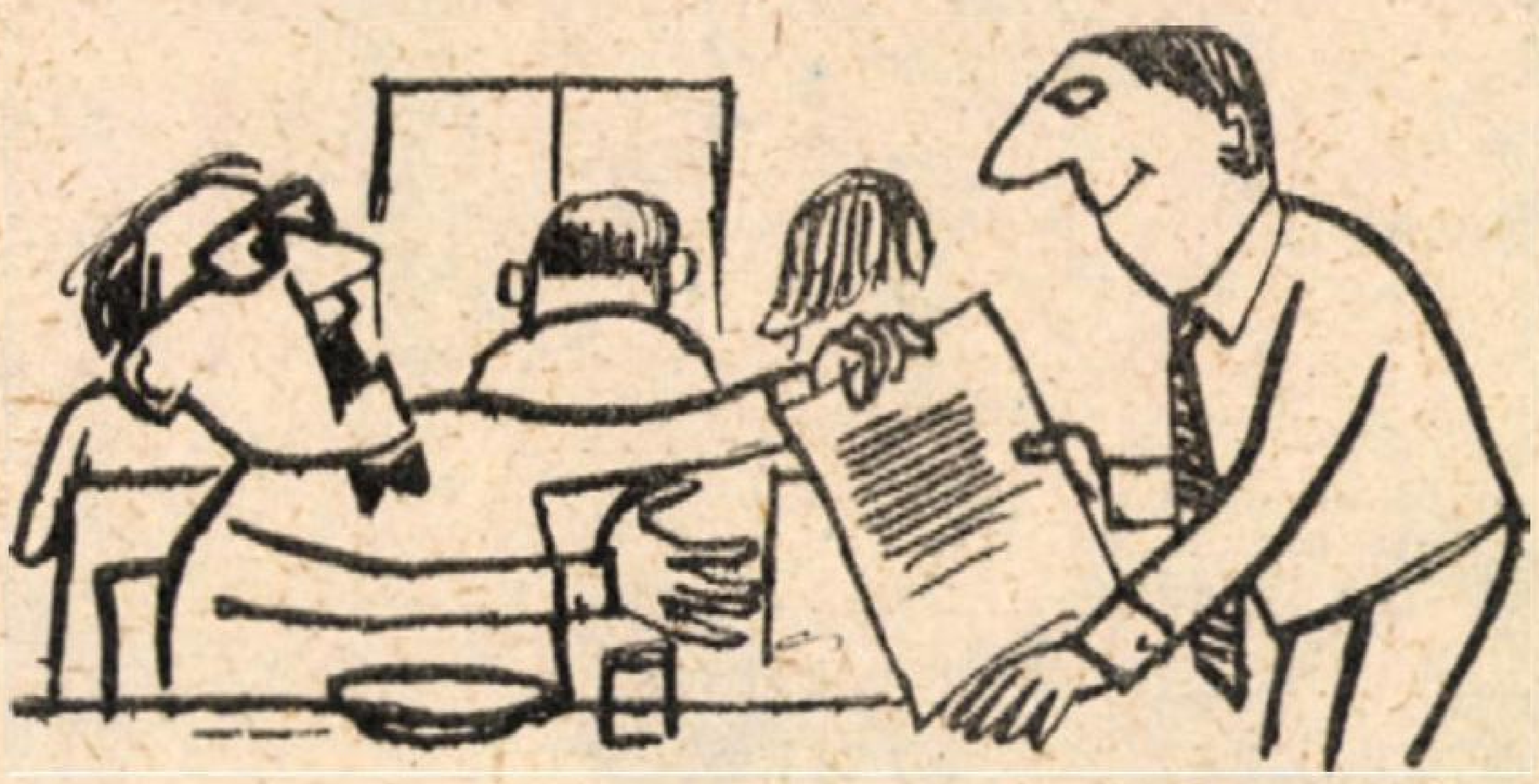

– Szó se róla, helyre kis cikk, de momentán nem tehetem ki a faliújságra. Tudod, kiskomám, az a helyzet, hogy éppen ma van az igazgató neve napja, s attól tartok, ünneprontásnak tekintené, ha éppen ezen a napon teregetnénk ki ország-világ előtt a gyár szennyesét. Tudod, mit? Hozd vissza holnap.

Kedden ugyanúgy tátongott a gödör, mint hétfőn, tehát a cikk mit sem veszített az aktualitásából. Ebédszünetben ismét felkerestem a faliújságfelelőst.

– Kedves öcsém – mondta –, az a helyzet, hogy ma sem kedvez a csillagok állása. Ma délutánra tűzték ki az élüzemavató ünnepséget. Állítólag a miniszterhelyettes is itt lesz. Kár lenne ilyen semmiséggel elrontani a dolgozók örömét. Hozd vissza holnap.

Szerdán így fogadott:

– Sajnos, most sem tehetem ki a cikket a faliújságra, mert ma van a főkönyvelő születésnapja, s amilyen érzékeny ember, bizonyára ünneprontó gesztusnak venné, ha éppen ezen a napon kerülne a szeme elé ez a kis iromány. De azért ne búsulj, hozd vissza holnap.

Csütörtökön ezt mondta:

– Az a helyzet, hogy ma sem megy a dolog. Ma adják át rendeltetésének az új herkentyű-raktárt, s ez az ártatlan csipkelődés is alkalmas lehet arra, hogy mérsékelje az avatási aktus ünnepélyességét. Hozd vissza holnap.

Pénteken:

– Sajnálom, kispajtás, nincs szerencsénk ezzel a remekművel. Tudod, ma jubilál a főmérnök, kereken tíz éve van a vállalatnál. Lásd be, hogy nem vállalhatjuk az esetleges ünneprontás kockázatát. Hozd vissza holnap.

Bevallom, szombaton már nem sok kedvvel mentem Krepács szakihoz, de azért elmentem. Nagy örömmel fogadott.

– Öregem, láttad? – kiáltotta –, ma reggelre betemették a gödröt! Ez aztán pompás dolog, ugye? Írhatnál róla egy kis cikket a faliújságra …

Böcz Sándor

IMPORT HUMOR

CSÖMÖR

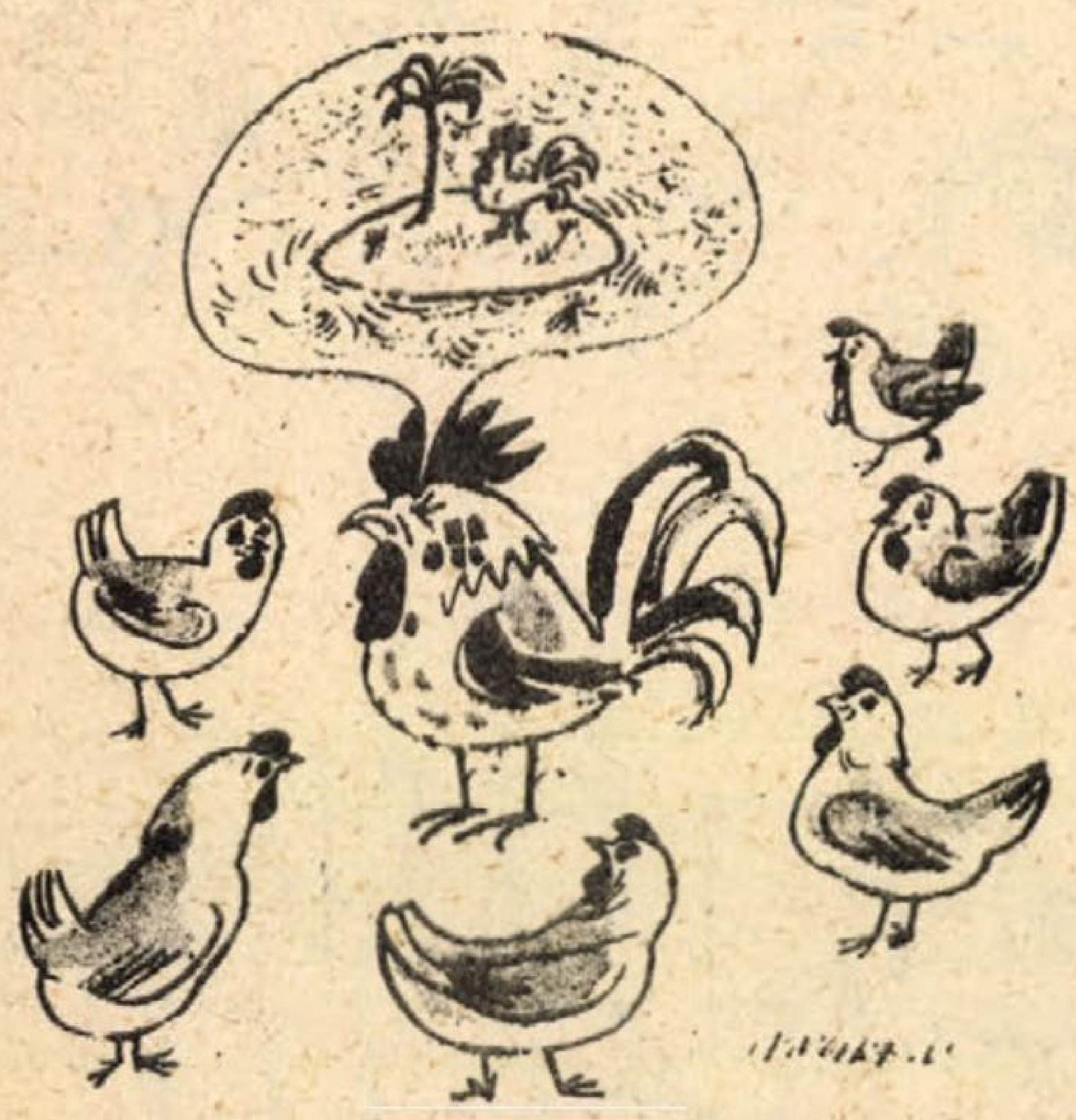

(„Szpilki", Varsó)

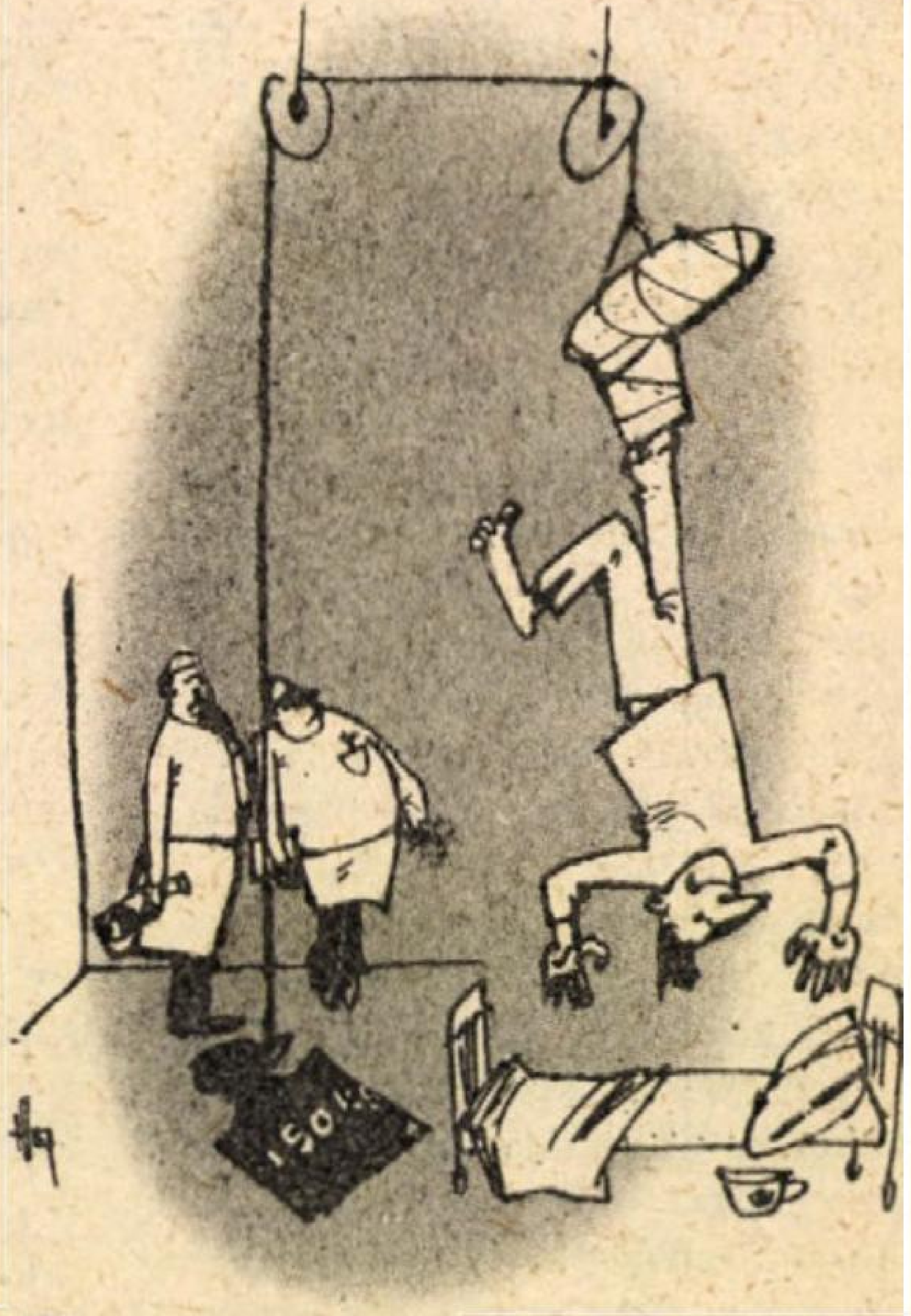

– Úgy látszik, túl nehéz a súly …

(„Pikker", Tallin)

BEAT-BALESET

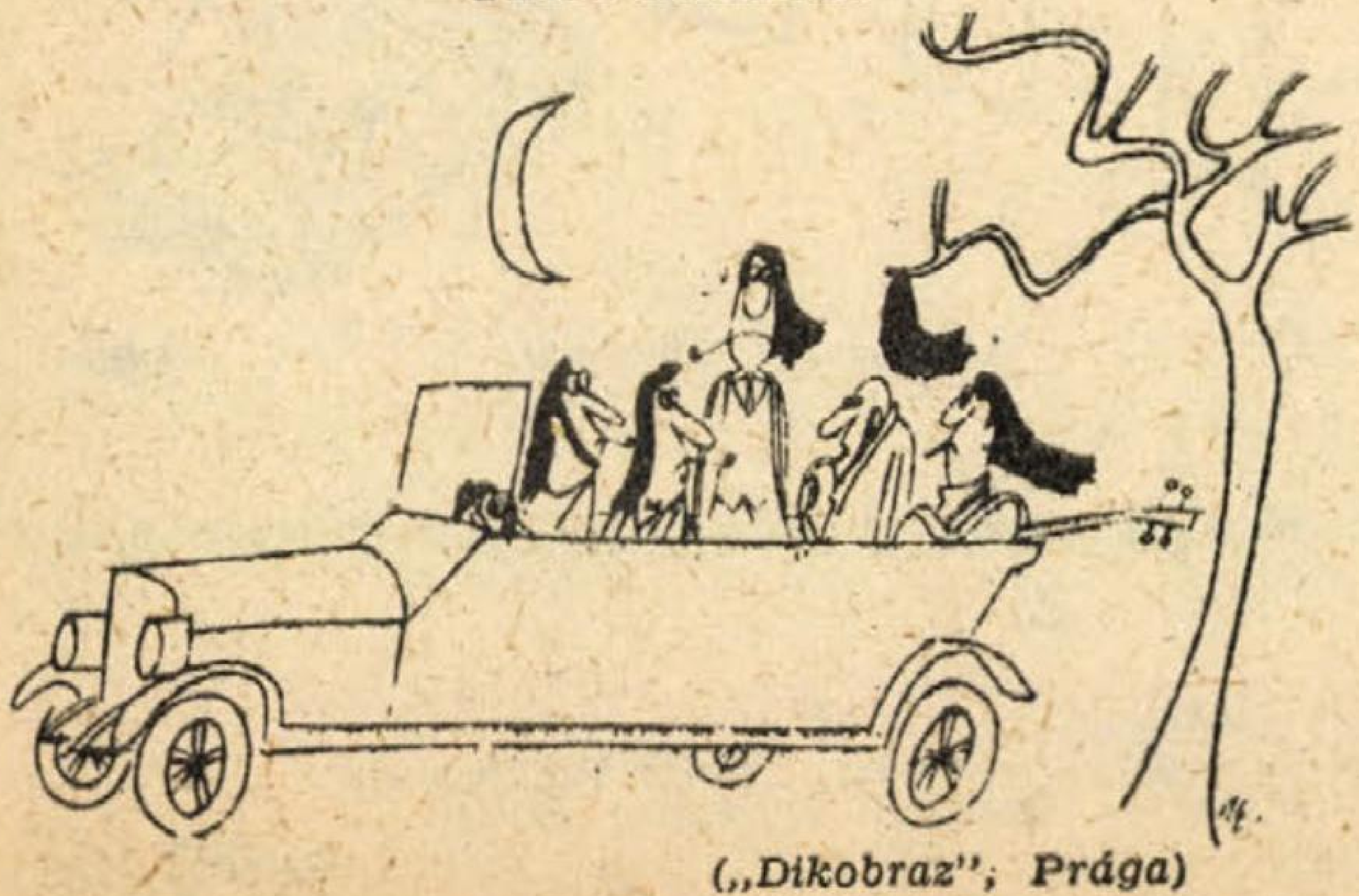

(„Dikobraz"; Prága)

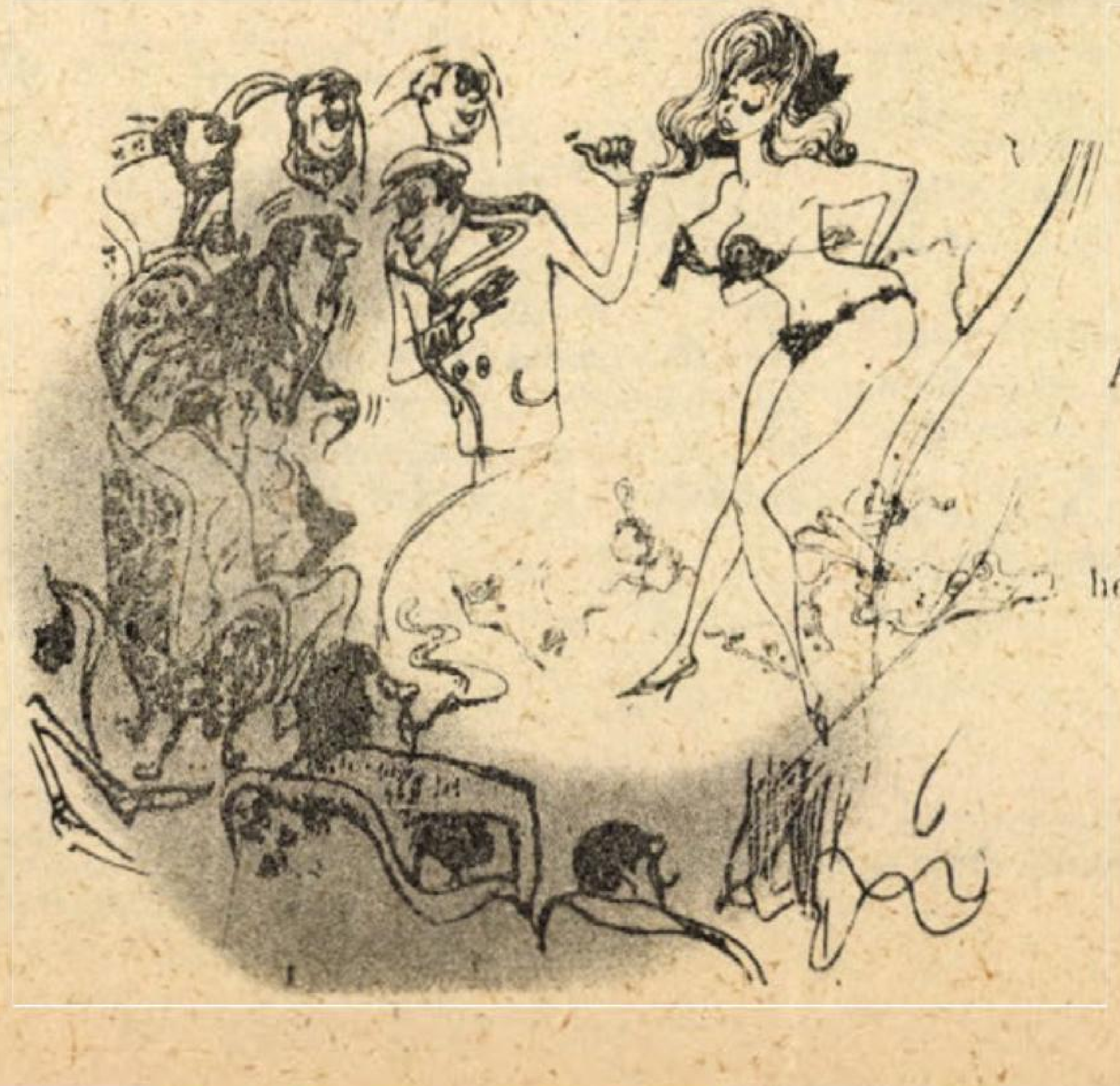

A LEGROSSZABB PILLANATBAN

– Uram, a telefonhoz kérik!

(„Dikobráz", Prága)

„Régiért újat!"-akció

Mészáros András rajza

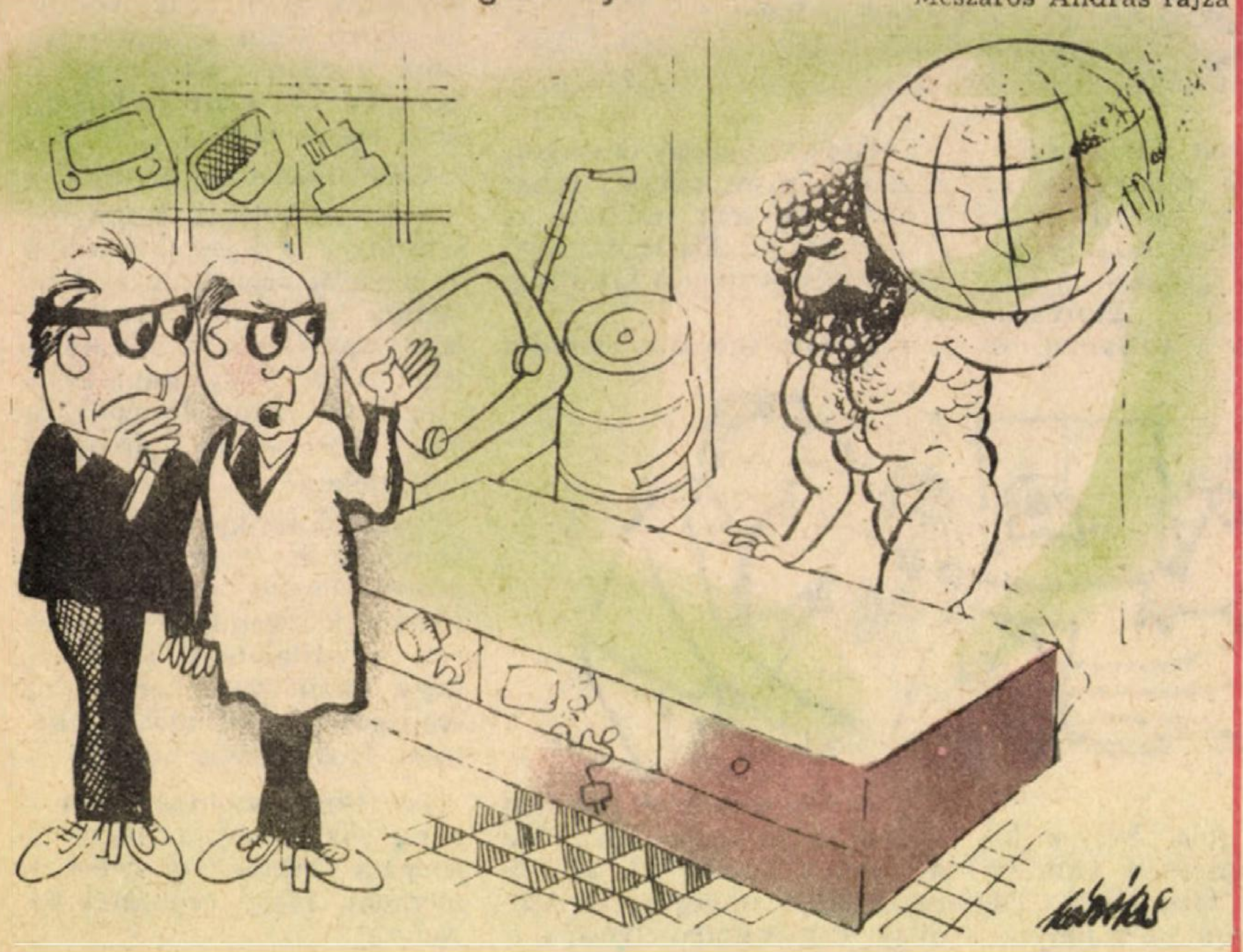

– Már harmadszor jön ide ez az úr, mit csináljunk vele?

PROBLÉMÁCSKÁK

TÁRSASJÁTÉK

A felelősség: megfordított futball,
mit minden íróasztal tovább rugdal
és elpasszol, hogy ne maradjon nála,
mert ha ott ragad, még öngóllá válna.

SZENT EMBER

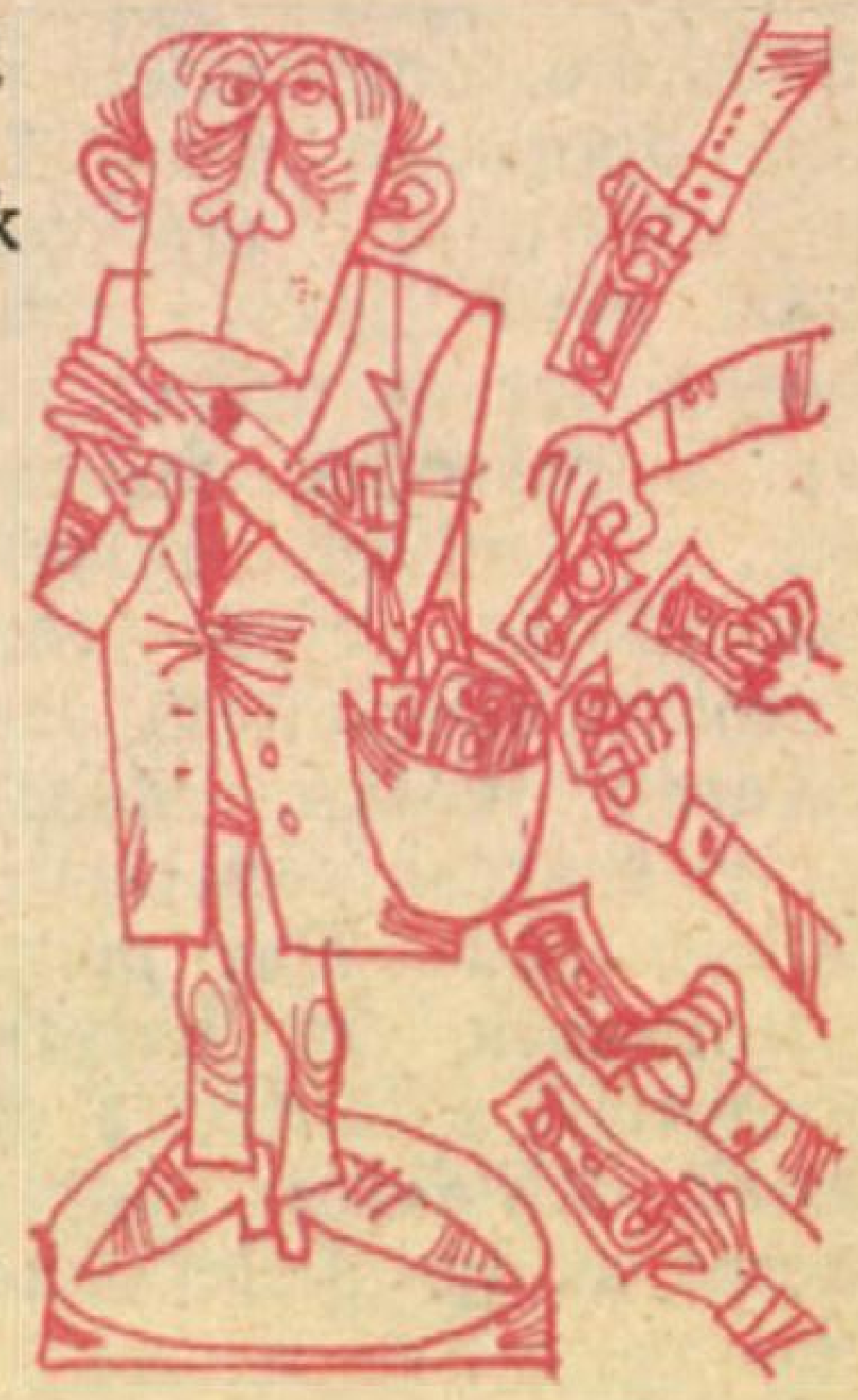

Minden szentnek
maga fele
hajlik először
a keze . . .
Később aztán
mások keze
hajlik az ő
keze fele.
Ha nem látják,
szent kenőcsöt
tesznek a ke-
zébe bele:
risztel ő és
a kuncsaft. – Így
jut s marad a
fele-fele.

Bedő István

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

HIÁNYOS TUDÓSÍTÁS

Őszintén bevallom, nagyon neheztelek valamennyi sportújságíróra, akik a Sportcsarnokban június 22-én, csütörtökön megrendezett ökölvívó csapatbajnokság küzdelmeiről tudósították lapjaikat. Elfogultak az ökölvívás sztárjaival szemben, amit élénken bizonyít, hogy mindanynyian Gula, Holló, Cserge, Junghaus és még néhány neves ökölvívó nevét említették meg tudósításaikban, de az ökölvívás névtelen hőseit nem tartották említésre méltónak. Nem tagadom, hogy magamra gondolok. Én is részt vettem az említett napon megtartott küzdelemsorozatban, derekasan harcoltam, győztem is, ennek ellenére, hiába néztem át az összes újságokat, egyikben sem találkoztam a saját nevemmel. Az nem lehet kifogás a tudósítók számára, hogy én nem a szorítóban, hanem a Sportcsarnokon kívül, a pénztár előtt küzdöttem, sőt, ez a tény emeli teljesítményem értékét, mert a szorítóban csak páros viadal folyik (egy ember egy ember ellen), én viszont egyszerre hat-hétszáz ellenféllel viaskodtam a belépésre jogosító jegyért.

Ha már a sportújságírók elmulasztották, engedjék meg, hogy magam tudósítsak a pénztár előtt lefolyt küzdelemsorozatról.

A viadalt a Népstadion és Intézményei Igazgatósága és az Ökölvívó Szövetség ötletes rendezésében bonyolították le. A rendezést azért tartom kiválóan ötletesnek, mert feltételezem, hogy nevezett szerveknek nem okozott volna különösebb nehézséget *legalább két pénztárban*, sőt, a várható érdeklődésre való tekintettel elővételben árusíttatni a jegyeket, ezt mégsem tették meg, csupán egyetlen pénztárt tartottak nyitva, gondolván, hogy úgy népszerűsítik legjobban az ökölvívást, ha a mérkőzéseket nézni kívánó közönséget is ökölvívásra késztetik. Feltevésükben nem csalódtak, mert a jegyre áhítozók százai az egyetlen pénztár előtt valóban felvonultatták az ökölvívás teljes fegyvertárát, sőt, egyesek még a cselgáncs művészetéből is ízelítőt adtak. Az eredmény több knockout volt a rendező szervek javára.

Mesélik, hogy a rendezők közül valaki megemlítette, hogy azzal is kellene törődni, hogy a sportrajongók kulturált körülmények között juthassanak be a sportlétesítményekbe, de a többiek lehurrogták, mondván, hogy mindenki maradjon a saját területén. A kultúrával törődjön a Nemzeti Színház, ők csak a sporttal törődnek. Az emberek nagyrésze eltunyult. Nem árt, ha gyakorolják az ökölvívást!

Nádasi László

Újabb megoldások a zebra-kérdésben

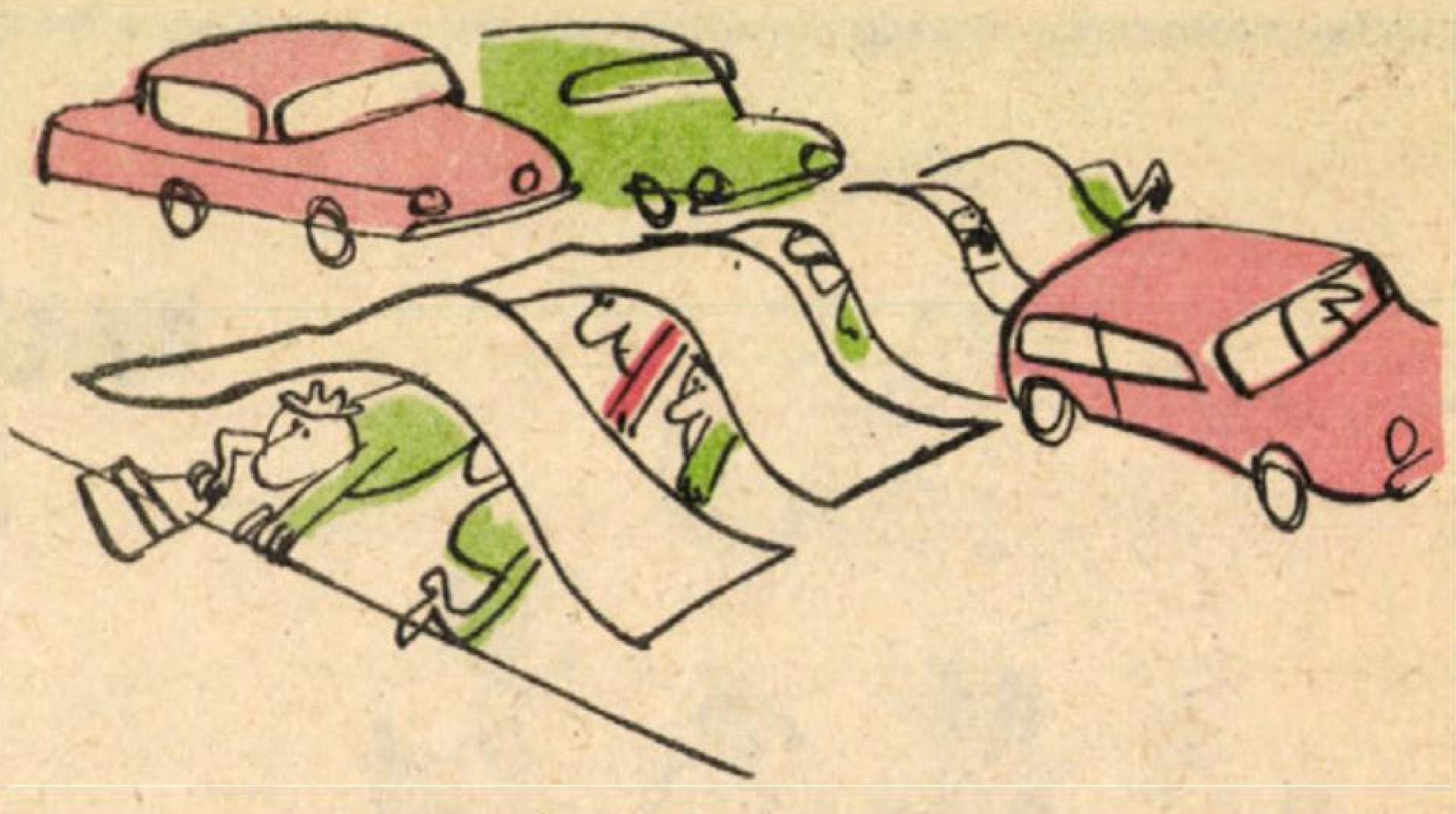

Autósok előnyben

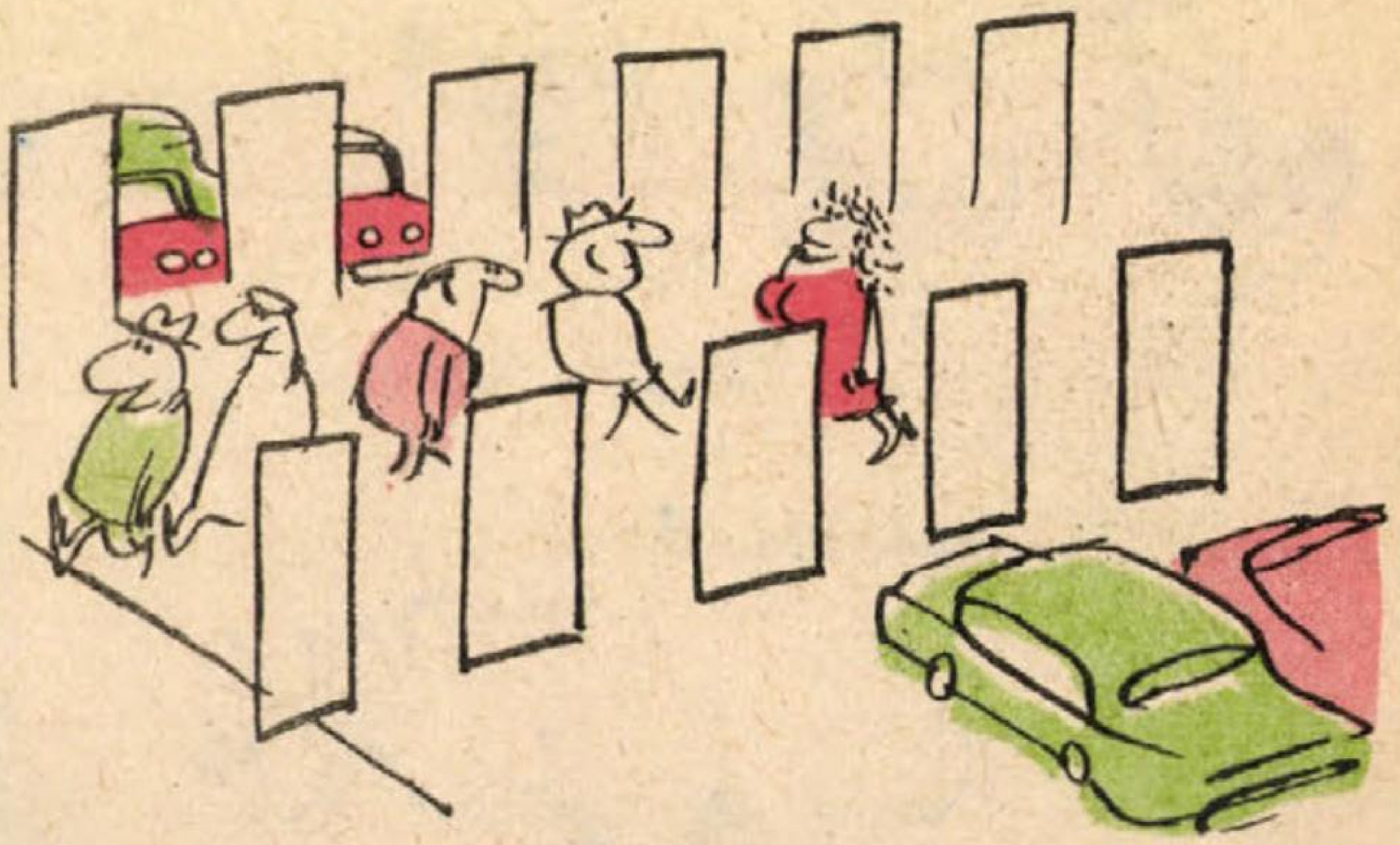

Gyalogosok előnyben

Főszerkesztő: Tabi László – Szerkesztő: Földes György
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14.
Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100. *142–220 – 67.0922 – Kossuth Nyomda, Budapest
Árusítja a Magyar Posta
INDEX: 25504